

Pastor Sven Nilsson med ny artikkelserie: KJÆRLIGHETENS VEI

Jamie Buckingham med fersk rapport fra: "Verdens største pastorat"

Jim Mac Innes: URETT BEHANDLET

Edin Løvås: BØNNENS KROPPSSPRÅK

WILLIAM BRANHAM i glimt fra kirkehistorien

Finnes det en vei til opprettelse av kjærlighetens og Åndens enhet ?
spør Sven Nilsson i sin artikkel

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

Red. sek.

Hanne Marit Rygh

EKSPEDISJONENS ADRESSE:Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711**MEDARBEIDERE**Leif Jacobsen
Robert Kvalvaag
Edin Løvås
Jim McInnes
Sven Nilsson
Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlil Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus**TEGNERE:**Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Svein Thorhildsen
Ivar Øksendal**GRAFISK FORM**Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen**DISTRIBUSJON**Solveig Elve
Randi Karlsen**ABONNEMENT**

koster kr 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. **BESTILLING** av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års prøveabonnement for ½ pris kr 30,00.

Gi Pioneren 1 år til venner og kjente.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalt millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden
PAST UP,
REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:Trøens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Et felles kall

Av Rolf Erik Janøy

Det har vært oppmuntrende og lese referater fra sommerens mange stevne og møte-aktiviteter. Skulle vi våge å gi en konklusjon på disse rapporter må det være at oppslutningen øker fra år til år og at samværene stadig mer preges av fornyelse og lovsang.

Lokalt

At man midt i sommerferien og en forøvrig vanskelig virketid kan samle så mange tusen krisine omkring bibelundervisning og felleskap på tvers av geografiske og ofte også kirkesamfunnsgrensene, har betydning på mange plan. Først og fremst blir slike stevner betydningsfulle om de kan bidra til større brukbarhet i det jevne menighetsarbeide som pågår lokalt resten av året. Storstevnet og den lokale virksomhet bør ikke settes opp mot hverandre, de utfyller hverandre på en måte som kan være til stor gagn for Guds rike i vårt land. I stedet for at sommeren blir en adspredelsens og sløvhets tid, så kan den takket være disse spesielle arrangement gi oppmuntring til fornyet tjeneste i den lokale menighet.

Ulike tema

De mange samfunn, organisasjoner og instanser som innbyr til stevner, leire, konferanser og misjonssamlinger har selvsagt mange ulike «emner» på programmet. At man tar opp læremessige tema omkring kristenliv og menighetsliv er både nødvendig og fruktbart. En åndsinspirert bibelundervisning kan det aldri bli for meget av, ikke minst under slike storsamlinger. En herlig og velsignet atmosfære må ingen forakte, men det må være Ordet og Ånden som skaper den.

At de ulike grupperinger har ulike hjertesaker som stadig markeres, må vi bare åpent erkjenne. Noen bruker disse ulikheter til å angripe andre kristne som på disse felt har «lite syn» eller endog er «ubibelske». På den måten skaper en frykt og antipati mot kristne i andre leire, samtidig som en fremhever «vårt samfunn» på bekostning av «de andre» menigheter. Det er en tragedie når forkynnelsen og Skriften brukes til slike formål.

Resultatet

av en slik «forkynner»-virksomhet blir at de som lar seg påvirke blir mer opptatt av å diskutere og bekjempe andre kristne, enn av vårt felles kall til å elske Jesus og vinne verden for Ham.

Et av de mest gledelige utspill under sommerens stevner var at stortingsrepresentant Kjell Magne Bondevik kom med en oppfordring om en felles, landsomfattende evangeliseringsaksjon. Men gleden gikk raskt over til bedrøvelse når reaksjonene kom fra de ulike organisasjoner. Det kom klart fram at man anså det for mer viktig å verne om sin egenart og «den rette lære» framfor å samle kreftene til å bringe evangeliet til et avkristnet Norge.

Har enkelte av våre menighetsledere blitt så engasjert i egne organisasjoner og teologiske skillelinjer at de har mistet av syne de hundre tusener i vårt eget land, og de millioner i verden forøvrig som behøver å høre evangeliet om Jesus Kristus. Har vi som kristne slik frykt for hverandre at vi ikke engang tør stå sammen om og rope ut et frelsende budskap til en verden som mer enn noen gang behøver å høre dette?

Tenk om

Det er bare Guds rikes fiende som vinner på at kristenfolket i frykt for hverandre anser det som tryggest å bygge murer mellom hverandre. Det hindrer oss fra å være til mer velsignelse for hverandre, men den største tragedien er at vi i liten grad våger en felles innsats i det som vel alle kristne oppfatter som et felles kall fra Herren selv; — å bringe evangeliet til medmennsker.

Om vi mener å ha sannheter i Guds Ord klarere enn andre kristne, så tjener vi hverken dem, Ordet eller sannheten ved å angripe dem. Tenk om vi til neste års sommersamlinger kunne utveksle forkynnere. Personlig kunne jeg f.eks. tenke meg at Gunnar Prestegård talte i Sarons dal, Åge Åleskjær på Misjonssambandets storsamling, Jan Gossner på Hedemarkstoppen og Aril Edvardsen på OASE. Per Lønning kunne være telt-møte taler sammen med John Olav Larsen på Justøya, og David Østby kunne være hovedtaler på Maranatas landsstevne. Jeg tror det brede lag av kristenfolket med glede hadde hilst slike «grenseoverskridelser». Stadig fler forstår at vi behøver hverandre for å møte utfordringen som er menighetens hovedopdrag: **Vise verden hvem Jesus er.**

Orientering til leserne

Det var trengsel

Pioneren har fått anskaffet seg en egen utstillings-stand som for første gang ble tatt i bruk under to av sommerens storstevner. Vi fikk lov å ha stand både i Sarons Dal og under Nordisk konferanse i Aneby. På begge steder oppstod det til tider trengsel rundt Pioneren stand og mange nyttet anledning til å abonnere, kjøpe et nr. av Pioneren, eller Pioner-penner som vi også hadde fått til sommerens samlinger. Vi har gledet av å hilse flere nye abonnenter velkommen. Dette er det første nummer av Pioneren de får i sin postkasse. Vi håper det vil være begynnelsen til et langt og givende bekjentskap. Til høyre er Alf Jakobsen i aksjon. Han var med å betjene standen både i Norge og Sverige. Ellers i året er Alf bl.a. eldstebroder i Filadelfia, Horten.

Bli kjent med pioneren

Ut året vil vi fortsette med den verve-aksjonen som vi satte igang i sommer. Det går ut på at for at nye lesere skal bli kjent med Pioneren så får de det for kr.10.- året ut. Vi håper at flest mulig av disse også vil abonnere for 1983 ved å betale giroen som vi sender ut, forhåpentlig i november. Se siste side av dette nr. og om mulig vis det til noen som ikke er kjent med Pioneren men som er kjent med deg.

Sigvard Wallenberg

har en tid vært medarbeider i Pioneren. Den siste tiden har vår bror mer engasjert seg i sitt hjemland Sverige, og reiser til ulike misjonsfelter. Vi finner det derfor naturlig at han ikke lengere står oppført som fast medarbeider men håper vi vil få artikler fra hans hånd når han har noe på hjertet. Vi vil takke han for den inspirasjon og oppmuntring han har vært for oss, og ønske han Guds rike signing.

Judith Bettum

som har hatt ansvar for vår ekspedisjon har nå sluttet, og vi takker også henne for trofast innsats. Vi er glad for at Solveig Elve og Randi Karlsen var villig til å overta, de er begge rutinerte arbeidere i denne tjeneste og vil yte god service til alle våre abonnenter. Husk å kontakte **ekspedisjonen** ved adresseendringer o.l. Er det noe feil så kontakt straks vår ekspedisjon å få feilen rettet.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbygging —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18.
Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23.
Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27.
I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd.
Rom 12,4. Kol. 3,14.
Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6.
Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29.
På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13.
Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden.
Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Liv møtte Livet.....	4
Vi deler med hverandre.....	8
Ord fra grunnteksten.....	9
Verdens største pastorat.....	10
Samlet i Hans navn.....	17
«Kunne du tenkte deg det norske folk uten bibel?».....	18
Hverdagssannheter.....	19
Kjærlighetens vei.....	22
Glimt fra kirkehistorien: Mannen som tok feil av sitt kall.....	24
Urett behandlet.....	26
Vårt behov for sannhet.....	27
Kan en nasjon evangeliseres av splittede, kjærlighetsløse kristne?.....	28
Fra Misjonsskolen.....	31
Bønnens kroppsspråk.....	32
Anerkjente synder.....	37
Hva er nye skinnsekker.....	40
Åndsutgytelse i vårt århundre.....	43
Åndelig lederskap.....	46

så grep GUD inn...

Liv Torill Kondal Christensen:

«Jeg har fått
en slik tillit til
Jesus!»

LIV møtte LIVET

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

På tross av en vanskelig barndom så virket det som Liv gjorde det svært bra.

Hun turnerte med en fri teater-gruppe, var stjerne-mannequin i Oslo, London og Paris. Hun var stadig på reise, levde et liv i luksusomgivelser og var populær blandt venner. Men bak det glamorøse ytre var en sjel i stadig større nød. Det ble mye drikking og snart ble hun alkohol-list. Flere ganger forsøkte hun å drikke seg ihjel. Det ble ekteskap og skill-misser, abort og depresjoner. Hun søkte hjelp i Rosenkors ordenen, parasykologisk selskap og spiritistiske grupper, hun trodde på reinkarnasjon og leste okkulte skrifter, men alt var fortvilelse, svarte natten og redsel. Så en søndag formiddag gikk hun til gudstjeneste i Jeløya kirke...

Jeg er født og oppvokst i Oslo og har ingen kristen bakgrunn, forteller Liv Torill Kondal Christensen. Vi møtte henne under «Inspirasjonsdager i Horten» hvor hun sammen med sin mann satt på første benk fremfor talerstolen i alle møtene. Hun er fargerik både i klær og ansikt, så det er vanskelig ikke å legge merke til henne. Men det som først og fremst preger Liv idag er et fredfullt og smilende ansiktsuttrykk som er et vitnesbyrd i seg selv. Om du hørte NRK-reportasje fra Sarons Dal i sommer, så var det Liv Kondal Christensen som fortalte om sine inntrykk fra stevnet.

Flyalarm

Dersom vi kunne formidle mest mulig av Guds kjærlighet til våre barn fra de var små, tror jeg mye vondt ville vært avverget, sier Liv arlvorlig og tenker tilbake på sin egen barndom. Hennes mor «måtte gifte seg» som det het den gang, og da Liv var 1½ år forsvant faren bort fra hjemmet. Kontakten med moren var liten.

Mor var serveringsdame og var borte om kvelden og natten. Under krigen var jeg hjemme alene mens flyalarmen ulte. Jeg satt i senga full av frykt med eventyrboka som jeg hadde fått å kose meg med. Jeg var så liten at naboen måtte hjelpe meg ned i kjelleren når flyalarmen gikk. Mor hadde ikke evne

til å vise meg kjærlighet, ved å ta meg på fanget. Hun var veldig snill, men bundet i sitt følelseliv. Mye utrygghet og ensomhet satt fast i meg fra barneårene. Jeg er så lei for at mor og jeg aldri riktig lærte hverandre å kjenne, idag kunne jeg sikkert ha bedre forutsetninger til det, men nå er hun borte...

Tuberkulose

Mor giftet seg igjen da jeg var i åtte-års alderen. Jeg ble adoptert av min stefar og fikk etternavnet Larsen. (Jeg var født Thor-kildsen.) Det var på samme tid jeg fikk tuberkulose og ble sendt på sanatorium. Der lå jeg og «kuret» som det het. Det ble mye mat og lite mosjon, og jeg ble tykk og kraftig. På skolen ble jeg ertet og mobbet, og guttene foraktet meg. Jeg fikk store komplekser og bestemte meg for å bli slank og flottere enn alle de andre jentene. Skoleårene ble en hard tid, jeg ble en «tøff» type som sloss med guttene og var i opposisjon til lærerne. Jeg ble ensom, følsom og full av komplekser. Når man ikke får dekket et slikt grunnleggende behov som kjærlighet, kan det slå ut i aggresjon og andre destruktive ting.

Teater

Jeg fikk lære meg ensomhet, og det å trives i eget selskap. Jeg var veldig glad i natur og dyr, jeg følte at de krevet ikke noe av meg. Jeg tegnet

og malte, og drev en god del idrett. På den måten fylte jeg min tid. Jeg tegnet klær og «pene damer» og begynte på «Nordisk mannequin og mote akademi.» Nå var jeg blitt en ungdom og adskillig slankere, og til min forbauselse begynte guttene å legge merke til meg, jeg som trodde jeg var så stygg.

Jeg gikk på gymnaset om dagen og akademiet om kvelden. Etter akademiet ble jeg med i et eksperimenteteater som også drev teaterskole. Det het «Teater-kjelleren». Vi fikk undervisning av kjente skuespillere og etter hvert ble det teater hver kveld. Vi reiste også rundt i landet på turné med enkelte stykker.

Modell-salong

På den tiden var det veldig ettertraktet å bli topp-mannequin. Det var særlig to salonger i Norge hvor alle de «fine familiene» gikk. Gjennom min teatersjef ble jeg introdusert til Steen & Strøms modellsalong og etter en prøve ble jeg tilbudt fast stilling. Det var en toppstilling i den bransjen hvor kongefamilien, skipsredere og direktører kom for å se nye franske modeller. Når jeg så alle de rike fruene sveve omkring i sine flotte klær og mink, tenkte jeg at dette måtte være livet! Jeg fikk følge med de «rik-tige guttene» som kjørte rundt i sportsbiler og brukte mye penger. Jeg tenkte vel at mange penger ville gi meg trygghet. En gutt jeg hadde følge med fikk meg over til London hvor jeg også arbeidet som mannequin. Og ta seg fram slik i en storby krevet meget bein i nesa, men jeg hadde ambisjoner og pågangsmot. Det ble mye uteliv og jeg levde tilsynelatende et liv i «sus og dus». Jeg bodde på fine hoteller, kjørte rundt i Rolls Royce med innebygget platespiller og champagne i barskapet. Liv vil helst ikke fortelle noe særlig om den tiden. For henne står det nå som et tomt og innholdsløst liv.

Når jeg skal fortelle om mitt tidligere liv er det som å grave fram et annet og gammelt menneske...sier hun ettertenksomt.

Abort

Jeg ble gravid med en gutt jeg var forlovet med, men jeg ønsket ikke å gifte meg. Jeg gikk til en kjent gynekolog, som ville hjelpe meg med abort enda jeg var i femte måned.

Det ble gjort privat på hans kontor om kvelden, og uten narkose! Det var en grusom og smertefull opplevelse, etterpå forstod jeg at denne legen var en sadist, og han mistet senere også sin lisens. Jeg gjorde dette i uforstand, men det kostet meg ødelagte nerver. Jeg fikk store problemer etter denne sjokkopplevelsen, følte meg redd og hjelpeløs. Lysten på fortsatt karriere var helt borte. Jeg ville bare gifte meg hur-

Liv var stjerne-mannequin og fotomodell i Oslo, London og Paris. Her er hun på podiet under en oppvisning i en modellsalong.

tigst mulig slik at jeg fikk en mann som kunne passe på meg. Jeg ble gift med en veletablert mann i Sverige. Han var snill og grei men jeg følte at han ønsket jeg skulle være hans «pyntedukke». Han hadde en overordnet stilling og jeg følte meg bare som en utstillingsgjenstand. Selv om vi fikk to barn, så orket jeg ikke mer og tok ut skilsmisse, og klappet totalt sammen. Jeg begynte å drikke og i depresjon ringte jeg til sykehus og ba om hjelp så jeg ikke skulle ta mitt liv. Jeg ble sperret inne på et asyl av det gameldagse slaget. Jeg forstod raskt at dersom jeg ble her, ville jeg bli like gal som de andre. Jeg ble utskrevet etter kort tid. Jeg gikk på nerve-tabeletter og alkohol. Det ble et ubeskrivelig mareritt som varte i flere år. Min stefar som hadde sitt eget firma kjøpte en leilighet til meg i Oslo og fikk meg og barna dit. Men da var jeg en syk, deprimeret, alkoholist. Jeg greide å få noen jobber som mannequin igjen. Jeg skjønner ikke hvordan det

gikk, for jeg var så i bakrus om morgenen at jeg skalv på hendene når jeg sminket meg. Jeg dro til Paris, hvor jeg også jobbet som mannequin mens en barnepike passet barna.

Kirsten Giftekniv

Da jeg kom til Norge igjen, fikk jeg påny for meg at jeg måtte bli gift. Men nå ville jeg ha en som jeg var sikker på ville passe. Derfor gikk jeg til «Kirsten Giftekniv» som jeg regnet med var ekspert på området. Jeg forklarte henne hva slags mann jeg ville ha, og jeg traff en som de mente måtte passe. Det hele var en tankeløsning fra min side for å komme ut av en fortvilet situasjon. Jeg trodde det kunne bli en hjelp til å takle mitt eget liv. Så viste det seg at min nye mann hadde samme problem som jeg, — alkohol. Han hadde en datter fra tidligere ekteskap og vi fikk et barn til, men mitt mareritt ble bare forsterket. Det ble en ny skilsmisse, men han er død i dag.

Flasker

Det er vanskelig å beskrive en alkoholist helvete i ord. Jeg satt med flaskene fremfor meg på et bord med det bestemte målet å drikke meg ihjel. Jeg tok med meg flaskene inn på soverommet og tømte dem. Jeg våknet opp på sykehus, og min første tanke var: «Hvorfor får jeg ikke lov til å dø?» Jeg drakk meg så bevisstløs at jeg ikke engang hadde puls. Jeg ville ikke leve, jeg nektet å leve. Jeg prøvde på alle mulige måter å komme ut av det, men fikk ikke lov å dø! Vitenskaplig skulle jeg ikke kunne tåle så mye sterk brennvin som jeg drakk på en gang. Jeg fortsod ikke dengang hvorfor jeg ikke døde, men jeg forstår det i dag...

Andre tider satt jeg med flaskene fremfor meg full av frykt. Jeg ville ikke drikke, men visste at jeg kom til å gjøre det. Det var som noe sterkere enn meg tvang meg til det. Jeg gråt og drakk, gråt og drakk, med en følelse av å være fanget i en svart tunell. Jeg følte meg helt verdiløs.

Barna

Jeg skulle jo normalt ta meg av mine egne barn, men det var barna som måtte ta seg av meg. Jeg drakk på denne måten i ni år. Jeg orker ikke tenke på alt hva barna mine måtte gjennomgå i disse lange årene. Jeg husker f.eks. jeg våknet en lørdag ettermiddag. Butikkene var stengt og jeg hadde ikke handlet noe mat til helgen. Når jeg kommer inn på kjøkkenet ser jeg at det er mat i kjøleskapet og alt er i orden. Så kommer den elste datteren til meg og sier. «Mamma, jeg viste ikke hvor lenge du ville være syk, så

jeg tok penger i lommeboka di og gikk og handlet. Og vet du hva mamma? Jeg har fødselsdag på mandag, men jeg visste ikke om du ville huske det, så jeg har bakt en kake og lagt den i fryseren.»

Jeg har ikke fortjent å få slike dyktige unger som jeg har. Tenk at de måtte ta den minste med seg på skolen, fordi jeg lå full hjemme. Den eldste var bare 10 år da, så de måtte lære seg å ta ansvar tidlig. Jeg husker hun kunne komme og legge seg ved siden av meg i sengen, liksom for å beskytte meg fra å drikke, men jeg stod opp om natten når de sov og tok fram flaskene.

Liv får tårer i øynene når hun fortel-

Liv i sin rosa-dress og «Jesus-merke» på brystet. Manne Leif har også begynt sine første famlende steg på «Livets vei»!

ler om dette. Det er grusomt å tenke på, og fælt å leve opp igjen, sier hun. Det er minner en helst vil skyve bort...

Tenk positivt

Når jeg hadde det som verst kunne jeg ta fram bøker jeg trodde kunne hjelpe meg. En av dem var «Tenk positivt - lev lykkelig» av Norman Vincent Peale. Jeg hadde også kjøpt «Veien» av Stanley Jones. Men jeg forstod ikke at disse bøkene hadde et kristent budskap. Jeg har alltid trodd på Gud, men dette med Jesus skjønte jeg ikke noe av. Men jeg leste disse bøkene og sa til meg selv «Tenk positivt, Liv!» Det hjalp meg opp av depresjoner, men plutselig datt jeg ned igjen.

En ettermiddag da jeg var i bunnløs nød, satt jeg rett og slett og ropte til Gud. Jeg kunne ikke be noen bønn, jeg bare ropte «Hjelp!» Mens jeg satt slik fikk jeg øye på en annonse i en avis som lå fremfor meg: «Har du alkoholproblemer, så kontakt A.A.»

Søkeren

Etter å ha ringt for en avtale med A.A. følte jeg meg så trygg. Det var som noe sa til meg «Du skal få hjelp, Liv». Mens jeg ventet på møte i A.A. drakk jeg ikke en dråpe på fjorten dager. I A.A. traff jeg min nåværende mann Leif. Han hadde hatt alkohol-problem men hadde ikke drukket på ni år da vi traff hverandre. I A.A. følte jeg meg i et trygt miljø og det ble snakket om en «høyere makt» som den enkelte kunne tolke som en vilje. Det tilfredstilte ikke meg, men det hjalp meg til å slutte og drikke. Leif og jeg giftet oss, sammen forsøkte vi å skape et hjem. Han arbeidet hardt og jeg søkte mer og mer å finne en «åndelig» løsning på tilværelsen. I 73 kjøpte Leif en Bibel til meg, jeg hadde selv bedt han om det, men jeg åpnet den ikke. Istedet kom jeg bort i Rosenkors-ordenen, med sine hemmelige og noe mystiske ritualer. Jeg ble med i parasykologisk selskap, og i spiritistiske grupper. Jeg leste ivrig et svensk blad som het «Søkeren», og kjøpte bøker om okkultisme. Jeg ble overbevist om reinkarnasjon. I mellomtiden «klaiert» vi sosialt. Først fikk vi et rekkehus i Son, og senere kjøpte vi en villa, så barna kunne komme i mer landlige omgivelser. Jeg så lite til Leif etter hvert fordi det ble så mye jobbing for at vi skulle klare våre utgifter. Jeg var utilfreds og mye syk i den tiden, nervene begynte å bli frynsete igjen. Så ble det opprettet en Steiner-skole på Rygge ved Moss. Jeg var tiltalt av antroposofi og de tingene den skolen stod for, så jeg ville at minste jenta skulle få gå der. Så flyttet vi til Jeløya.

Jeløya kirke

Den yngste jenta mi kom en dag å ba om å få begynne i et kor i Jeløya kirke. Jeg begynte å følge henne dit, jeg var selv glad i å synge. Da jeg var ung pike sang jeg i kringkastingskoret. Jeg satte meg gjerne på galleriet og var med og sang. Jeg syntes det var godt å være der. I min uforstand likte jeg å diskutere med menighetstjeneren om reinkarnasjon og spiritisme. Han satt bare og smilte, han visste jo bedre.

Men så var det under en gudstjeneste at lyset plutselig gikk opp for meg. Det var res.kap. Ivar Helland som talte, jeg satt oppe i kirkekoret hvor jeg var med. Jeg fikk et så klart syn på JESUS. Det var som en åpenbarelse, jeg hadde ikke forstått noen ting, men nå ble det så klart for meg at alt som betydde noe var JESUS. Nå begynte jeg å lese Bibelen, og lytte til forkynnelsen. Nå var det ikke lenger snakk om hva jeg skulle gjøre, men hva Jesus hadde gjort, det var så vidunderlig. Mannen min ble rent sint, for han tenkte vel at nå ble det «knute i nakken» og tungsinn.

Kamper

Når du har vært så bundet av djevelskap som jeg, så prøver Satan å få deg tilbake på alle måter. Jeg fikk voldsomme angstanfall, for jeg hadde lært djevelen å kjenne og visste hvem han var. Vi hadde opplevet mange overnaturlige ting. Jeg søkte og ventet kontakt med avdøde mennesker. Bl.a. hadde jeg avtalt med min svigermor før hun døde, at hun skulle prøve og kontakte meg etter min død. Vi opplevet uhyggelige ting, men trodde det var riktig den gangen.

Heldigvis hadde jeg fått en god kristen venninne som nabo, kona til kateketen i menigheten. Når jeg hadde hatt det kampfullt om natten så løp jeg tidlig om morgnen over til henne og sa at «Nå må vi be». Karen Sofie og jeg måtte be den onde vike i Jesu navn. Mannen min fikk store problemer i arbeidet sitt og begynte å drikke igjen, så der ble det også voldsomme kamper. Men under en gudstjeneste hvor Helland snakket om hvor vanskelig det var når bare den ene part var kristen, så var Leif også kommet til kirken, det var som en stemme hadde sagt han skulle kjøre opp. Så fikk han akkurat den preken, det ble et vendepunkt for han. Men vi ble forfulgt av uhell og problemer, taxien hans kolliderte bl.a. en rekke ganger, vi fikk store økonomiske vanskeligheter så vi måtte gå fra huset vårt. Vi fikk virkelig erfare at den onde kjørte opp mot oss alt han kunne for å ta fra oss det nye livet vi

hadde funnet. Jeg har erfart hvilke fryktlige følger det kan bli når en driver med okkulte ting, jeg vil advare så sterkt jeg kan mot alt slikt, slik som Bibelen gjør (5.Mos 18,10-12 3.Mos 20,1-7 og 27). Da jeg fikk møte Jesus holdt jeg bokbål for tusener av kroner med all den litteratur jeg hadde om spådomskunster, kiromanti, spiritisme og okkultisme. Vår lille datter ble selvfølgelig tatt ut av Steinerskolen der de bl. a. tror på reinkarnasjon. Jeg måtte få presten til å legge hendene på meg å be om at jeg skulle bli løst fra angsten som jeg hadde med fra mitt tidligere liv. I en drøm rett etterpå åpenbarte Herren for meg at de onde åndsmakter ikke lenger hadde makt over meg, fordi jeg hadde fått Guds kraft. Jeg våknet straks og priste Gud for hans **velldige** kraft!

Felleskap

Jeløya menighet er en veldig åpen menighet, forteller Liv ivrig. Jeg har mange ganger merket menighetens hjelp, støtte og kjærlighet. Mange har vært i bønn for oss når vi har hatt det vanskelig. Vi har herlige lovprisningsmøter, hvor vi ber og tilber, synger i Ånden og opplever Herrens mektige nærvær. Folk blir fylt av Den Hellige Ånd og vi erfarer bønnesvar i form av helbredelser og andre ting. Det er godt å merke felleskapet med alt Guds folk. Det er trygt å vite at man hører med blant Guds barn. Jeg har fått en slik tillit til Jesus. Han elsker meg og godtar meg slik jeg er. Det er godt å leve med Ham i gode dager, men nesten enda større å merke hans omsorg og kjærlighet når alt går galt etter menneskelig målestokk. Når jeg blir opptatt med Jesus, blir mine vanskeligheter små, og jeg overlater dem til Ham.

Herren gav oss en gammel herregård fra 1750 på Kubberød (ved Moss). Der finnes en nydelig natur og utsikt over sjøen. Jeg kaller det for «Paradiset», og leien ble akkurat den som jeg hadde bedt Jesus om. Her har vi plass til å ta imot gjester. Vi hadde et team fra «Ungdom i Oppdrag» på Jeløya og det var en stor velsignelse å ha noen av disse ungdommene i huset. Det skjedde mye fint da. Jeg fikk ta Gud på Ordet, og opplevet så mye rikt. Jeg må innrømme at jeg svevet nok litt høyt, men det var som Gud gav meg kompensasjon for all den ulykke og kamper djævelen hadde gitt meg. Jeg liker å gå i aléen opp mot huset som har 250 års gamle trær. Jeg kaller det for «bønne-

alléen». Der kan jeg gå og samtale med Jesus mens jeg ser utover åker og eng. En dag sa jeg: «Du Jesus, jeg er ikke så veldig for dette med «gull-gater» og «perleporter», kan jeg ikke heller få slik herlig natur som vi har her også i evigheten. Da var det som han plutselig gikk ved min side, det var en mektig opplevelse. Og det var som han sa: «Jeg vet hvor meget naturens stillhet og fred betyr for deg, og slik skal det også bli i evigheten.»

Nye kamper

I dag er jeg midt i førtiårene og har vært en kristen i tre år. Det har gått opp og ned også etter at jeg møtte Jesus. Det har vært tider hvor jeg har vært syk, og angst og depresjon har kommet tilbake. Jeg har tross alle herlige opplevelser iblant følt meg krafsløs og blitt motløs. Leif har hatt mange kamper, og når jeg har følt meg nedslitt har jeg måttet si: «Jesus, jeg orker ikke mer, nå må du ta over.» Da er det som han helt konkret har sagt: «Liv, slapp helt av, nå skal jeg stride for

deg.» Når jeg forteller det ser folk rart på meg, for de tenker vel «Man kan ikke snakke med Jesus slik? «Men for meg er det helt naturlig. Hverken nød, eller angst kan skille meg fra Kristi kjærlighet, det Ordet gav Gud meg.

Jeg har sukket til Gud og spurt han hvorfor min vei skal være så tung. Når jeg ser på andre kristne virker det som de har det mer stabilt. Men da fikk jeg det svaret «Jeg skal sørge for deg fra dag til dag. Du får ikke overflod fordi det ikke ville være til gagn for deg.» Jeg opplever hver vanskelighet som en «skole», en utrustning. Jeg har gjort alle de feil et menneske kan gjøre, men jeg har også lært noe gjennom dette, og jeg har fått frimodighet til å vitne for andre som er i samme prøvelser jeg selv har vært. Jeg er den «fortapte datteren» som Gud har tatt imot i fadershuset, og vært så uendelig god mot. Jeg er redd for «gode dager», det kan bli en sovepute, det er svært få som kan disponere materiell velstand og fremgang rett som kristne. Hos meg er troen mest levende når jeg har det mest prøvsomt. Etter menneskelig måle-

I dette rollebilde spiller Liv «Mette» i Johan Herman Wessels «Kjærlighet uten strømper». Dengang het hun Liv Toril Larsen og reiste bl.a. på turneer i Norge.

stokk har jeg spilt fallitt, men etter Guds har jeg funnet LIVET.

Et vitne

Jeg er stolt av Jesus. Derfor syr jeg «Jesus-merker» på ytterklærne mine. Det er så viktig for meg å peke på JESUS. Jeg har kommet i samtale med utrolig mange mennesker p.g.a. Jusus-merket. Det er mange fine fasader i vårt velstands-Norge, men bak er det tomhet. Bare Jesus kan fylle denne tomheten. Jeg føler Gud har gitt meg stor frimodighet til å være et vitne for Ham. Hvor det vil lede meg vet jeg ikke, men jeg er rede til å lyde Ham. Jeg har fått vitne om Ham på så mange steder. På Egertorvet i Oslo fikk jeg stå med en flokk unge å synge. Folk samlet seg rundt oss og jeg stod spontant fram uten mikrofon i min rosa dress med «Jesus is love» merke på. Det ble ikke de velformede ord, men jeg kunne av hjerte fortelle om hva Jesus hadde gjort for meg. Jeg husker jeg bl. sa: «Jeg var 41 år før jeg oppdaget dette med Jesus, men nå skjønner jeg ikke at alle ikke skjønner det!». Folk syntes kanskje det er spennende å høre om mitt tidligere liv, men jeg har mest lyst til å snakke om det nye livet mitt. Det så meget som opptar meg, om felleskap, kjærlighet og om å dele med hverandre. Men det viktigste for meg er å få et klart syn på JESUS. Kan en konsentrere seg om Ham, utgår alt annet fra det.

Folk syntes kanskje jeg er fargerik i klesveien, men jeg har alltid vært glad i farger. Når jeg går på byen og folk ser Jesus-merket på klærne mine, kan jeg se at de tenker «Du verden, man kan ikke se sånn ut og være en kristen?» De forventer at en kristen skal spille en bestemt rolle liksom. Jeg føler det er rett å være den man er, åpent og ærlig. Klesdrakt og utseende er ikke lengere, viktig for meg. Tidligere måtte jeg alltid vise en fasade, men det behøver jeg ikke lenger, jeg er like trygg uten... Men jeg forsøker ikke å etterligne noen, men være den jeg er, og det kan variere etter som jeg føler meg. Jeg har min faste plass på første benk i Jeløya kirke, hvor jeg løfter hendene og priser Herren. Alle jentene mine er med på samme veien, de er nok ikke lik meg i frimodighet, unntatt den minste, men jeg er glad de har funnet fram til troen på Jesus.

Mitt tidligere liv var ikke noe liv. Det var bare fortvilelse, svart natt og redsel. Jeg følte meg som en kasteball på et uhyggelig tivoli, med spøkelseshus og karusell. Det «livet» var ikke noe morsomt tivoli. Men nå er det morsomt. Men så er heller ikke livet lenger et tivoli!

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Plusstegnet

Hun var med far i kirken, hun var vel cirka sju — hadde lært å regne 2 + 2 på skolen. Og nå satt hun der så kunnskapsrik og stolt, det var en gru — og merket knapt at presten sto på stolen.

Far lyttet til hva presten sa, men prekenen var «lang» — og hun var trygg i barnetroens nåde. Hun så seg rundt i kirken og der så hun korset hang — og problemet hennes ble nå korsets gåte.

Hun tenkte alt hun kunne, men hun var jo bare sju — fikk heller spørre pappa eller «frøken». — Hun napper ham i armen. og visker: «Pappa — Du» Hvorfor har de plusstegn her i kirken?

— Han ser på vesle jenta si og hjertet hans forstår — den lille talte klarere enn presten. Guds nåde er det STORE PLUSS som vi i Kristus får — For pappas hjerte ble det rene festen.

Georg Hegland

Til min Forbeder

Takk at du igjen til nådetronen gikk. Kjempet for en venn. Til jeg hjelper fikk.

Når i angst jeg var ingen bønn fikk sagt. Også da du bar, forunderlige makt!

Jeg kjente at du dro i bønnesnoren vår. I min kamp Du sto. Den som ber — han får.

For hverandre be! Hvilken makt på jord! Kun i ånden se, likevel du tror.

Du har sett en v eg kanskje i det små. Men du hjelper meg mot en himmel gå.

Else Aanrud

100 %

Jeg befinner meg i et vidt, øde land i meg er et dunkelt lys som nesten er nedbrent.

100 % Jesus
Husk Jesus, 100 % er jeg din!
Mitt liv er ditt, og da er synden i meg din.

Fremdeles i det øde landet men i meg er livets lys

100 % Evy
Husk Evy, 100 % er du min!
Ditt liv er mitt, og da er min rettferdighet din.
Husk Evy, Jesus er 100 % din.

Evy A. Nedrum

I skyggen av korset

Det er lett å bli motløs og innesluttet når prøvelsene kommer. Det er det ved ordet om korset som er en Guds kraft, til frelse for den som tror.

Ordet om korset gav kraft til å bære sjokket, savnet og tomrommet, da jeg stod der etter min manns plutselige død. Jeg fikk erfare at Ordet var sant. Kostelig i Herrens øyne er de frommes død. Jeg måtte se med Guds øyne, ikke med mine. Motløshet er ikke av Gud. La oss seire i Jesu navn. Han skal hjelpe enhver som ber i ånd og sannhet. Han kan gi kraft i store og små ting. Han lar meg ligge i grønne enger, han leder oss til hvilens vann.

Marie H.

Forsoning

Nei, me kjende ikkje livet og alle fårar. Me nagla kvarandre med harde ord. Me visste ikkje alle beiske tåre, som jaga i hjarta det såre.

Men Meisteren kom, og bodet var klårt: Vil de løysa kvarandre frå ondskapens makt? Vil de ikle dykk frihetens drakt?

For Kristi skuld: Gje meg handa bror! Handa kom, og den var god. Løys oss no i Jesu blod! Løys oss frå bande i vår ande!

Takk for at du sa: Det største er å gje! Gå du i fred!

So gjekk me ut i våren, fridde frå fåren.

No er me fri! Tireliti!

*Jarle Rosvold
5280 Dalekvam*

En bønn

Mel: La meg få se ditt ansikt, kjære Jesus.

1. Å Jesus fyll med kjærlighet
mitt hjerte,
lær meg å bli et ydmykt barn av Gud.
Lær meg å lindre litt av verdens smerte,
lær meg å bli et himlens sendebud

Kor: I ærefrykt og ydmykhet jeg ber deg,
lær meg å bli en verdig Kristi brud.
Slik at en sjel som nu i mørket lever,
kan kjenne lengsel etter himlens Gud

2. Vis meg den vei du vil at jeg
skal vandre,
og la av kjærlighet den preget bli.
Lær meg ha kjærlig omsorg for de andre,
lær meg i stillhet kjærligheten gi.

Asbjørg Horn

Våpen Hvile

Skarpladd granat
på mitt nattbord
jeg sover.

Skarpladd granat
på naboens nattbord
jeg sover ikke.

Heller åndens sverd
på alle nattbord
vi sover trygt.

Øystein Haugen

Fler og fler abonnerer på PIONEREN — gjør du?

Se siste side

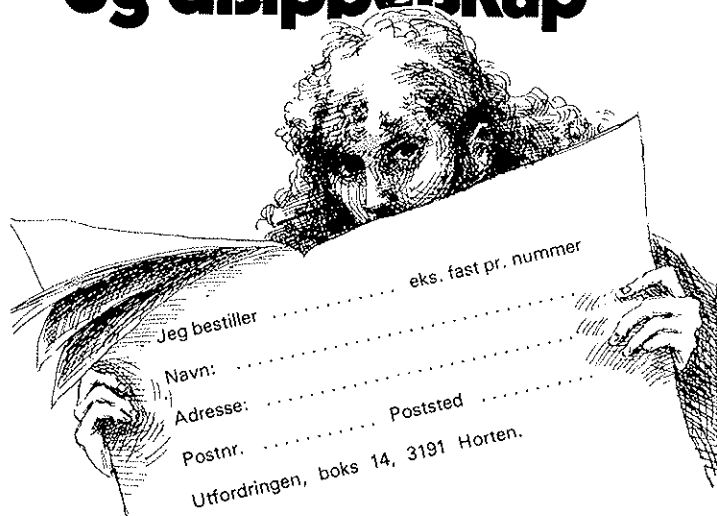
10 år på gata! *

Det er 10 år siden Utfordringen kom på gata. Over 1 million eksemplarer har flagret ut over byer og bygder i Norges land. Med et enkelt budskap om Jesus, på et språk som folk forstår. Opplaget er ca. 18.000 pr. nr. 80% blir solgt på gata, av distributører som bestiller fra 10 til 1000 aviser pr. nr. for massespredning.

Bli en abonnent eller distributør du også!
Abonnement 30 kr. pr. år. Stor rabatt ved massespredning.

Vi sender deg gjerne gratis prøvenummer.

Utfordringen for evangelisering og disippelskap

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

Ἐπίσκοπος

(uttales: Episkopos)
Tilsynsmann

Det kan være interessant og se på to navn som ble brukt på menighetens ledere i apostolisk tid: Episkopos og presbyteros. Det er fra disse greske ordene vi har titlene «biskop» og «prest». Denne gangen skal vi fokusere på episkopos.

Ordene episképtomai, inspisere, besøke, episkopéo, sørge for, ha tilsyn med og episkopé, tilsyn, hører med til samme roten.

Både i klassisk gresk og i den greske versjonen av G.T., Septuaginta, står ordet episkopos for en som har tilsyn med noe, familie, stamme, marked, nasjon.

I N.T. er ordet episkopos brukt bare noen få ganger. I 1. Pet 2,25 er det brukt om Jesus Kristus. «...han som er hyrde og tilsynsmann er her brukt om Jesus. Begge disse ordene er også brukt om menighetsledere. Det er da klart at menighetsledere bare er hyrder og tilsynsmenn med myndighet fra Jesus, menighetens hode.

I 1. Tim 3,1-7 og Tit 1,7-9 stilles det store krav til en tilsynsmann. Grunnen er at han er «Guds forvalter.» I Titus 1 ser det ellers ut til at presbyteros og episkopos er samme tittel.

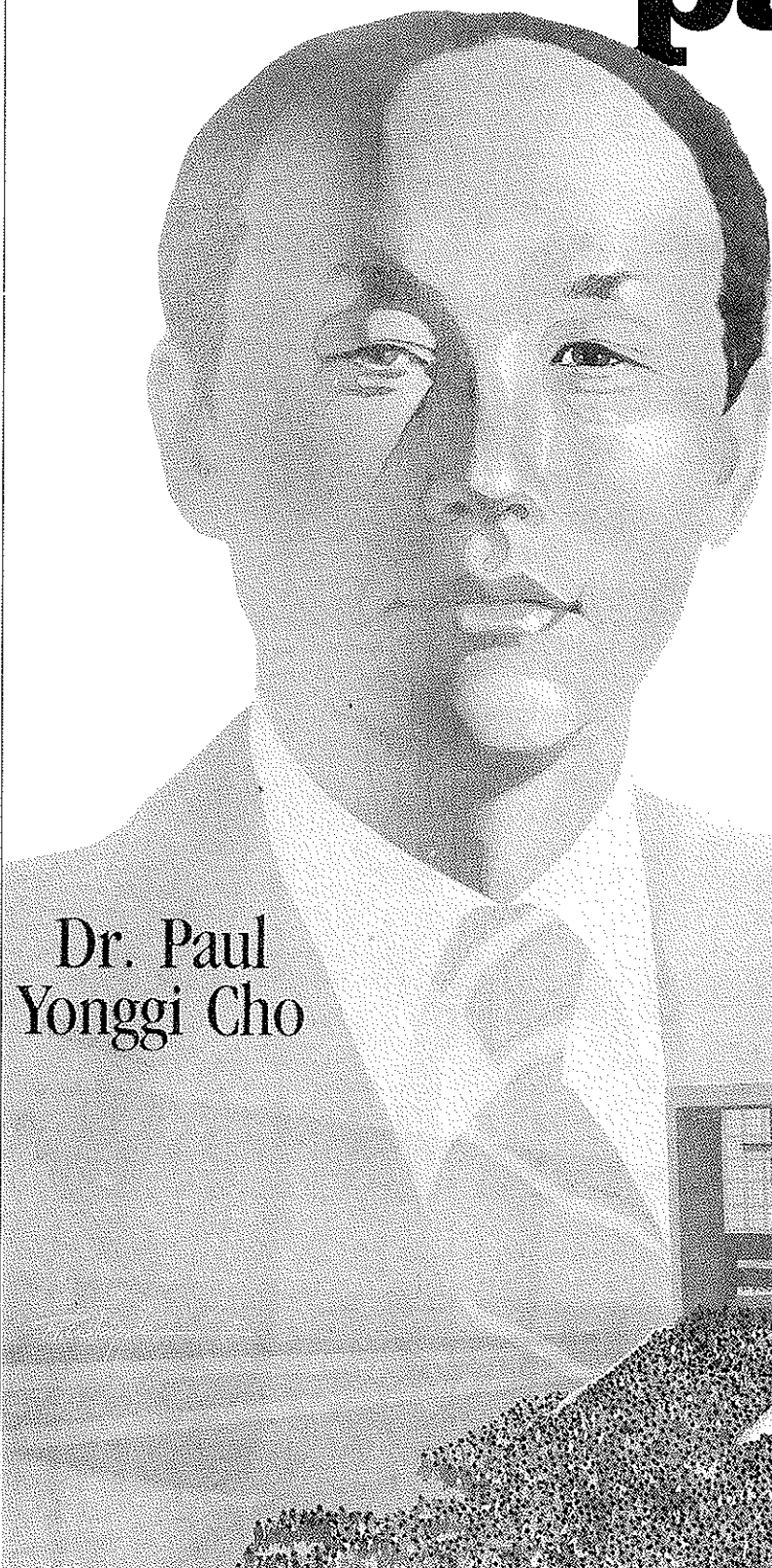
To steder til er episkopos brukt i N.T. Der står de i flertall. I Fil 1,1 er menighetens ledere kalt tilsynsmenn (episkopois) og diakoner. Presbyteros er ikke nevnt. Det betyr vel at det var de eldste, som var tilsynsmenn, for eldste skulle det jo være i alle menighetene. At episkopos står i flertall, viser at enda var det ikke blitt noen enmannsledelse av menigheten, slik som senere, da menighetens biskop samlet alle trådene i sin hånd. Enda større forskjell er det på den apostoliske tids episkopoi og vår tids biskoper.

I Apgj. 20 taler Paulus til de eldste (presbyterous) i Efesus, v.17, og kaller dem tilsynsmenn (episkopous) v.24. Det er igjen tale om et flertall, eldste som skulle ha tilsyn med menigheten. Det ser altså ut til at de apostoliske menighetene hadde flere ledere, som vel da utfylte hverandre og kanskje hadde hvert sitt ansvarsområde. Men utviklingen bort fra dette og til enmannsstyrte menigheter ser ut til å ha gått veldig fort, for allerede i den nære etterapostoliske tid finner vi en biskop som menighetens leder. Derfra går utviklingen til en bispe og pavekirke. I denne utviklingen var det mindre og mindre plass for nådegavene.

Skal Jesus Kristus, som menighetens hode igjen få utøve sin makt, må Den Hellige Ånds gaver igjen gå utfolde seg, og menighetens ledelse igjen bli slik at det kan hete: «Den Hellige Ånd og vi har besluttet:» - Er det ikke dette som holder på å skje?

En førstehånds-
rapport
fra Korea

Verdens største pastorat

Dr. Paul
Yonggi Cho

I sommer skrev den kjente forfatteren og redaktøren Jamie Buckingham en artikkel i

Charisma hvor han gir en personlig skildring av den største menighet vi kjenner i hele kirkehistorien: Seoul Full Gospel Central Church. Mye er blitt sagt og skrevet om Yonggi Cho og denne menigheten, og man kan sikkert finne minus både ved personer og metoder. Vi gjengir ikke denne artikkel

for å bidra til øket oppmerksomhet omkring mennesker, eller metoder. Men fordi beretningen om den helsesvake bondegutten som begynte å preke i et fillet lite militærtelt og som idag ikke så mange år etterpå leder en menighet på over 200.000 aktive medlemmer har noe å lære oss. I vår tid skapes kirkehistorie i Korea, og ingen som ønsker Guds rikes fremgang kan være uinteressert i det som skjer. Kan sannheter som koreanske kristne praktiserer muligens være aktuelle i våre sammenheng?

August 1983 kommer
Yonggi Cho til en
verdens-konferanse
for kirkevekst
i Oslo.

Tekst:
Jamie Buckingham

Det finnes et gammelt koreansk ordtak: «Ikke se opp i et tre som du aldri kan klatre.»

Dr. Paul Yonggi Cho torde imidlertid å se opp i et tre som ingen annen kristen leder i hele verden trodde var mulig å kratte til topps i - en menighet på 200.000 medlemmer.

I en alder av 46 år har han sammen med sitt lederskap på 210 pastorer og mer enn 16.000 gruppeledere klatret i det treet.

Og de klatrer enda.

Planen er at menigheten vil fordoble seg i størrelse i løpet av de neste to år.

For to år siden oppnådde Seoul Full Gospel Central Church, en enkelt menighet i hjertet av den koreanske hovedstad, et medlemstall på 100.000 og ble uten tvil den største menighet i verdens historie.

Menigheten har siden dengang fordoblet seg, på tross av at pastor Cho's også legger vekt på å gi medlemmer til andre menigheter. (Til en kirke overførte han 5.000, til en annen 3.000.)

Historien til den koreanske menighet er en av de mest spennende av alle historier, og mange kjente kristne ledere sier at Dr. Cho's innflytelse i den evangeliske kristenhet vil overgå den innflytelse Billy Graham har i løpet av de nærmeste årene.

Ringebegynnelse

Det var i 1958 at Paul Yonggi Cho, syk og nylig uteksaminert fra en liten koreansk Assemblies of God (Amerikansk pinseretning) bibelskole, satte opp et lite telt i utkanten av Seoul. Det var ingen stoler i det, bare stråmattor spredd rundt på bakken.

Koreakrigen var slutt, og nasjonen led av stor fattigdom. 80% av byen Seoul var ødelagt. Assistert av sin fremtidige svigermor Jashil Choi og senere av misjonær John Hurston, brakte pastor Cho som ennå led under virkningene av tuberkulose, tro, håp og helbredelse til sin voksende forsamling av nødstridte mennesker.

På søndag morgen gikk Cho opp på bakketoppen og ropte utover de halmdekte takene: «Det er kirketid. Kom til kirke.»

Folket ga respons, og på tre år, styrket ved bibelundervisning, bønn og troen på en undergjørende Gud, flyttet menigheten til en 1.500-seters stor bygning i Sodaemun-området i Seoul. Skjønt menigheten først og fremst var kjent som et fornyelsescenter, ble vekten etterhvert lagt på dette å bygge et sterkt, stabilt legeme av troende.

I løpet av disse tidlige årene ble det etablert fem betydningsfulle fundament for lederskapet, noe som fungerer enda. Skjønt Cho ikke drømte om noe som kan sammenlignes med det som vokste

fram, er han rask til å poengtere at veksten ville ha resultert i rent kaos mer enn i en frisk, og dynamisk menighet uten disse tidlige grunnleggende faktorer.

I — Bønn og faste

Det første fundament er understrekingen av bønn og faste. Kort etter at virksomheten begynte, etablerte Jashil Choi (nå 67 år gammel) Fasting Prayer Mountain (Bønnefjellet) ved Osaniri, 45 minutter nord for Seoul. Stedet som ble ervervet i 1968, var ment å være en kirkegård, men det ble snart et sted for liv i stedet for død.

Bevæpnet med en sikker tro og kraften i bønn og faste, begynte Jashil Choi, som er Cho's hjelpeforstander, å gjøre nattlige reiser til Osanri for å be for behovene i menigheten. Siden da har hele menigheten fått den samme visjonen. Et auditorium med plass til 10.000 mennesker er blitt bygd på «Fasting Prayer Mountain» for at de skal kunne ta seg av de nesten en million mennesker som blir registrert der årlig. Mange av disse menneskene tilbringer fra en til 40 dager og netter i bønn og faste. Andre bruker sin ferie for å komme et sted hvor de kan være i bønn og bringer med seg hele sin familie for å være to uker i faste. Kirkens busser går regelmessig fra sentrum i Seoul til Osanri for å ta med seg de tusener som vil be.

Fasting Prayer Mountain har 115 bønnegrotter - ørsmå huler i fjellskråningen. Disse kan romme en eller to mennesker som vil være avsides i intens bønn. Det er 130 full- og deltidsarbeidere ved bønnefjellet. De arbeider enten i et av de fire auditoriene, i det enorme hotell-lignende internatet eller rekreasjonsområdet.

Da jeg var der nå nylig, spaserte jeg over fjellområdet og kunne høre lyden av de mange menneskene som ba eller sang. Lyden kom fra ventilasjonspipene som stakk opp fra jordbunnen fra de mange grottene.

Jeg ble grepet av ærefrykt.

Tusener av mennesker blir fullkomment helbredet ved «Fasting Prayer Mountain». Men bønnebyrden er gått langt utover de lokale og personlige behov, folket går nå i forbønn for hele verden.

Ved siden av den spesielle forbønns- virksomheten ved «Fasting Prayer Mountain» blir det arrangert bønneattestgjerdstjenester i den enorme Central Church på Yoido-øya i Seoul. Gjennomsnittlig fram møte ligger på 15.500.

Den koreanske kirke har for lenge siden oppdaget hvilken kraft det ligger i bønn som fundament for hvilken som helst sterk menighet.

II — Små grupper

Det andre fundamentale prinsipp er tanken om å dele hele menigheten inn i små grupper. Det var i 1964 at Cho, som da fikk et nervøst sammenbrudd, ble inspirert av Jetro's råd til Moses i 2. Mos 18, da Moses opplevde omtrent lignende problem. Han innså at han ikke kunne være en tilstrekkelig hyrde for sin raskt voksende forsamling og da han trodde fullt og fast på et lederskap av lekmenn - delte Cho byen inn i distrikt og satte medarbeiderne sine som pastorer over små enheter.

Tidlig i 1982 hadde dette vokst til 12

Kvinnelige celle-ledere gir rapporter og offe- rinnsamling fra ukens husmøte i denne boksen.

distrikt, hvert med sitt eget kontor og stab ved Central Church. Kontorene ligner krigsrom med kart, diagrammer og protokoller for alle seksjonene i hvert distrikt. Hvert distrikt er delt opp i 10 til 17 geografiske seksjoner - med en fulltidspastor for hver seksjon. Lederne for disse distriktene og seksjonene utgjør mer enn tre fjerdedeler av staben på 210 pastorer, av hvilke to tredjedeler er kvinner.

Det er nå mer enn 16.000 husfelleskap, og 60% av disse blir ledet av høyt kvalifiserte kvinner.

For å kunne kvalifisere til lederskap må en husgruppeleder vise klare tegn på et stabilt kristent liv. Han eller hun må ha vært med i menigheten i minst to år, være døpt i vann og i den Hellige Ånd, gi tiende og ha minst to familier i nærheten av sitt hjem som ønsker å

være med i et husfelleskap, en cellegruppe.

Cellegrupper med mer enn 12 medlemmer blir vanligvis delt, og den assisterende gruppelederen blir leder for den nye gruppa.

Cellegruppelederne er hovedsaklig «hjelpelærere», dvs. at de først lærer selv det de skal bringe videre til husfelleskapet. De tar del i en av de tre identiske treningsseksjoner på onsdagene og tar med seg bibeltimen de har lært, til medlemmene i sin gruppe. Lederne blir videre opplært i halvårlige tredagers-konferanser, i månedlige seksjonsmøter, og i uformelle møter med deres seksjonsledere.

Etter hvert husmøte må gruppelederen legge fram en skriftlig rapport om hva som har funnet sted.

III — Fremtidsvisjoner

Det tredje fundamentale prinsipp for vekst som ble etablert av pastor Cho under hans første tid som pastor, er nødvendigheten av at lederskapet er visjonært.

Som ung student ble han influert av bøkene til en tysk filosof ved navn Hermann Hesse. I «Demian» har Hesse skrevet: «Du kan oppnå hva som helst bare du ønsker det lidenskapelig nok.» Cho tok til seg denne visjonen - dersom et menneske konsentrerer all sin viljestyrke om noe bestemt, vil han oppnå det.

Hesse hadde også skrevet at ethvert sunt menneske må ha et mål i livet og at livet må ha et innhold. Som ung skrev Cho sine egne mål i sotlaget på veggen i kjøkkenet til sin bestemor.

- «Jeg vil motta en doktorgrad ved en alder av 30 år.»
- «Jeg vil reise omkring i verden som ung mann.»
- «Jeg kommer til å motta Nobelprisen en dag.»

Høye idealer for en liten bondegutt som nesten var blitt drept av japanske soldater og hvis fremtidige kone hadde sneket seg gjennom demarkasjonslinjen fra Nord-Korea for å slippe unna kommunismen.

Cho's tanke om visjoner har gått videre til hans medarbeidere. Mange av dem oppnår nå det umulige ved «å se og tro» - som Cho åpent innrømmer at tro virkelig er.

En venn av Cho forteller historien om den unge pastoren i Full Gospel Central Church som hadde en visjon om en stor koreansk kirke i New York City. Han tok et kart over byen New York, og i uker - noen ganger flere ti-

mer av gangen - satt han og stirret på dette kartet. Hele tiden fastet og ba han.

Mannens hustru som begynte å lure på om han var blitt mentalt forstyrret, kontaktet Cho. Cho dro å besøkte den unge pastoren. Mannen pekte på kartet der to gater krysset hverandre i sentrum av New York.

«Etter uker i bønn kan jeg nå se kirken,» sa han. Så beskrev han for Cho hva troen sa ville skje på det gatehjørnet.

Cho lo av fryd, og de ba sammen.

I dag står det en oppblomstrende koreansk kirke på det stedet - et resultat av en nøyaktig visjon.

Lignende historier er knyttet til Central Church. For eksempel er den største protestantiske menighet i Japan et resultat av en lignende visjon. Pastor - i et land hvor kvinner lenge er blitt sett på som noe mindreverdig - er en koreansk kvinne.

IV — Bibelteologi

Et fundament for menigheten er vekten Cho legger på bibelundervisning. Han er ikke bare en fremragende teolog som kjenner Skriften, han er også en kommunikator med ekstraordinære evner. Hans forkynnelse er virkelig bibelsenert.

Cho's forkynnelse blir forsterket av hans forståelse for vesterlandsk humor så vel som for den mer dypsindige orientalske. Han ler lett, er dramatisk når han taler, men dypt alvorlig når han kommer til åndelige sannheter. Han tror at Bibeles teologi er verdiløs hvis ikke den blir aktualisert i handling og medfulgt av mirakler og helbredelser.

Cho's teologi gjenspeiler seg hos hans tilhørere, hvor mange har lært seg utenatt (memorert) mye av Skriften. Hver eneste leder i menigheten de fleste av menighetsmedlemmene, taler ikke bare i tunger, men er blitt brukt til helbredelser og mirakler.

Med et glimt i øyet forteller Cho at mange av verdens fremste evangeliske ledere som blir imponert over størrelsen, også blir tvunget til å akseptere at tungemålgaven er en del av hemligheten til fremgang.

Cho sier at menigheten har en trefoldig virksomhet:

- «For det første ønsker jeg at enhver som kommer i kontakt med vår menighet, vil utvikle en total tillit til Herrens trefoldige velsignelse i 3.Joh 2. Det er Guds ønske at vi skal ha fremgang både åndelig, fysisk og økonomisk.»

- «For det andre ville jeg håpe at hver enkelt blir døpt i den Hellige Ånd. I det kristne livet er det viktig at vi kontinuerlig blir ledet av Ånden.»

- «Og til sist, vi kristne har ansva-

ret for å bære evangeliets budskap til andre.»

V — Evangelisering

Uten evangelisering som det femte fundament i strukturen til Cho's menighet, ville de fire andre bare hatt begrenset hensikt.

I løpet av de første seks månedene i 1981 overga over 52.000 mennesker sine liv til Jesus Kristus under søndagsgudstjenestene. Av disse ble 7 av 10 ledet til kirken av cellegruppelederen i nabolaget.

Cho kommer ikke med tall det ikke finnes dekning for. Disse nye kristne som ønsker å gå inn i menigheten, må gå gjennom strenge eksaminasjoner før de blir akseptert.

Den nyfrelste må først levere en skriftlig søknad - fyller ut et skjema med detaljerte familie- og personopplysninger - vedlagt fotografier. Denne søknaden blir oppbevart i tre måneder. I løpet av denne tiden blir den nyfrelste besøkt i sitt hjem i det minste tre ganger av en i pastorkollegiet, han må delta regelmessig i søndagsgudstjenestene og husfelleskapsmøtene, og han må vise klare bevis på en konsekvent kristen livsførsel. Ved slutten av denne perioden vi han få et positivt svar, og medlemsskapet blir ordnet.

Medlemskapet er imidlertid bare for et år. Hver januar måned blir alle medlemmene vurdert på nytt. Medlemmer som ikke lenger er aktive, blir fjernet fra kartoteket.

På tross av disse strenge forordningene fortsetter menigheten å nå både fattige landarbeidere og nasjonale ledere. Mange høytstående militære offiserer og regjeringsmedlemmer har fornektet sin gamle orientalske religion og er aktive medlemmer i menigheten.

Evangelisering for Cho begynner i Korea, men hans visjon, hans byrde, er hele verden. Selv ble han en kristen som følge av misjonærer i Korea. Cho sender nå misjonærer rundt i hele verden.

Full Gospel Central Church sendte ut sine første misjonærer i 1972. Misjonsarbeide er nå etablert både i Nord- og Sør-Amerika, Europa og Asia, og det blir satt igang bibelskoler i hvert av disse områdene. Ved den siste oversikten støttet menigheten i Seoul mer enn 100 seminartrente fulltidsmisjonærer. Målet for 1984 er 400 - det betyr at de vil sende ut flere misjonærer enn noen annen menighet.

For at misjonen skal kunne nå lenger, ble det i 1977 innviet et tietasjer stort senter for verdensmisjonen, World Mission Center. Mye av bønner ved «Fasting Prayer Mountain» er rettet mot misjonsfeltene.

I løpet av de siste årene har Cho reist i store deler av verden, hvor han har holdt evangeliske kampanjer og semi-

*Yonggi Cho med sin bibel i et avslappet øyeblikk. Han ble omvendt ved en amerikansk misjonær og idag sender menigheten misjonærer ut over hele verden.
(Foto: Sigurd Sørhus)*

narer for Church Growth International, CGI(Internasjonalt Kirkevekst). CGI underviser i prinsippene for kirkevekst og bruker menigheten i Seoul som hovedeksempel. Cho spurte Dr. John Hurston, tidligere misjonær for Assemblies of God og som har arbeidet sammen med Cho bak kulissene siden menighetsarbeidet tok til, om å være administrerende direktør. CGI har holdt mer enn 115 seminarer hvor de har kommet i direkte kontakt med mer enn 50.000 pastorer og menighetsledere i 40 land.

Et utstrakt misjons- og evangeliseringsarbeid skjer også gjennom en massiv bok- og kassettvirksomhet, pluss et nytt TV-program i USA.

På grunn av den vekten Cho legger på evangelisering, har menigheten opplevd en mirakuløs vekst samtidig som den også har overvunnet presserende problem.

I 1972 da menigheten vokste med astronomisk fart, bygde de en kirke med plass til 10.000 mennesker og bygninger i tilknytning til denne øya Yodio i Han - elven nær regjeringshovedkvarteret. En økonomisk krise ble forhindret på denne tida fordi menighetsmedlemmene virkelig ofret for å innfri gjelden.

«Suksess» (Logos Forlag)

I boka «Drøm deg til suksess» forteller Nell Kennedy om noen av de episodene som reddet menigheten fra den økonomiske krisen. Cho og hans kone Grace hadde bokstavelig talt gitt alt de hadde for å hjelpe økonomisk, men det trengtes fremdeles penger for å fullføre byggingen.

«En søndag kom en kvinne på 80 år og banet seg vei fram til plattformen og rakte pastoren en gammel risbolle, et par velbrukte spisepinner og en skje. «Jeg ønsker også å gjøre noe,» sa hun, «men jeg har ingen penger unntatt den lille pensjon min som hjelper meg å eksistere. Dette er alt jeg har, denne gamle risbollen disse spisepinnene og denne skje. Jeg ønsker å gi alt til Herrens arbeide for om mulig å hjelpe noen et eller annet sted til å kjenne sannheten om livet. Jeg har bestemt meg for at jeg kan spise av en pappeske med fingrene.»

«Å bestemor, jeg kan ikke ta imot dette fra deg. (Bestemor er den vanlige og høflige måten å tiltale en eldre dame på selv om de ikke er i slekt med hverandre.) det er for mye. Jeg kjenner deg og jeg vet at dette er alt du har! Du trenger disse tingene for å kunne spise dine måltider hver dag. Noen mennesker har både et spisesett for søndager og et for hverdager, men jeg vet at dette er den eneste risbollen du har. Jeg kan bare ikke ta imot den.»

Hun begynte å gråte. «Du må ta imot den, pastor. Hvis Jesus hadde vært her,

ville han ha tatt imot den. jeg vet at jeg ikke kan hjelpe til med så mye, men det er alt jeg har, og noe vil jeg også gi.»

Akkurat da var det en forretningsmann som reiste seg. «Pastor! Jeg vil kjøpe de tre tingene!» Tårene vellet fram i øynene hans og stemmen brast. Han ga nesten 30.000 dollar for risbollen, spisepinnene og skjea.

Folket begynte nå å selge husene sine og flytte inn i små leiligheter. Cho's foreldre flyttet fra Pusan til leilighetene som menigheten hadde på Yodio, sammen med over 60 andre familier i menigheten. Mange unge par bestemte seg for å gi en årslønn for å leve i tro.

Sparepenger som var ment å trygge et barns utdannelse, ble brakt til menigheten etterhvert som foreldrene overga saken til Gud og også lærte barna sine å se opp til Gud når det gjaldt fremtiden...

Barn i alle aldre lærte den ubetingede realiteten i at den som sår, han høster. Dette innebar ikke at de samlet sammen penger og så dem vokse på en bankbok, men det innebar at de plantet dem i jorden for Gud.

Sammen ble de istand til å tilbakebetale lån og bygge ferdig kirken og leilighetene. Den første som ble invitert til å tale i den nye kuppelformede kirken, var Billy Graham, i 1972.

Nesten 100 nye kirker har blitt grunnlagt samtidig med at Full Gospel Church opplever sin fantastiske vekst. Statistikkene for medlemsskapet i disse kirkene viser at mange er kommet fra Central Church. På tross av denne stadige overførselen stagnerer ikke medlemstallet i Central Church.

Statistikk

• TILSLUTNING: Det blir holdt syv søndagsgudstjenester med en gjennomsnittlig tilslutning på 18.000 ved hver gudstjeneste, inkludert de som sitter i kapellene og ser gudstjenesten overført gjennom TV. Gudstjenestene finner sted kl. 7, 9, 11, 13, 15, 17 og 19. Alle gudstjenestene varer 90 minutter, og det trengs bare 30 minutter for kirken til å tømmes og fylles igjen av menneker. Cho preker vanligvis ved fem av gudstjenestene. Det er 7 kor der med mer enn 100 sangere i hvert, og de har et stort orkester ved hver gudstjeneste. (Det er som om å ha syv Billy Graham-kampanjer hver eneste søndag hele året.)

• MEDLEMSKAP: 200.769 medlemmer i mars 1982. (Veksthurtigheten er omtrent et nytt medlem hvert 7. minutt.)

- HUSGRUPPER: 16.000
- DIAKONER: 3,068 (inkludert
- 110 senior diakoner)
- DIAKONISSER: 9.438
- ELDSTEBRØDRE: 58

En eldstebror må først ha tjent som

senior diakon, være minst 45 år gammel, ha en tillitsfull kristen vandel, gi tiende, ha vært en gruppeleder og vist spesielle egenskaper i å lede. Mens Cho benytter seg mye av kvinnelige ledere, er spesielt pastorer og eldstekollegiet reservert menn. Eldstebrødrene utgjør menighetens råd og godkjenner alle endelige beslutninger.

Menigheten fortsetter å vokse. En utvidelse av kirkebygningen vil kunne gi plass til 25.000 mennesker. Totalt vil de imidlertid ha plass til 40.000 når en regner med TV-kapellene.

Cho i kriser

På tross av den fenomenale veksten forblir Cho litt av en gæte. Han er under stadig angrep både fra verden og opportunistiske predikantkollegaer.

Hans personlige liv har bestått av krise etter krise. Som barn ble han nesten drept av japanske okkupasjones tropper. Han holdt på å dø flere ganger av lunge- og blodsykdommer. Han er stadig blitt angrepet av depresjon og utmattelse.

Under en fredelig, fortrolig middag hos noen felles venner i Korea nylig åpnet han og hans kone Grace sine hjerter for meg.

Vi holdt på å snakke sammen om Cho's siste krise. En i menigheten hadde under stort press fra sine gamle foreldre gått til en grav for å delta i den hedenske skikk å tilbe forfedrene. Mannen hadde bekjent dette for Cho og tilbød å melde seg ut av menigheten. Cho, som stadig og med frimodighet taler mot avgudstilbedelsen i de orientalske religionene, sa til mannen at han trengte menigheten mer nå enn noensinne.

«Hvis en mann drikker seg full, sier du ikke til ham at han må holde seg borte fra menigheten til han blir edru,» sa han vennlig. «Så jeg ba mannen om å fortsette med å komme og at den Hellige Ånd ville gi ham kraft til å bryte med hedenske religioner.» Den koreanske Assemblies of God, organisasjonen tok imidlertid avstand fra Cho's holdning. I en årrekke hadde Full Gospel Central Church overført store pengesummer til dette kirkesamfunnet. De ga også kirkebygningen i Sodaemun til dem. Men Cho har vært vel vitende om den kirkepolitikk som har foregått p.g.a. sjalusi over det faktum at Cho's menighet nå er to ganger så stor som hele det koreanske AOG-samfunnet. Cho tror at det var et resultat av en lenge følt sjalusi hos noen av lederne som gjorde at denne saken ble brukt mot ham.

Cho fortalte de eldste i sin menighet at han ville fratruke hvis de følte at han hadde gjort galt. Det var en veldig enhet som åpenbarte seg i menigheten. Resultatet av den enhet var en beslut-

Glimt fra bønnemøte som pågår hver fredag kveld til lørdag morgen. Gjennom hele natten er hundrevis av kristne i bønn, slik vi ser disse ungdommene i et hjørne av det stor kirkebygget.

ning om å trekke seg ut av den Koreanske AOG-organisasjonen som de hadde tilhørt for å fortsette som en selvstendig menighet.

Cho er imidlertid klar over at andre trenger ham mer enn han trenger dem. Men nå opplever han mer effektiv tjeneste ut fra en uavhengig base. Han har fått oppleve nye dører åpne seg både i Amerika og i resten av verden siden han forlot organisasjonen.

Lærdommer

Det er umulig og noe dumdristig å forsøke og vurdere årsaken og virkningen når det gjelder en virksomhet som full Gospel Central Church.

Hvorfor Korea? Hvorfor Yonggi Cho? Det finnes for mange antagelser, for mange «muligens» å besvare. Alt jeg kan gjøre, er å rapportere ufullstendig.

Men noe grunnleggende konklusjon er kan og bør trekkes.

For å kunne vurdere det koreanske fenomenet blir vi tvunget til også å vurdere oss selv. For vi kan ikke stille spørsmålet «hvorfor» angående Korea uten å spørre «hvorfor ikke» når det gjelder vårt eget land.

Cho's (og John Hurston's) erfaring med Church Growth International (Internasjonal Kirkevekst), har åpenbart at mange pastorer er oppriktig interessert i kirkevekst. De ønsker å være hyrde for en stor menighet. Årsakene til dette varierer, alt fra å kunne reklamere for et ukorsfestet ego til fullbyrdelsen av Jesu befaling om å vinne de fortapte. Men så langt har få kirker (i virkeligheten ingen som jeg kjenner til) fått innarbeidet de åndelige prinsipper som er nødvendige for å kunne bringe åndelige resultater. Jeg har liten tro på «amerikanske metoder» og er ennu merket av år i en bevegelse som har re-

gnet talmessig vekst som suksess (og mangel på det som fiasko). Men jeg vil forsøke og gi en rettfærdig og objektiv vurdering av det jeg lærte i Korea.

Jeg tror ikke at tallmessig vekst noen gang må være et mål. Tallmessig vekst vil imidlertid være det uunngåelige resultat for en leder og en menighet som tror Gud for det umulige. Verden hunger etter noen som kan åpne Guds vesen. Når noe av dette blir åpenbart i en hyrdes liv og i et menighetsfelleskap, vil verden slå inn dørene for å få komme inn. Det er hva jeg tror.

Jeg tror også at Yonggi Cho har utviklet i sitt eget liv og i menighetens liv, minst fire åndelige prinsipper som må bringe vekst, kvantitativt så vel som kvalitativt. Disse er 1) bønn, 2) bruken av kvinner, 3) sønderknuselse og 4) ubegrenset tro.

1. Bønn

Bønn og faste er hjerte i alt som skjer av åndelig vekst i Korea. Mens Cho benytter flere viktige metoder, inkludert bruken av smågrupper i evangelisering og hyrdetjenesten blir faste og bønn stående som kraften bak det hele. Cho og hans medarbeidere i Internasjonal Kirkevekst har ledet i mange kirkevekstseminar i Amerika. Uunngåelig har amerikanske pastorer skyndet seg hjem for å sette «Jetro-prinsippet» ut i praksis. Men små grupper uten den grunnleggende vekten på et rettfærdig liv og faste og bønn produserer ingenting annet enn skjemaopplegg og økt individualisme.

Jeg undrer faktisk på om bruken av små grupper vil utvikle noe mer enn gagnlige fellesskap og økt administrasjon inntil menigheten har disiplinert seg selv når det gjelder bønn og faste.

2. Bruken av kvinner

Trass i at Yonggi Cho er blitt kjent over hele verden sier de som står ham nærmest, ja Cho selv, at hans svigermor Jashil Choi er nøkkelen til menighetens dynamisme.

I Korea spaserer alle kvinner alltid litt bak sin mann. Men hvis du kjøper en av disse små utskårede trefigurene av en koreansk familie i en souvenirbutikk, vil du oppdage at kona alltid er lagt litt høyere enn sin mann. Det er underordning, men også stor styrke.

De kvinnelige lederne i den koreanske menigheten ligner på ingen måte de dominerende, noen ganger overveldende, kvinnelige lærerne i vesten. Mens to tredjedeler av Cho's ledere er kvinner, forblir disse pastorene og lederne underordnet overfor de mannlige eldste i menigheten. De har lært at en ikke trenger å være i opposisjon for å vise styrke.

Det er grunnen til at mange sier at Jashil Choi er den virkelige kraften bak lederskapet. Hun trenger seg ikke fram. Hun foretrekker å trekke seg tilbake til sin bønnegrotte og samtale med Gud, og så la ham dirigere mennene.

Da jeg besøkte menigheten, så jeg henne bare to ganger. Begge gangene subbet hun rolig fra et rom til et annet med tøfler på føttene. Siden hun ikke snakker engelsk, smilte hun bare til meg, bøyde hodet og gikk videre. Men rundt denne bøyde lille kvinnen kunne jeg merke en utstråling av Guds kraft.

3. Ydmykhet

Iårene 1910 til 1945 led det koreanske folk ubeskrivelig under de grusomme japanskeokkupasjonsstyrkene. Hele nasjonen ble et såkorn som falt i jorden for å dø. Kalt til live igjen ved slutten av den andre verdenskrigen begynte det å spire. Men en tilleggsbeskjæring, tilbake til røttene, skjedde under Korea-krigen da det som var igjen av nasjonen ble ødelagt, inkludert hele byen Seoul.

Nå blomstrer Korea, morgenrødens land. Seoul med et innbyggertall på nesten 9 millioner er en av de største byene i verden. Den reiser seg som en vakker fønix fra asken etter krig og undertrykkelse. Full Gospel Central Church er bare et av fenomenene i det moderne Korea, men det er visselig det aller viktigste.

Ennå er Korea en nasjon under be-

leiring. Når pastor Cho leder sin forsamling i bønn under søndagsgudstjenestene, roper han ut til Gud i stor alvor om å holde tilbake de tungt bevæpnede kommunistiske troppene som er stasjonert ved demarkasjonslinjen rett nord for byen. Byen ligner en festning, omgitt av aktive minefelt, anti-tanks barrikader, artilleri og bunkers - alt pekende mot nord. Trusselen om tilintetgjørelse er stadig nærværende.

Amerika, på sin side, er en nasjon som aldri har hørt bulderet av artilleri eller opplevd herjingen av bomber. De har heller ikke sett de lynende bajonetene til inntrengerne. Vi er et folk med overdådighet i matveien, rask suksess og ubegrenset velstand. Vi er ikke et utholdene, ydmyket og sønderbrutt folk. Det ene ordet som karakteriserer oss er stolthet. Det karakteriserer til og med kirken. Vi er stolte over våre forsamlinger, våre ofringer og flotte kirkebygg.

Hvor forskjellig det var å være i den største kirken som vi kjenner fra kirkehistorien, og finne ledere som i stedet for å slå seg på brystet, går med bøyd hode og tårefylte øyne.

I stedet for å si: «Se hva vi har gjort», sier de mildt: «Dette er Herrens verk.»

Derfor undrer jeg meg virkelig på om det er mulig i USA, dette landet med aggressiv uavhengighet som ble født i og aldri avvent fra opprørsånden, å få erfare det som skjer i Korea. For det finnes noe i disse fantastiske menneskene fra morgenrødens land som frembringer det rette jordsmonnet for evangeliet.

Jeg undrer meg på om det i vår steinete akerland av kritikk, og ugrassbefengte materialisme, noen gang vil kunne vokse fram en slik menighet?

Spørsmålet reiser et annet spørsmål. Vil åndelig vekst alltid bringe forfølgelse?

Jeg tror ikke det. For Guds ord om å ydmyke seg selv, be og søke hans ansikt, idet vi vender oss bort fra våre ugudelige veier, lover oss fremdeles fremgang. Forfølgelse er bare nødvendig dersom vi ikke først adlyder.

4. Ubegrenset tro

Gud søker fremdeles etter menn - etter menigheter - som vil stole på ham i alle ting. Han ser etter menn som er villige til å gå ut og rope utover hustakene: «Det er møtetid! Kom til menigheten!» Han ser etter et folk som ikke vil begrense ham på noen måte, som vil tro at det er hans vilje at Herrens herlighet skal dekke jorden på samme måte som vannet dekker havet. Han ser etter en menighet som vil samarbeide med den Hellige Ånd under alle forhold - som har en visjon stor nok til å tro at en hel by kan bli vunnet

for Jesus og komme under Faderens autoritet.

Kan dette skje i vårt land? Selvfølgelig kan det skje. Det kan skje på et hvert sted hvor en mann blir klar over at ingenting er umulig for Gud og stiller seg disponibel for Den Hellige Ånd.

Noen sier at den koreanske kirken er et kulturelt, ikke et åndelig fenomen. Hvis det er slik, hvordan skal vi da forklare det som har skjedd i de deler av den amerikanske kulturen som har noe av den samme natur? Billy Graham-fenomenet? Fenomenet med Oral Roberts universitet og hans sykehus-anlegg kalt: «City of Faith»?

Fenomenet med kristenfolkets fellesatsing på media-fronten. Skjønt ut-fallet i hvert av disse tilfellene er forskjellig, blir det stående igjen menn med en påfallende likhet - Billy Graham, Oral Roberts, Pat Robertson - som lik Yonggi Cho trodde Gud for det umulige, og som stod urokket i vanskelige tider.

Når vi tror - hvilken som helst av oss - på sammen måte som de tror, da vil det skje på samme måte her som det skjedde der!

Vi er et ungt ektepar, 56-modeller med en 9-måneders, rebelsk sønn! Vi trenger en 3- eller 4-roms leilighet i Oslodistriktet!

Liten Valdrespendler, Gjoran Hult
Tlf. (02) 24 05 13, etter kl. 18.00.

OBS!

OBS!

Åndelig lederskapskonferanse

Oppdal 7.-9. oktober 82
Tema: Hva Gud gjør i dag!

Gjestetaler: RUNE BRÄNNSTRÖM fra Sverige.

Andre deltakere: Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Sverre Granlund, Per Alnes, Leif Jakobsen, Rolf Erik Janøy, Thorbjørn Baksvær, Vilhelm Langemyr, Steinar Remetun m.fl

Sted: IMI-Stølen, 3 km nord for sentrum ved E6.

Pris: Kr 150,- pr.døgn med full pensjon, (Kr 300,- for hele konferansen) pluss kr 30,- i konf.ranseavgift.

Påmelding: Hans Rogstad, 7340 OPPDAL.

Tlf. (074) 21 663

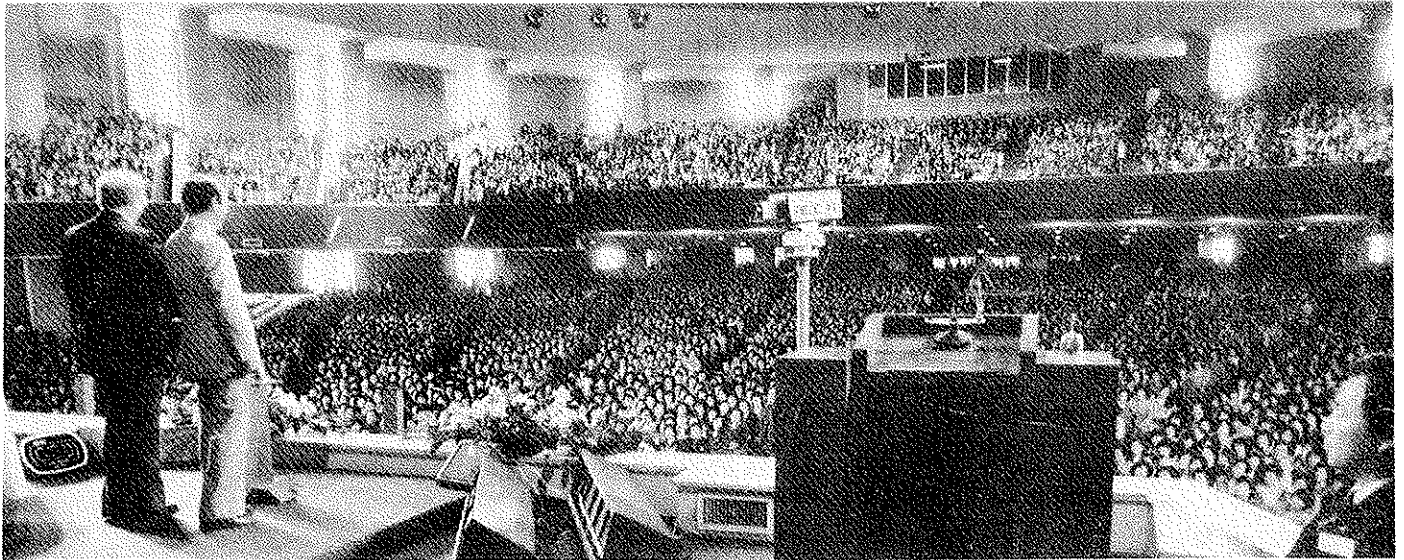
Program med innmeldingsskjema fåes ved henv. samme adresse. Siste frist for påmelding er **1. okt.** (Begrenset plass)

Vi innbyr pastorer, evangelister, eldstebrødre og menighetsledere fra alle menigheter og samfunn. Alle som ønsker å være med i det Gud gjør idag, bør prioritere disse dagene.

ARR: OPPDAL BAPTISTMENIGHET

Samlet i Hans navn

*Jamie Buckingham
beskriver hvordan
han opplevet et van-
lig søndagsmøte i
Full Gospel Central
Church.*

Jeg hadde ærlig talt ikke noe ønske om å preke i Full Gospel Central Church i Seoul. Da jeg var i Korea i fjord invitert av U.S. Army, ba imidlertid pastor Cho meg om å sitte på plattformen og komme med et kort vitnesbyrd. Da forstod jeg at koreanere mye lettere kunne kommunisere med koreanere enn en fumlende amerikaner kunne.

Men da jeg kom tilbake dette året - ennå engang for å betjene 8th Army eskadron i Yongsan - insisterte både min vert feltprest Curry Vaughan og pastor Cho på at jeg skulle preke ved gudstjenesten klokka ett.

Jeg pleier aldri føle meg uvel overfor store forsamlinger, heller ikke gjør det meg noe å preke gjennom en tolk. Men jeg gruet meg innfor denne oppgaven. Jeg følte meg totalt ukvalifisert. Når alt kommer til alt, hva kan du egentlig si til noen som allerede *gjør* det bedre enn noe annen forsamling i verden idag?

Jeg mintes feltpresten forrige år - en oberst - som henviste til Full Gospel Church som «Å, de menneskene.» Og jeg hadde akkurat snakket med en baptistmisionær som hadde vært i Korea i tre år uten å ha deltatt i en eneste gudstjeneste i Full Gospel Church, selv om den lå nær hans egen lille forsamling. «Og,» la han til, «jeg kommer an-

tagelig aldri til å gjøre det heller.»

Likevel, her satt jeg på plattformen - med øretelefonene på plass for å få med meg den samtidige oversettelsen - og ventet på min tur til å oppmuntre en fullsatt kirke av koreanere.

Gudstjenesten hadde allerede begynt da pastor Cho, feltprest Vaughan og jeg kom inn på den høye plattformen og så utover den fullpakkede salen. Vi hadde nettopp gått opp tre trapper fra pastor Cho's kontor, og plutselig sto vi her foran 10.000 mennesker og så enda 8.000 i de forskjellige TV-monitorene som omkranset plattformen.

En assisterende pastor ledet forsamlingen inn i bønn. Der hjemme pleier vi å bøye våre hoder. Noen få kan be i Ånden, men alltid stille. Noen ganger er det et «Amen» på slutten.

Her følte jeg meg som en tømmerstokk fanget inn av en opprørt elv. Hver eneste stemme steg i en høylydt bønn. Det lød som «lyden av mange vann».

Sterkere enn lyden var imidlertid intensiteten i ansiktene deres. De kjempet virkelig med Gud i bønn, idet de viftet med armene sine i fakter som så ut som om de skulle angripe helvetes porter. Hele den enorme salen var som en sjø av lyd og bevegelse.

Plutselig ble jeg også fanget av den brusende elva. Jeg kom med høylydt

Jamie Buckingham og Dr. Paul Yonggi Cho ansikt til ansikt med forsamlingen i Seoul Full Gospel Central Church. Syv ganger hver søndag fylles kirken som har 10.000 sitteplasser mens 8.000 andre følger hver gudstjeneste via TV-skjermer.

lovprisning og innstendig bønn innfor Gud med en intensitet jeg sjelden kjenner til i offentlige bønnemøter. Jeg sto ikke lenger ved bredden - jeg var midt i strømmen.

Så ringte møtelederen med en klokke - en slik som gjerne står i hotellresepsjonen. Det var et tegn på at de skulle gå over til noe annet. Lyden og bevegelsene stilnet. Ennå en gang var elva rolig.

Folket sto oppreist nå, og forenet seg i et unisont talekor. Igjen understreket de ordene sine med sterk gestikulering slik noen ville gjort for å understreke et viktig punkt i prekenen.

«Det er den apostoliske trosbekjennelsen», Curry måtte nesten rope for at jeg skulle høre enda han sto ved siden av meg. «Bli med!» oppfordret han.

Jeg gjorde det, på engelsk. Jeg understreket også mine ord med armene mens jeg messet: «Han oppsto fra de døde tredje dagen, fór opp til himmelen...» Aldri har den gamle trosbe-

kjennelsen blitt fremsagt med slik en kraft.

Koret sang igjen. Solisten hadde en vokal spenvidde og kvalitet som den beste stemme.

«Hun er en av Koreas største sangerinner,» hvisket Cho. «Likevel er hun i koret her hver søndag.»

Jeg vendte meg til Curry. «Hva er den andre lyden? Har de et kunstig vannfall nedenfor plattformen?»

Det er folket som hvisker bønner mens koret synger.» sa han. «Se på leppene deres.»

Alt blir ledsaget av bønn.

Før gudstjenesten på pastor Cho's kontor var vi blitt fortalt om en bombetrussel de hadde fått til gudstjenesten den søndagen. Spesielle politifolk var blitt plassert rundt i forsamlingen. Jeg kunne gjenkjenne dem. De var de eneste som ikke ba idet de så utover forsamlingen akkurat som presidentens Secret Service agenter på en kongress.

Cho utbrøt: «Disse mennene har allerede måttet sitte her gjennom tre gudstjenester. Det er 40 av dem her. Kanskje noen vil ta imot Jesus.»

Han pekte på en kjekk mann ved enden av første benkerad, våpenet bulet ut under dressen hans. «Han der er en buddist.»

Den vakre unge damen ved siden av ham delte sin bibel med ham. Han hadde ikke noe annet valg enn å følge med når det ble lest fra Skriften, eller ta del i sangene.

Så var det min tur. Jeg talte mens noen TV-kamera tok opp budskapet på video og andre overførte det til tilstøtende kapeller. Cho tolket og forbedret forhåpentligvis budskapet mitt.

Vi sang igjen. «Å så stort for tusen tunger å synge til min kjære forlørsers pris...» Jeg la engelsken min til side og sang i tunger. Hvorfor ikke?

Kvinnelige vakter, vakkert kledd i tradisjonelle rosa koreanske kjoler, beveget seg forover for å samle inn offeret.

«Koreanske kristne gir tiende» påpekte Cho mens koret sang igjen. Jeg svarte ikke.

Noen få kunngjøringer kom før vi plutselig sang Fadervår. Bønnen ble ledsaget av harper, fioliner og klingende tamburiner. Stemmen min, fanget inn av det mektige bruset av andre stemmer blandet med trompeter og kornetter, bekjente «for ditt er riket, makten og æren...»

Gudstjenesten var slutt. Stemmen i øretelefonene mine sa: Kirken er overfylt. Vær forsiktig. Hvis du mister noe på gulvet, vil du kanskje ikke finne det igjen. Vær forsiktig når du nå forlater...»

Jeg ble i all hast geleidet ut og ned baktrappa vekk fra mengden og inn i pastorens kontor igjen. En mann rakte

meg en konvolutt med en talekasset, en video-kasset, sorte og hvite fotografier av meg mens jeg står og preker, kopier av Cho's bøker og et generøst honorar. «Det er bare lommepenger for dere,» lo Cho og henviste til våre amerikanske vaner.

Konene våre dukket opp. Vi drakk en kopp te, og så var det på tide å gå. En ny gudstjeneste skulle begynne.

Utenfor blandet vi oss med de nesten 40.000 menneskene som kom og gikk. Da oppdaget jeg noe. Disse menneske-

ne kom ikke hit for å høre meg. De hadde ingen idé om hvem jeg var. Heller ikke kom de for å høre Yonggi Cho. De brydde seg ikke om hvem som skulle preke. De kom for å tilbe.

Cho hadde bedt før gudstjenesten at jeg ikke bare måtte få preke, men også få lære noe som jeg kunne ta med meg tilbake til Amerika.

Jeg gjorde det. Ja, gjett om jeg gjorde!

«Kunne du tenke deg det norske folk uten en bibel?» spør Boris Arapovic, mannen bak IBT

Tekst: Tore Vindenes

Foto: Bengt O. Walan

Minoritetsgrupper i Sovjet

IBT, eller Institutet for Bibeloversetting Stockholm, er den eneste organisasjon som arbeider for å nå de ikke-slaviske folkegruppene i Sovjet. Akkurat nå oversetter og trykker de bibles, sangbøker, barnebøker, traktater osv. til et 30-tals språk. Flere folk — noen av dem større enn de skandinaviske, får bibeldeler for første gang på sitt språk. Målet er å trykke litteratur på alle de 65 skriftspråkene.

Instituttet har 5 heldtidsansatte. I tillegg har de oversettere og kontrollører med akademisk utdanning og kjennskap til gresk, som medarbeidere. Disse er vanskelig å finne, men alt gjøres for at resultatet skal bli best mulig. Ingen skal ha noen å utsette på språket, materialet eller utseendet. Noen ganger må de lage skrivemaskiner og matriser for disse spesielle alfabet (eks. georgisk) som ikke finnes utenfor Sovjet.

Det er ingen misjonsorganisasjon bak, - arbeidet er basert på frivillig gaver - spesielt fra misjoner. I fjor var omsetningen på 1 mill Sv.kr. Misjon Bak Jernteppet, Norge, støtter virksomheten både gjennom bidrag til oversetnings- og trykkingsprosjekt og instituttets omkostninger.

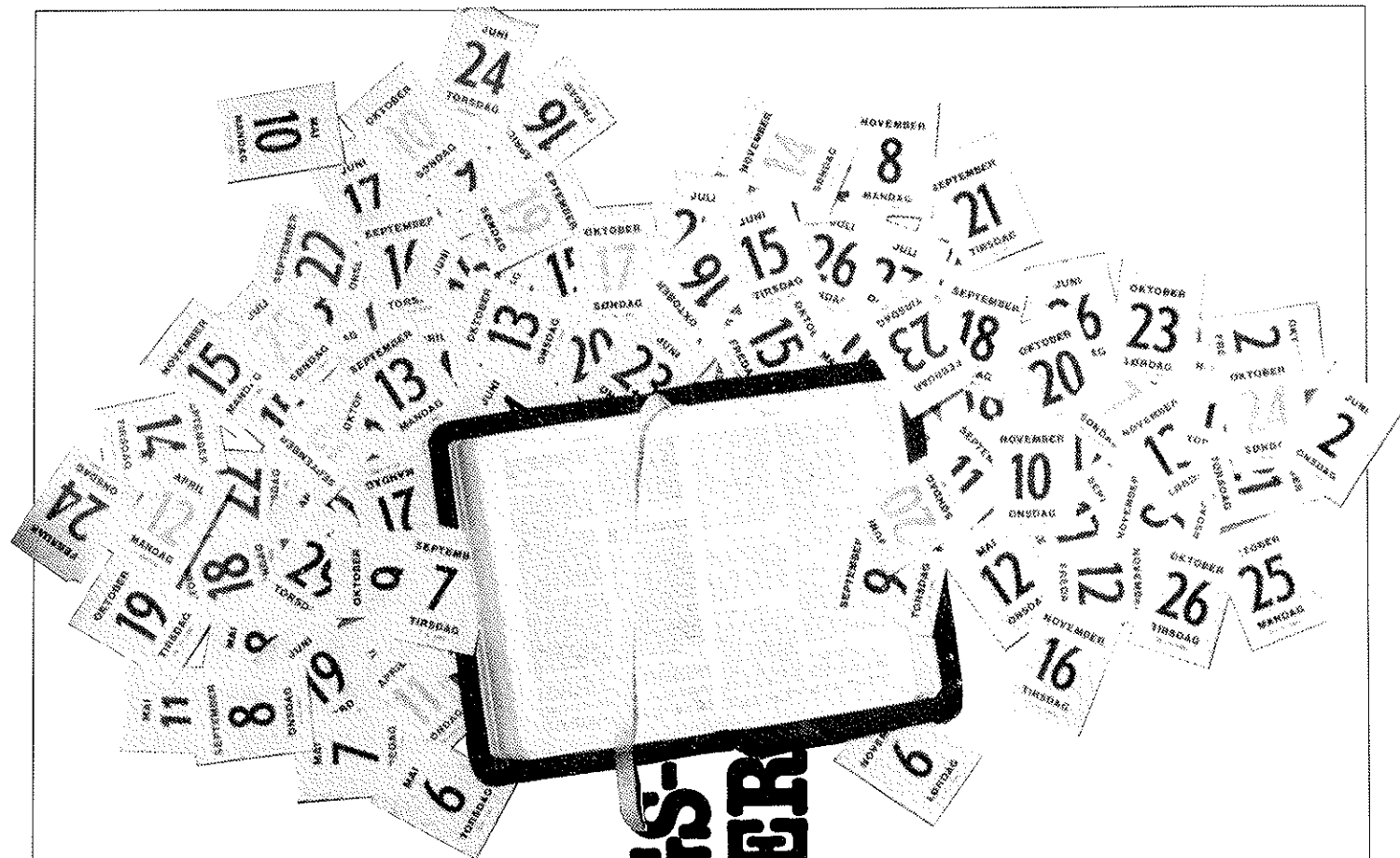
Det er mer enn hundre ulike folkeslag i Sovjet - bare 3 av dem er slaviske (russere, hviterussere og ukrainere) dvs ca 200 mill. De 124 andre talespråkene utgjør 80 mill mennesker - av disse er ca 50 mill muslimer.

Ta for eksempel det største ikke-slaviske folket, Uzbekerne. De fikk Johannesevangeliet i fjor. Dette muslimsker folket teller 14 mill... Et annet eksempel er tradjikerne (3 mill i Sovjet og 4 mill i Afghanistan). Fram til 1981 var de verdens største folk som hadde hatt noen del av Guds Ord på sitt språk. Nå har de en oversettelse av Markusevangeliet, og hele NT er under trykking. Også mange av de andre ikke-slaviske folkegruppene mangler Guds Ord. I Sovjet fins det 65 skriftspråk - og det er altså bare IBT som arbeider på de 62 ikke-slaviske.

Det er andre misjoner som påtar seg ansvaret med å få de ferdige produktene inn i Sovjet. Det er viktig at disse språkgruppene blir nådd og får en sjanse. Noen av folkegruppene økte med 30-45% fra 1970 -1979. Det trenger å lese Guds Ord på sitt eget språk. Be for oversettingsarbeidet!

Boris Arapovic viser et NT på 980 sider på Mari-språket som marifolket selv har skrevet på skrivemaskin.

HVERDAGS- SANNHETER

«Derfor, dersom noen er I Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forganget, se alt er blitt nytt. MEN ALT DETTE ER AV GUD...» 2.Kor 5.17-18. (1930)

Bibelen taler om tre ulike kilder som en ting kan komme fra. Først og fremst viser den oss det som er «AV GUD».

Dernest tales det om det som er «av oss selv» og «av kjødet». Ofte nevnes «det som er av oss» i motsetning til «det som er av Gud», fordi det er så forskjellig i sin natur: «Vi har denne skatt i lerkar, for at den rike kraft skal være av Gud, og ikke av oss...» 2.Kor 4.7. ---«Ikke som vi av oss selv duer til å uttenke noe som av oss selv, men vår duelighet er av Gud...» 2.Kor 3,4-5.

For det tredje tales det også om det som er «av djevelen» eller «av det onde», «av verden». (1.Joh 3,8, 2,16 osv.)

I noen artikler skal vi dele litt om ting som er av GUD.

Kvalitet

Den som gjør en ting, avgjør hvordan resultatet blir. Jeg har f. eks. bygd meg hus i det siste. Men hvis JEG hadde bygd huset, ville jeg ikke bodd i det, for jeg er mildt sagt ingen snekker. Men fordi det er bygd av fagfolk, er resultatet svært bra!

Den Gud vi dyrker, er absolutt FULLKOMMEN. Det finnes intet i ham som skulle vært fjernet. Han mangler heller ikke noe som i dag er

utenom ham og som kunne ha gjort ham mere fullkommen. Han er absolutt fullkommen, HAN ER DEN HAN ER...Han troner fra evighet, og er absolutt kjærlighet, rettferdighet, hellighet, autoritet og kraft. Han er slik han burde og skulle være!

Når vi skal snakke om ting som er AV GUD, vet vi derfor noe om den fullkomne kvalitet som gjennomvever hans gjerninger.

Det Gud har gjort, har han gjort VED KRISTUS. Alle Guds gjerninger er gjort og fullført I KRISTUS. Og det han har gjort for oss, fungerer i praksis VED ÅNDEN. Så den fullstendige overskriften over vårt emne er: AV GUD - I KRISTUS - VED ÅNDEN.

Frelsen er av Gud!

Dette kan virke så selvsagt at det skulle være unødvendig å presisere det, men erfaringen har vist meg at folk som har levd med Gud et langt liv, og som er svært aktive kristne, har mange problemer som bunner i at man ikke har sett seg fri i denne mektige sannhet. Ja, den som tror han har sett dette, bør minnes om at «den som kjenner noe, har aldri kjent det slik som en bør kjenne det.»

Ved
Åge M.
Åleskjær

FRELSEN AV GUD

«Godt frelst»

Det var nettopp i forbindelse med frelsen og det å være «en ny skapning i Kristus Jesus» at det stod: ALT DETTE er «av Gud!» (2.Kor.5,18)
Ofte bruker vi slike uttrykk

som: «Han er godt frelst». Med dette mener vi at han er ivrig, aktiv og frimodig i troen. Men egentlig finnes det ikke noe som heter «godt frelst». Hvis det gikk an å være «godt frelst», ville det også være noen som var «dårlig frelst». Og midt i mellom ville de være som var «middels frelst».

Enda verre er det med alle dem som er «godt frelst» når de føler godt, «dårlig frelst» når de føler dårlig osv. Djervelen vil nemlig stille opp den dagen du ikke føler noe i det hele tatt og stille spørsmålsteget ved hele frelsen din.

Hvor løsende det er å få se at Skriften taler verken om god eller dårlig frelse. Ja, selv det å være «godt frelst» holder ikke mål innfor Gud. Derfor har Jesus gitt oss en

Fullkommen frelse!

«Derfor kan han fullkommen frelse alle dem som kommer til Gud ved ham...» Hebr.7,25. (1930) «For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget...» Hebr.10,25. (1930) Dersom du er rensset i Jesu blod og lever i lyset, er du intet mindre enn fullkommen frelst! INGEN KAN BLI MERE FRELST ENN DET ER?

Når vi får se oss slik Gud ser oss i Kristus, forstår vi at om en er nyfrelst, er han like frelst som den mest erfarne og åndelige kristne du kjenner. Begge er nemlig frelst med nødvendig samme frelsen, forløsningen i Kristus Jesus! (Jeg taler ikke om helligjørelse eller åndelig utrustning, men om rettferdigjørelsen.)

Ta imot disse fakta om din frelse: **Det går ikke an å bli mere rettferdig enn det du er i Kristus, for i ham har du Guds Rettferdighet!! Du kommer aldri til å bli mere rettferdig enn det du er nå!!** Du er like ren i Guds øyne NÅ som det du kommer til å være hjemme i himmelen, når du sitter til bords i Guds rike og synger med englene!

Slutt med den tankegangen at du er blant de uverdige som så vidt kan komme på innsiden av himmelporten og få en plass på siste benk. I Jesu blod er du VERDIG, og kan komme inn for Guds trone MED FRIMODIGHET... Hebr.4,16.

Stå fast

La ikke djervelen ta dette fra deg. Hvis han kommer med fordømmelse og vil pirke på din frelse, så si til ham: «Det er ikke jeg som har frelst meg, DET ER GUD! Om du skal snakke med noen om min frelse, så snakk med GUD!»

Djervelen vil ikke møte opp der en gang, han vet han er slått. Derfor prøver han seg på oss, for å få oss til å vakle og miste synet på den fullkomne frelsen i Kristus. Dermed kan han hindre deg i å bli fri og frimodig, og hindre deg i å innta din arv i Herren. For ALT vi kan motta fra Gud er grunnlagt PÅ NÅDEN.

I lyset fra den fullkomne frelsen utbryter Paulus triumferende: «Hvem vil anklage Guds utvalgte? GUD er den som rettferdiggjør! Hvem er den som fordømmer? KRISTUS er den som er død, ja, hva mere er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.» Rom 8,33-34. Jeg tror han mener dette. «Hvem har noe å stille opp med om han prøver seg på å anklage oss??» Det er ikke vi som har rettferdiggjort oss. DET ER GUD! «Hvem har noe å stille opp med om han prøver seg på å fordømme?» DET ER JO KRISTUS som er død og oppstanden, og som sitter ved Guds høyre hånd og taler vår sak! «Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus!» Rom. 8,1. HALLELUJA!!

Hvilken total befrielse for anfektede mennesker å forstå dette: FRELSEN ER AV GUD, ikke av oss! All vår ros er utelukket, vi kan bare motta hans grenseløse nåde og leve i den ved å ha et åpent forhold til Gud. La oss kjenne sannheten, og sannheten skal sette oss fri!

Sannheten sier: «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene, og renses oss fra all urettferdighet... Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde, og om noen synder, har vi en talsmann hos Faderen. Jesus Kristus, den rettferdige, og han er en soning for våre synder...» 1.Joh 1,9 og 2,1-2. Så for den som har mottatt Jesus og lever med ham i lyset, finnes det ingen fordømmelse. JESUS ER VÅR FRELSE!

NYTT FRA DYNAMIS.

Sterke budskap til Guds folk:

D-238 KJELL HALTORP

Hva ser du?

Hva er vi som Guds folk, hva vil vi, hvor går vi? Vi behøver mer åpenbarings Ånd og profetisk innsikt, så vi kan føres videre. Åpenbaring fører til tro og handling.

D-239 BENT REIDAR ERIKSEN

Fornyelsens Gud

Eriksen har vært virksom i Indremisjon og er idag res.kap. i Den norske Kirke. Han har vært taler på OASE-samlinger og skrevet flere bøker. Her taler han om hvordan Gud kan skape en ny tid i vårt land. Han bruker Esek 37 som et eksempel på hvordan Gud kan gi nytt liv.

D-240 ÅGE ÅLESKJØR

Fornye kristne

Hvordan vi kan være fornyede kristne og menigheter. Et sterkt budskap til alle som sliter med å være rett for Gud. Vi må først la Gud få tjene oss, før vi kan tjene Ham. Et budskap om hvem vi er i Kristus og hvilken mulighet og autoritet det gir oss.

D-253 SVEN NILSSON

Levende steiner

Sentrale sider ved det kristne feillesskap. Når vi kommer sammen bygges et «åndelig tempel» som Gud skal åpenbare seg gjennom. Hvordan vi kan føres inn i et levende menighetsliv.

D-254 SVEN NILSSON

Foreningsliv eller menighetsliv

Dette budskapet gav Nilsson til en samling av forkynnere og menighetsledere. Det er et sterkt og rikholdig budskap med profetisk perspektiv om hvordan de lokale menigheter må fornyes til større brukbarhet i vår tid. Denne kassetten må være obligatorisk for alle som er interessert i hva Ånden sier til menighetene i dag.

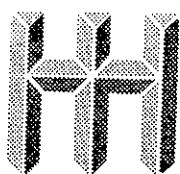
D-255 JIM MACINNES

Et herlig tempel

Guds folk har bygget flere templer gjennom tidene, men i den siste tid har Gud gitt oss «tegningen» til et menighets-tempel som vil bli «herligere». Gud skaper i dag et behov av hverandre i Kristi kropp. Guds menighet står i dag innfor herlige tider, om vi bygger etter Guds mønster. Et profetisk og lærerik budskap av lederen for Ordet undervisningscenter.

- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
 - Topp teknisk kvalitet.
 - Ypperlige gave-kassetter.
 - Kryss av de du vil ha.
- Send inn med navn/adr. til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Haugen Høyfjellsenter

BØNN OG FASTEKONFERANSE
19.-24. okt.
ved KJELL HALTORP

Hjertelig velkommen

Påmelding: Haugen Høyfjellshotell
3580 Geilo - Tlf. 067 - 85 644

8

sterk trosbudskap. Ennå noen bøker igjen! Bestill idag!

LEVE I GUDS RIKE

Denne kassett-boka
har gledet mange!

Bok nr. 5 har disse kassettenne:

- 241 **Sven Nilsson:** Leve i Guds rike
- 242 **Henry C. Johnsen:** Virkelig fri
- 243 **Kjell Haltorp:** Åpenbaring
- 244 **Sven Nilsson:** Kampen i Åndens verden
- 245 **Sven Nilsson:** Guds personlige ledelse
- 246 **Sven Nilsson:** Vandre i Kristus — I
- 24& **Kjell Haltorp:** Troens fundament — I
- 250 **Henry C. Johnsen:** Kamp og seier — I

**8 sterke budskap i egen kassettbok
til kr. 160,00 (pluss porto)**

**Kassettenne kan også fåes enkeltvis til
kr. 20,00 pr. stk.**

**Disse seminar kan fåes i tillegg til
kr. 20,00 pr. stk.**

- 247 **Sven Nilsson:** Vandre i Kristus — II
- 249 **Kjell Haltorp:** Troens vekst — II
- 251 **H. C. Johnsen:** Kamp og seier — II
- 252 **K. E. Olsen/J. Jakobsen:** Evangelisering
i hverdagen - I
- 253 **K. E. Olsen/J. Jakobsen:** Evangelisering
i hverdagen - II

Navn:

Adr.:

Postg.nr.

Sted

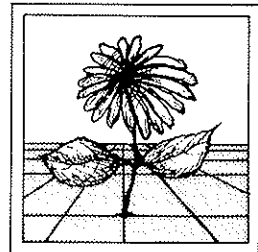
Send bestilling til:
DYNAMIS KASSETTER
3190 Horten

KJÆRLIGHETENS VEI I FORANDRINGENSTID

Tekst: SVEN NILSSON

Finnes det en vei til opprettelse av kjærlighetens og Åndens enhet i norsk kristenhet på bakgrunn av den arv vi har tatt med oss fra tidligere generasjoners strider og konfrontasjoner? Dette er et spørsmål som mange stiller seg når de oppdager hvor vanskelig det begynner å bli så snart forandringene rører ved den nåværende ordningen på dypet. Et faktum som ikke alle har klart for seg er at de grupperinger vi har i dag, har vokst fram av store kriser og konflikter, i enkelte tilfelle så sent som for 50-60 år siden. Mange av de eldre medlemmene i våre menigheter har fremdeles dype sår etter det som skjedde gjennom pinsevekkelsens gjennombrudd fra begynnelsen av 1900-tallet og fram til 1930-40. Jeg tenker da ikke bare på pinsevekkelsen i sin nåværende form som pinsebevegelsen, uten på den tidens karismatiske vekelse. Som Åndens sus nådde den jo langt inn i flere av de da allerede etablerte samfunn.

For de som var med på den tida, er det naturlig å gjøre visse sammenligninger mellom hva som hendte da og hva som hender nå gjennom den fornyelse som har berørt mange enkeltkristne innen alle samfunn i løpet av 70-tallet.

Mange frykter tydeligvis av den vekkelse som pågår, skal utvikles til et nytt samfunn på samme måte som pinsevekkelsen utviklet seg til pinsebevegelsen. Innholdet i de reaksjoner som kommer til uttrykk, er imidlertid ganske forskjellig. En del reagerer utfra sår og skuffelser fra tidligere splittelsesperioder. Andre kjenner en trussel mot den organisatoriske og økonomiske struktur man har bygd opp, så snart utviklingen tar en vending som man ikke kan kontrollere gjennom samfunnets representative organ.

De som helt identifiserer seg med de nåværende samfunnstrukturene, har vanskelig for å snakke med dem som lever i spenningsfeltet mellom visjonen for menighetenes enhet på ethvert sted og den organisatoriske oppdeling etter samfunnstilhørighet som vi har. Vanskeligheten består i å både opptre som forsvarer av den nåværende ordningen - som jo er en følge av tidligere splittelser - og samtidig anvende den splittelsen som et advarende eksempel, når

I siste nr. avsluttet Sven Nilsson sin serie artikler om «Omvendelse fra religiøsitet». Her begynner en ny artikkel-serie av pastor Nilsson om veien framfor oss som et Guds folk.

man kritiserer tendenser til nye fellesskapsformer. Dersom man nemlig benytter sin tidligere erfaring av splittelse for å advare mennesker for liknende tendenser i dag, blir jo dette en erkjennelse av at frukten av det som skjedde tidligere i historien ikke var god. Og frukten er akkurat den ordning som vi nå tvinges til å leve med. Det finnes altså noe vondt innebygget i våre nåværende kirketradisjoner og menighetsgrupperinger. Om man ikke vil stå for en slik erkjennelse uten å fortsette og forsvare sin identitet som samfunn, hvordan kan man så advare andre fra å danne nye samfunn?

Personlig tror jeg at det ville være en ulykke om den nåværende åndelige vekkelser skulle bli ledet inn i dannelsen av et nytt samfunn ved siden av de øvrige. Men det er ikke fordi jeg anser det for en større ulykke å være elleve samfunn i stedet for ti, uten det er fordi jeg allerede lider under sekterismens forbannelse som sådan. Og sekterismens ånd som er splittelsens ånd i Kristi kropp, har ikke noe å gjøre med om det finnes tre samfunn eller hundre. Den har egentlig heller ikke noe å gjøre med hvilket samfunn en lokal organisatorisk gruppe av kristne tilhører. Selv menigheter som tilhører samme samfunn på et og samme sted, kan opptre like sekteriske i sitt forhold til hverandre som om de tilhørte ulike samfunn. Problemet med samfunnsstrukturene er at de underbygger og gjør permanent en sekterisk holdning kristne mennesker imellom.

Hva det dreier seg om, er en forståelse av den kristne forsamlingens vesen som en enhet i den Hellige Ånd uttrykket i et konkret personfellesskap. Dette står klart for meg etter det den Hellige Ånd gjorde i mitt liv på begynnelsen av 70-

tallet. At dette ikke bare var en isolert opplevelse i mitt eget liv, har jeg fått bekræftet ved å møte mennesker fra alle samfunn i Norden, og jeg kunne nesten sagt alle deler i vår verden. For meg er det en visjon om at Gud i de siste tider vil opprette enheten i Kristi kropp etter det mønster som finnes i Ef 4. Jeg kan ikke tenke meg at denne visjonen skal kunne virkeliggjøres om ikke den nåværende samfunnssekterismen overvinnes i en Kristusidentitet som ikke erkjenner noen annengrunn for adskillelse mellom de som erkristne enn rent geografiske hensyn.

Jeg har heller ikke regnet med at dette skal kunne skje uten en dyp krise for alt det vi har bygd opp omkring våre samfunn og tradisjoner. Jeg vet også at en slik krise rommer risiko for en gjentagelse av tidligere feiltrinn - å gjøre en ny bevegelse av vekkelser. Men en gang i historien skal den Hellige Ånd opprette menigheten til den modenhet som Ef 4 gir oss en visjon av. Vi kan bli den generasjon i hvilken dette skjer, dersom vi hengir oss til Kristus og ber Ham løse oss fra alt som binder oss til noe annet enn Ham selv.

Sammen med Maria har jeg mer enn en gang spurt meg selv: «Hvordan kan dette skje?» Svaret er nå som dengang: «Den Hellige Ånd skal komme over deg!» «Ikke ved noe menneskes styrke eller kraft skal det skje, uten ved min Ånd, sier Herren.» Det er Åndens og kjærlighetens enhet vi søker!

Men hvordan skal vi møte de kriser som oppstår i hendelsesforløpet på veien mot virkeliggjørelsen av visjonen? Hvordan skal vi unngå å gjenta de feiltrinn som man har gjort i lignende situasjoner? Det er vanskelig å peke på et handlingsmønster som ville være aktuelt på hvert sted. Men selv om spenningene som oppstår, kan få ulike praktiske uttrykk, er likevel de fristelser som Satan anvender for å utnytte situasjonen til sin fordel den samme.

Splittelse kommer alltid av en indre holdning som gjør at en tar avstand fra andre.

Det begynner med at man danner seg en forestilling av hva man selv er i forhold til hva andre er, hvor man selv «står» i forhold til hvor andre står. Bedømmelsen kan i og for seg være riktig, men det kritiske spørsmålet blir

hvilke slutninger man trekker. «Jeg er sterk, og han er svak, - ser ikke, - forstår ikke.» Jeg kan ikke la meg begrenses i min handlemåte av «den svakes» betenkeligheter. Ettersom det jeg ser, er rett, har jeg også rett til å utvikle det i frihet. Dersom «de svake» er en hindring, får de gå sin vei, «for fredens skyld.» Dette er en spesiell fristelse for «fornyede kristne». For å prøve seg selv innfor slike tanker, bør man lese-Rom 14 -15:7-

Det åndlige prinsipp for enheten i Kristi kropp er delaktighet. Dette er motstykke til avstandstagenets og splittelsens ånd. Delaktighet innebærer at jeg innser og erkjenner at mitt liv er forent med andres liv, slik at det jeg er og gjør, får betydning for hele den sammenheng jeg står i. Holdningen som gjør at jeg tar avstand, kan blokkere kommunikasjonene mellom lemmene på Kristi kropp, men endrer ikke det faktum at vi «likevel utgjør en eneste kropp». «Om nå foten sier: «Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til kroppen», så er den like fullt en del av kroppen.»

All splittelse begynner med at man tar avstand. Kjærlighetens enhet bygger på delaktighet. Det innebærer at vi bekjenner oss til hverandre selv når vi blir oppmerksomme på hverandres mangler, eller når vår lydighet til det Gud har vist oss, for en tid kan medføre at vi går ulike veier. Det kommer en dag da vi behøver hverandre og da vi enten ydmyker oss for hverandre eller går til grunne.

Jeg vet at vår lydighet overfor Gud kan få konsekvenser som mennesker kan oppfatte som en avstandstagen, men aksepter aldri den tolkningen i ditt hjerte slik at du ser den andre som misforstår din handlemåte som en motstander. Du er ikke det andre mennesker gjør deg til. Du er i den ånd som du selv velger å leve i.

Velg ikke parti når det ser ut som om kristne brødre står mot hverandre.

Det er ikke til å komme fra at spenningene i et kritisk hendelsesforløp gir seg uttrykk i en polarisering der visse mennesker oppfattes som talsmenn for ulike meninger. Da fristes mange til å velge parti og så oppstår det grupperinger med tilhengere til den ene eller den andre personen. Ofte blir det slik at man bedømmer verdien av det som blir sagt utifra den fortrolighet man har til den ene eller den andre. Det er nesten alltid «tilhengere» som skaper splittelse og sprer sekterismens ånd blant Guds folk.

Her gjelder det for den som kanskje ufrivillig har kommet til å bli oppfattet som talsmann for en viss mening, å fortsette og dele det man har på hjertet i stedet for å debatisere og polemisere på denne verdens vis. Offentlige diskusjoner mellom meningsmotstandere

har vært et viktig ledd i framveksten av våre samfunn. Om man vil unngå en slik utvikling, bør man ikke la seg provosere av debattglade menneskers konfrontasjonsiver.

Selv den som tar del i «meningsutvekslinger», bør vokte sin ånd så man ikke fristes til å velge parti når kristne brødre står mot hverandre. Prøv det som blir sagt med din egen åndelige dømmekraft, men bli ikke en ukritisk tilhenger til den ene eller den andre personen. Velg heller ikke dine omgangsvener etter prinsippet «for eller imot». Selv tenker jeg ofte i denne sammenheng på hendelsen der Josva ble stilt innfor høvdingen over Herrens hær. Josva ba ham med en gang bekjenne farge: «Tilhører du oss eller våre fiender?» Høvdingen svarte bare: «Nei, jeg er høvdingen over Herrens

hær.» Svaret viser at han ikke valgte side etter det mønster som Josva tenkte. Da Josva siden spurte hva han skulle gjøre, fikk han til svar: «Ta av deg skoene!» - et svar som jeg oppfatter omtrent slik: «Ydmyk deg innfor Herren og la han ta seg av striden.»

Jeg har her berørt bare et par aspekter av hva det innebærer å bevare Åndens enhet gjennom fredens og kjærlighetens bånd i tider med spenning i den åndelige utviklingen. I senere artikler vil jeg forsøke å tilpasse disse prinsippene til den situasjon vi opplever i kristenheten nå. Det finnes ikke lenger noen vei tilbake etter det den Hellige Ånd gjorde iblant oss på 70-tallet, men vi vil heller ikke gjenta sekterismens feiltrinn i historien.

FULL GOSPEL NEWS KASSETTER

Stereo opptak. Tale + endel sang og ettermøter.

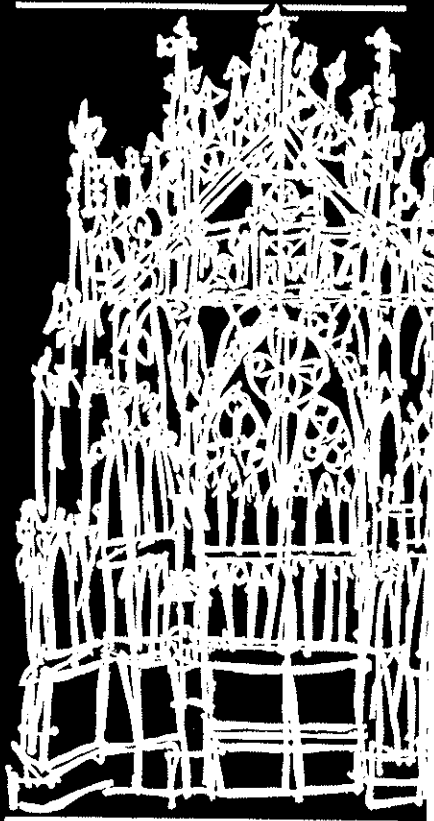
FGN nr.		
006 ...	Ut av mørket	Henry Osodo
008 ...	Født på ny	Johnny Løseth
010 ...	Den ubegrensede Gud	Henry Osodo
011 ...	Hvordan beholde din helbredelse?	Frank Eidem
012 ...	Et liv i seier	Johnny Løseth
013 ...	Ved Jesu kors	Frank Eidem
014 ...	Vær fri din synd og sykdom!	Johnny Løseth
015 ...	Fryktens demon	Frank Eidem
016 ...	Gud gjør under idag	Henry Osodo
017 ...	Som på Noas tid	Johnny Løseth
018 ...	Pinsekraften flyter	Henry Osodo
019 ...	Møtet med Jesus	Frank Eidem
020 ...	Det levende Ordet	Henry Osodo
021 ...	Når troens dør åpnes	Frank Eidem
022 ...	Nytt liv i Kristus	Johnny Løseth
023 ...	Vend om!	Randy Little
024 ...	Løst fra frykt	Henry Osodo
025 ...	Fire slags grobunn	Frank Eidem
026 ...	Evige øyeblikk	Frank Eidem
027 ...	En vei - en jobb	Henry Osodo
028 ...	Hvordan kjenne Herrens røst?	Randy Little
029 ...	Jesus er den samme idag	Henry Osodo
030 ...	Lev rent og ubesmittet	Johnny Løseth
031 ...	Et positivt tankeliv	Frank Eidem

Pris pr. stk. 25,- kr.

Ved kjøp av 5 stk, eller flere, pris pr. stk. 20,- kr.

Bestillingen sendes til: FULL GOSPEL NEWS kassetter
Boks 18, 9110 SOMMARØY.

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

William Marrion Branham:

Mannen som tok feil av av sitt kall

William M. Branham ble født 6. april 1909. Branhams far var alkoholiker, og gutten vokste opp i stor fattigdom. Ingen av foreldrene hadde noe personlig gudsforhold. Da William Marrion var 7 år, gikk han en dag til elven for å hente vann som faren skulle bruke til destillasjonsapparatet for å framstille whisky. Branham forteller da at han så en virvelvind oppe i et tre, og han hørte en stemme ut av virvelvinden som sa: «Røyk ikke, drikk ikke, gjør ikke ditt legeme urent på noen måte. For det er en gjerning til deg når du blir eldre».

Noen uker senere hadde Branham et syn hvor han så ei bru over Ohio-elva falle sammen, og 16 mennesker ble drept. Dette var i 1916, og i 1938, 22 år etter, skjedde nøyaktig det Branham hadde sett i synet.

I oppveksten var William Marrion en ensom gutt som holdt seg mye for seg selv. Han forteller at han ofte gråt fordi han ikke kunne være som andre mennesker, ikke røykte han, og ikke drakk han. Derfor ble han av sin far kalt «stakkar», noe Branham tok tungt. William hadde ingen nære venner, og ble ofte ledd ut av sine jevnaldrende. En gang han ble med på et karneval, da han var 19 år, møtte han en spåkone. Hun sa til ham: «Vet du at du er født under et tegn, og at det er en stjerne som følger deg? Du er født med en gave»

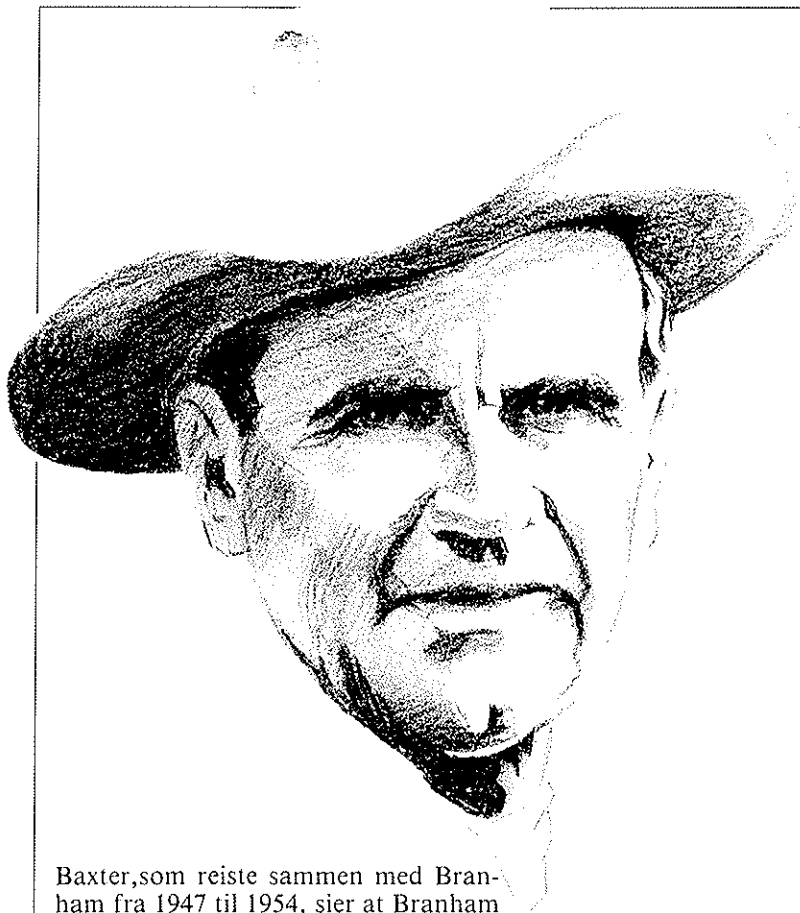
En tid etter dette ble Branham omvendt. Han arbeidet da med å justere gassmålere ved et gassverk. Der ble han gassforgiftet, noe som resulterte i et lengre sykehusopphold. I tiden på sykehuset begynte han å søke Gud, og han ble en kristen. Han sluttet seg til en Baptistkirke, giftet seg og fikk en sønn og en datter.

Branham delte selv sin tjeneste inn i tre tidsperioder. Første periode varte fra 1933-1946. I 1933 begynte Branham som Baptistpastor i Jeffersonville, Indiana. Der drev han en tid som vekkelses-forkynner med eget telt. Allerede på dette tidspunkt opplevde han helbredelsesundere i sin tjeneste. Ca. et halvt år etter sin omvendelse sto Branham en dag ved Ohio-elva og døpte en del nyomvendte. Da viste det seg et kraftig lys over ham. De lokale avisene skrev om denne hendelsen. Ellers var dette en vanskelig tid for Branham. I 1937 døde Hope, hans kone, og datteren Sharon Rose. De døde begge av tuberkulose. Denne tragedien holdt på å knekke Branham.

Den andre perioden i Branhams tjeneste varte fra 1946-1955. I 1946 arbeidet Branham som viltoppsynsmann for staten Indiana. Han hadde da giftet seg på ny. En kveld gikk han avsides for å lese i Bebelen og be. Sent på kvelden blir han oppmerksom på en lysende stjerne som henger i rommet hvor han befinner seg. I lyset fra stjernen ser han en engel. Engelen sier: «Gud har gitt deg nådegaven til å helbrede menneskene i verden. Om du vil være oppriktig, og kan få folk til å tro, skal ingen ting kunne stå seg mot din bønn - ikke en gang kreft».

Denne opplevelsen innledet en helt ny epoke i Branhams liv. Fra mai 1946 forlot han stillingen som viltoppsynsmann og begynte sin tjeneste med å be for syke. Den første tiden etter møtet med engelen, reiste Branham utelukkende i en bestemt retning av pinsebevegelsen i U.S.A. Samme høst ble også pastor Ern Baxter knyttet til Branhams team. I april 1950 reiste Branham og hans medarbeidere på den første Europaturen. De besøkte også Norge, men Branham fikk forbud fra norske helsemyndigheter å be for syke. I 1952 besøkte de Afrika, og i 1955 la de ut på en ny tur til Europa.

I følge Branham selv så var ikke engleåpenbarelsen i 1946 noe enestående tilfelle. I boken «Guddommelig helbredelse» sier han: «Jeg har sett engelen mange ganger siden. Han har vist seg for meg kanskje en eller to ganger hvert halvår, og har talt med meg». Branhams tjeneste var spesiell på to måter. Ved den første engleåpenbarelsen, fortalte engelen Branham hvordan han ville være i stand til å påvise forskjellige slags sykdommer ved vibrasjoner i Branhams hånd. Dette funger- te på følgende måte: Når den syke kom til Branham, la han den sykes hånd i sin egen. Straks ville det da komme til syne forskjellige manifestasjoner i Branhams hånd, alt etter hvilken sykdom den syke led av. Om det var tuberkulose, viste det seg små røde prikker i Branhams hånd. Dersom det var kreft, ville Branhams tommelfinger bli rød og hoven. Disse manifestasjonene ble så etterfulgt av at Branham talte ett eller flere kunnskaps ord (1.Kor12.8) til den syke. Før den syke hadde sagt et ord, kunne Branham ofte gi en detaljert beskrivelse av sykdommen. Han kunne også fortelle om hvor den syke kom fra og hvilket arbeide vedkommende hadde. Dersom det var spesielle synder den syke måtte bekjenne, påpekte Branham også dette. Ern

Baxter, som reiste sammen med Branham fra 1947 til 1954, sier at Branham i løpet av de årene de to reiste sammen aldri tok feil når han brukte kunnskaps tale. Branhams forkynnelse var svært enkel. I den tiden Branham og Baxter reiste sammen, var det som regel Baxter som forkynte, mens Branham ba for syke. Men når Branham av og til selv forkynte, la han stor vekt på enhet i Kristi Legeme. Han uttalte at hans store oppgave var å kalle Guds folk til enhet i Ånden. Denne holdningen endret seg helt hos Branham i de siste årene av hans tjeneste.

Den siste perioden av Branhams liv og tjeneste er fra 1955 til 1965. I 1955 fortalte Branham at engelen igjen hadde åpenbart seg for ham. Engelen hadde fortalt ham om en helt ny tjeneste som han skulle gå inn i. Branham begynte imidlertid etterhvert å bli en svært kontroversiell person. Når han optrådte som lærer proklamerte han synspunktene til pinseretningen The Oneness Pentecostal Church: Dåp i Jesu navn (ikke i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn), og at det bare er en person i guddommen, nemlig Jesus. Når Gud i Bibelen også kalles Far og Hellig Ånd, så kommer dette av at Jesus også kan opptre som Far og Hellig Ånd. Det er bare Jesus som forandrer skikkelse. Som profet forutsa Branham at året 1977 skulle bringe verdenssystemene til ende og innvarse tusenårsriket. Fra 1963 begynte han å forkynne om den sjuende budbærer, identisk med den Elias som Jeus omtaler i Matt 17.11, og med engelen i Åp 10.7

Det er helt klart at Branham så på seg

Øverst til venstre: William Marrion Branham. Nederst: Branham på talerstolen i Tulsa, Oklahoma, 1960. Til høyre sitter bl.a. den kjente misjonær-evangelisten T. L. Osborne.

selv som budbæreren. Han hevdet at budbæreren navn ville ha 7 bokstaver og ende på - ham, slik som Abraham. (Branham, William Marrion)

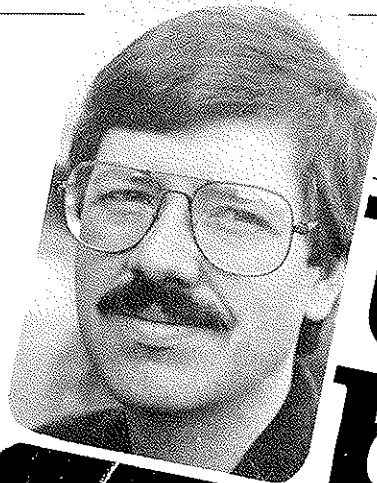
Den 18. desember 1965, mens Branham var på vei til Arizona i sin egen bil, ble han påkjørt av en beruset bilist. Branham ville stå opp fra de døde den dagen. Da det ikke skjedde, forventet man Branhams oppstandelse 1. påskedag 1966. Men heller ikke da skjedde noe overnaturlig. Branham ble så gravlagt 11. april 1966, nesten et halvt år etter sin død.

I et intervju med bladet New Wine gir Ern Baxter en kort vurdering av denne siste perioden i Branhams liv. Baxter mener at Branham tok feil fordi han gikk ut over det mål av tro som Gud hadde gitt ham. Det var ikke Branhams kall å være lærer eller profet. Branhams helbredelsestjeneste derimot var unik. Det er få av Guds menn og kvinner i kirkehistorien som fikk erfare Guds kraft til å be for syke slik som William Branham gjorde det.

1.Kor 12.9:«En får særskilt trosgave ved den samme Ånd, en annen får nådegave til å helbrede ved den ene og samme Ånd, og en får kraft til å gjøre mektige gjerninger».

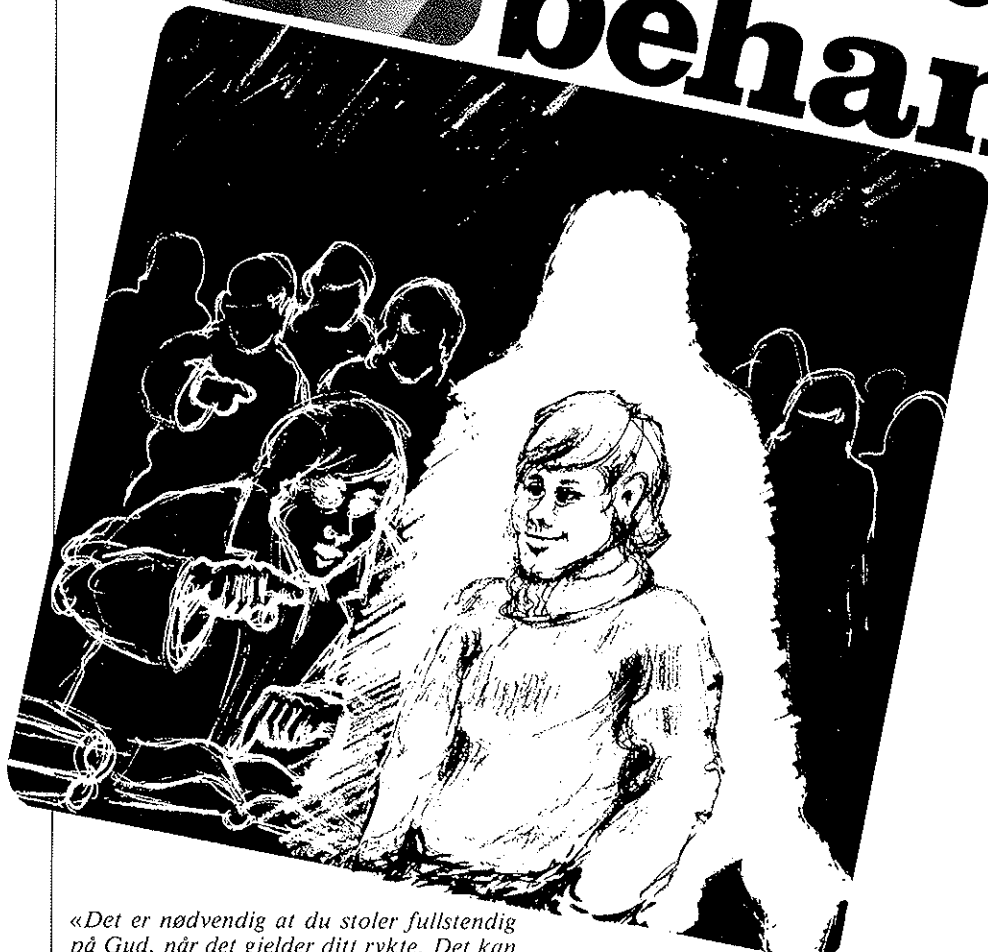
Rom 12.3:«Ikraft av den nåde jeg har fått, sier jeg til hver enkelt av dere: Gjør deg ikke større tanker enn du bør, men bruk din forstand og vær sindig! Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham».

Tegning: Leif Harry Håvåg
Tekst: Jim MacInnes

Urett behandlet

«Det er nødvendig at du stoler fullstendig på Gud, når det gjelder ditt rykte. Det kan ikke forandre på menneskers feilaktige innstilling til deg» skriver Jim MacInnes i denne artikkel.

Er det ingen som ser at jeg blir feilaktig behandlet? Gud, se den her situasjonen. Jeg har ingenting imot (i alle fall tror jeg ikke det) å bli gjort oppmerksom på noe jeg har gjort galt, eller t.o.m. i tilfeller som er tvilsomme, slik at jeg selv stiller meg spørrende, men når mennesker fordømmer eller kritiserer meg for slikt som ikke er sant, ja, da er det noe helt annet. Hadde de bare visst, så skulle de nok ha forandret syn på saken.

Høres det kjent ut? Den vanskeligste delen av å vokse fra åndelig pubertet til «modenhet» er nok sjokket over å bli forrådt av dem man elsker og som man tror elsker en selv like høyt. Men å bli forrådt, mener jeg når de går mot deg i en situasjon hvor du sikkert ville blitt frikjent dersom det var en nøytral domstol som avgjorde det. Jeg snakker ikke om de gangene vi tror vi har rett tross at vi ikke har det, men jeg snakker

om de tilfeller hvor vi sannsynligvis har rett, og likevel blir avvist!

Hvorfor blir vi så ofte forrådt, så ofte misforstått? Og hvorfor opplever vi så ofte andres mangelfulle og bristende tålmodighet? Det er ikke riktig!! Eller er det det? Kanskje Gud vil trekke frem noe i meg, selv i slike situasjoner?

Noen av mine bittreste tårer har blitt felt ved tilfeller som ligner dem jeg har beskrevet her. Noen av mine dypeste sår har jeg fått nettopp da. Til slutt har jeg endelig begynt å lære meg at selv i disse situasjonene har Han vært nær meg, undervist meg, trøstet meg, og beskyttet meg på en måte som jeg ikke engang har merket.

Under den første tiden av min tjeneste erklærte en gjestetaler fra USA «krig» mot meg. Han fikk imot meg fra første stund, og det skar dypt inn i meg, for jeg hadde en dyp respekt for ham. Men han syntes jeg var inkompetent som leder. Han skulle «avsløre» meg på et møte i Stockholm innfor en stor gruppe predikanter. På det tidspunktet var jeg veldig opprørt. Såret stolthet forvandlet sårede følelser til bitterhet.

Jeg visste at det han sa om meg ikke var sant. Bl.a. påsto han at jeg hadde gjort saker i en by hvor jeg aldri hadde vært, så jeg visste at jeg kunne bevise at han løy. Jeg kunne faktisk vise alle hva slags type han var! «Jeg skal rydde opp i dette!» tenkte jeg.

Men på veien til hotellet hvor møtet skulle holdes sa Gud til meg: «Jim, ikke forsvar deg. Ikke si et eneste ord til din egen fordel!» «Men Gud,» ropte jeg, «hvis jeg ikke sier noe, kommer alle til å tro at det er sant!» Men enda en gang talte Herren til meg. «Jim, ikke forsvar deg!» Som jeg kjempet! Hvis jeg tok feil, eller hadde gjort som han påsto, da hadde det ikke gjort noe, men når jeg var uskyldig, når jeg hadde rett?? Jeg hadde jo et rykte å forsvare!

re! Da jeg gikk inn på hotellet, lå jeg i krig, men nå mot meg selv. Heldigvis vant Ånden over kjøttet denne gangen. Det føltes som om jeg skulle tape alt, men jeg ville lyde Gud, det være seg om jeg skulle synke eller holde meg flytende.

Anklagelsene kom, men jeg forholdt meg så stille som jeg kunne (selv om «jaget» i meg virkelig kjempet!) Jeg forsøkte ikke å forsvare meg selv. Helt plutselig, uten min hjelp, stilte en mann jeg bare såvidt kjente seg opp og sa: «Jeg vet ikke hvorfor, men jeg tror ikke på dette negative vitnesbyrd!» Enda en mann, som jeg også bare såvidt kjenner, stilte seg opp og sa: «Jeg kjenner til den sanne historie.», hvorpå han fortalte den. I et rom hvor jeg ikke hadde ventet å finne noen venner, eller noen hjelp, der hadde Gud forberedt det som var nødvendig. Når jeg ser tilbake på denne hendelsen, så tror jeg ikke at jeg skulle bli like såret over det negative vitnesbyrdet i dag. Jeg har fått en annen sikkerhet over mitt kall og over min posisjon i Gud. Men Gud tillot det den dagen for å hjelpe med å bygge opp den sikkerheten jeg har i dag. En stor bit av meg døde da jeg kjørte i heisen opp til møtet den dagen.

Men dette var bare begynnelsen av skolen, ikke slutten. Neste skritt var at det ikke fantes noen «hjelp» når jeg ble urettferdig behandlet, eller falskt beskyldt. Bare Guds nærvær i bønner. Hva gjør man når dette hender? Hva gjør man når en venn behandler en som om man hadde pest? Lar man stoltheten komme frem slik at man i sin tur vender seg mot den personen? Jesus selv gjorde seg fattig og ydmyk. Han prøvde ikke å forsvare seg. Om noen har opplevd falske anklagelser, så er det Han. Jeg snakker her om hvordan farisere og saddusere gikk imot Ham fordi de følte seg truet av Ham. Men tenk også på smerten over å bli støtt bort fra sine egne brødre, av sine disipler. Han var t.o.m. nødt til å smake den virkelighet å bli skilt fra sin egen Far. Det hendte da Han hang på korset for din og min skyld. «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»

«En mann full av piner og vel kjent med sykdom.» (Jes 53:3) Jeg er sikker på at Han ble mer såret over at folkemassene som noen dager tidligere hadde hyllet og hilset Ham med «Hosianna-rop» nå ropte for-

bannelser over Ham, enn hva Han ble av pisking og spikrene.

Han vet hvordan det føles, og Han viser oss måten å gjøre noe med det på - med tilgivelse og kjærlighet. I mange situasjoner er dyptgående samtaler, der man ydmykt øser ut hele seg og alle sine synspunkter, akkurat hva som behøves. Jeg sier absolutt ikke at dette er feil - NEI - det er faktisk eksakt hva vi behøver i vår tid med mye massemedia og få personlige kontakter. Men før eller senere kommer en situasjon hvor det ikke egentlig ville hjelpe om vi gjorde det så. Tidspunktet kan være galt, eller hva det enn skyldes. Det er da man lærer seg at det finns smerte med i forhold. Det koster å holde et forhold levende. Det er nødvendig at du stoler fullstendig på Gud når det gjelder ditt rykte. Du kan ikke forandre på menneskers feilaktige innstilling til deg. Når du står inne i denne prøvelsens smelteovn, finns det en ting du lærer bedre der enn noe annet sted - å dø bort fra deg selv.

Det kommer til å gjøre vondt, **døden er alltid smertefull**. Men husk på et par ting når du står inne i flammene. Gud holder orden på alt! Han vet hva som hender. Det er overveldende å se hvordan sannheten alltid seirer i **Hans tid!** Jeg snakker ikke om en innstilling som sier: «Ikke vær urolig, Gud skal sette dem på plass!» Nei, jeg snakker om **deg**. Om du har vandret i sannhet, så kommer det til å vise seg, smått om sen. Tenk ikke engang på hva Gud skal gjøre med dem som gjør urett mot deg. Kanskje Han ikke gjør noen ting! (I alle fall ingenting som du ser.) Det er Hans sak hva Han gjør.

En annen sak er at du ikke skal brenne dine broer bak deg. Uansett hvor galt du har blitt behandlet, så la det alltid være en åpen dør tilbake til deg. Gjør det lett for dem å komme til deg. Dersom Gud senere velger å vise dem hvordan de har handlet galt, ha da en åpen dør, slik at de kan vende tilbake uten at det koster dem altfor mye. Jeg vet at det ikke virker rettferdig - men gjør det - det er slik vår Herre handler.

Som avslutning vil jeg sitere noen ord fra «Åndelige brev» av Fenelon, en stor helgen som levde mellom 1651 og 1751.

«Så sterke vi er når vi begynner å fornemme at vi bare er svakhet og sykdom! Da er vi stadig beredt til å tro at vi har gjort feil, slik at vi kan rette på oss selv, mens vi bekjenner det. Våre sinn er stadig åpne slik at andre kan lyse dem opp for oss. Da er vi ikke autoritære i noe, og vi sier de mest bestemte saker med enkelhet og med hensyn til andre. Da har vi ingenting i mot å bli bedømt, og vi underordner oss uten å tvile på andres bedømmelse. Samtidig bedømmer vi ikke noen annen såfremt det ikke er absolutt nødvendig. Vi snakker bare til dem som ønsker det, og nevner de brister vi synes å ha oppdaget uten dogmatisme, i første rekke for å besvare deres spørsmål, og ønsker om bedømmelse, og ikke for å bli trodd eller for å skape oss et rykte om visdom.»

Oversatt av Hanne Marit Rygh

Vårt behov for...

ART.
5

Tekst: Bertil Carlsson

SANNHET

Paulus uttaler seg meget bestemt. «For vi makter ikke noe mot sannheten, bare for sannheten.» fastslår han. Sannhetens gjennomslagskraft kan virke å være ulik på kort eller lang sikt. Hvordan går det f.eks. med karrieren til et menneske om det vil leve sant? Og vinner den bestandig venner som er sann? Taler erfaringene forat svaret er entydig? Bli resultatet på en måte i kristen sammenheng og på en annen måte i profane? Og hvordan gikk det for Jesus? Han kunne med rette si: «Jeg er veien, sannheten og livet.» Denne Jesus kunne konstatere: «Meg tror dere ikke, fordi jeg har sagt dere sannheten.» Selv apostelen Paulus gjorde lignende erfaringer. Til galatenerne sier han: «Men er jeg nå blitt en fiende fordi jeg har sagt dere sannheten?»

En sammenligning mellom begynnelsen og slutten på Jesu liv kan være lærerikt. Da Jesus ble født i Betlehem, ble det tent en ny stjerne, men da han døde på Golgata kors, ble det solformørkelse. Da han ble født, tilba vise menn fra Østen, men på Golgata tilba kun en dødsdømt røver. Ja, da Jesus ble født, lød englesangen over Betlehemsmarkene, men da han skulle dø på korset, ble han overøst av hånfulle ord.

Tydligvis til å kunne bevise sannhetens styrke. Når det gjelder Jesus, var han ikke bare sann, uten også sann på en kompetent og menneskevennlig måte. Dessverre kan det langt fra sies om oss. Likevel fikk Jesus gjøre disse negative erfaringene sett ut fra et kort menneskelivs perspektiv. Fra evighetens synspunkt blir dog resultatet et annet.

Kan sannhet og bedrageri samarbeide? Neppel! Sannhet kan visserlig, delvis tjene bedrageren, men da alltid på bedragerens vilkår. Løgnen er for bedrageren en mer naturlig livsform. Halvløgnen er favoritten i denne sammenheng.

Når det gjelder opportunisten, er han bare interessert i sannheten så langt den er anvendelig for opportunistens formål. Behovet for løgn er mer iøynefallende. For opportunisten er middelet interessant i den utstrekning det raskt kan lede til det ønskede målet.

Men komersialismen da? Er det for-

enlig med sannheten? Komersialismen har ikke vokst fram av det kristne idegrunnlaget. Men kan den utnytte kristne verdier og åndelige behov for å tjene sine egne behov, så gjør den gjerne det. I sannhetens tjeneste står den dog ikke. Sannhetens vesen er å tjene, ikke å fortjene. Der komersialismen kommer inn, der trenges den Jesusinspirerte kristendommen ut. De representerer to uforenlige verdener.

Vi mennesker er i oss selv ødelagt av synden. Sannelig har vi et sterkt behov for sannhet, men Bibelen kan gang på gang konstatere at vi ikke i oss selv har mulighet til å være sanne, sanne i vårt innerste. Gud har dog ikke etterlatt oss der. Han tilbyr oss utfrielse. Denne Guds inngripen i våre liv er så radikal at Bibelen kaller det en ny fødsel. Å være en kristen er ikke å leve etter visse trosbekjennelser, men å være en Jesu disippel i ånd og sannhet. Jesus sier selv: «Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri...Får Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.»

Det er bare gjennom å virkeliggjøre et disippelskap i etterfølgelsen av Jesus at de dypeste behovene for sannhet i våre liv kan bli tilfredsstilt. Det er bare gjennom et slikt disippelskap at mennesket kan virkeliggjøres som et avbilde av Gud. Det er bare gjennom at sannheten får herredømmet i den bekjennende kristnes liv, at det kristne budskapet til omverdenen blir troverdig. Vanskelighetene de kristne imellom burde kunne overvinnes dersom vi ga kjærligheten til sannheten rom. Det er bare sanne — på hjertedypt sanne — kristne som kan fullføre Guds kall om å være lys og salt i verden. Det er på høy tid for vår kristenhet alvorlig å gå inn i forbønn for en sannhets- og samvittighetsvekkelse. Kjære Kristne, be bevisst, be gjerne under faste. Gud vil og Gud kan ennå en gang la oss få oppleve en folkevekkelse.

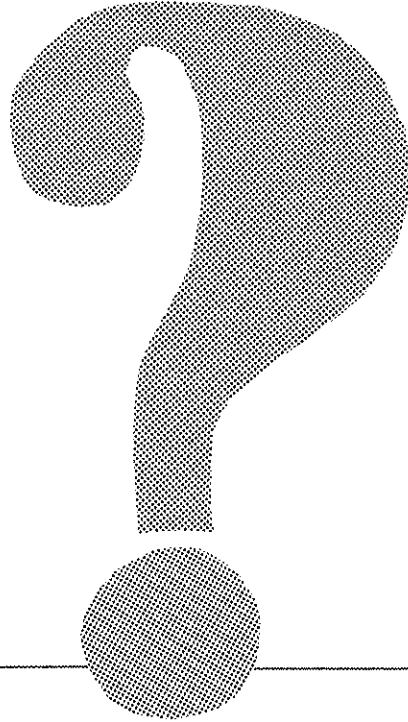

Dette er siste artikkel i denne serie om «Vårt behov for sannhet».

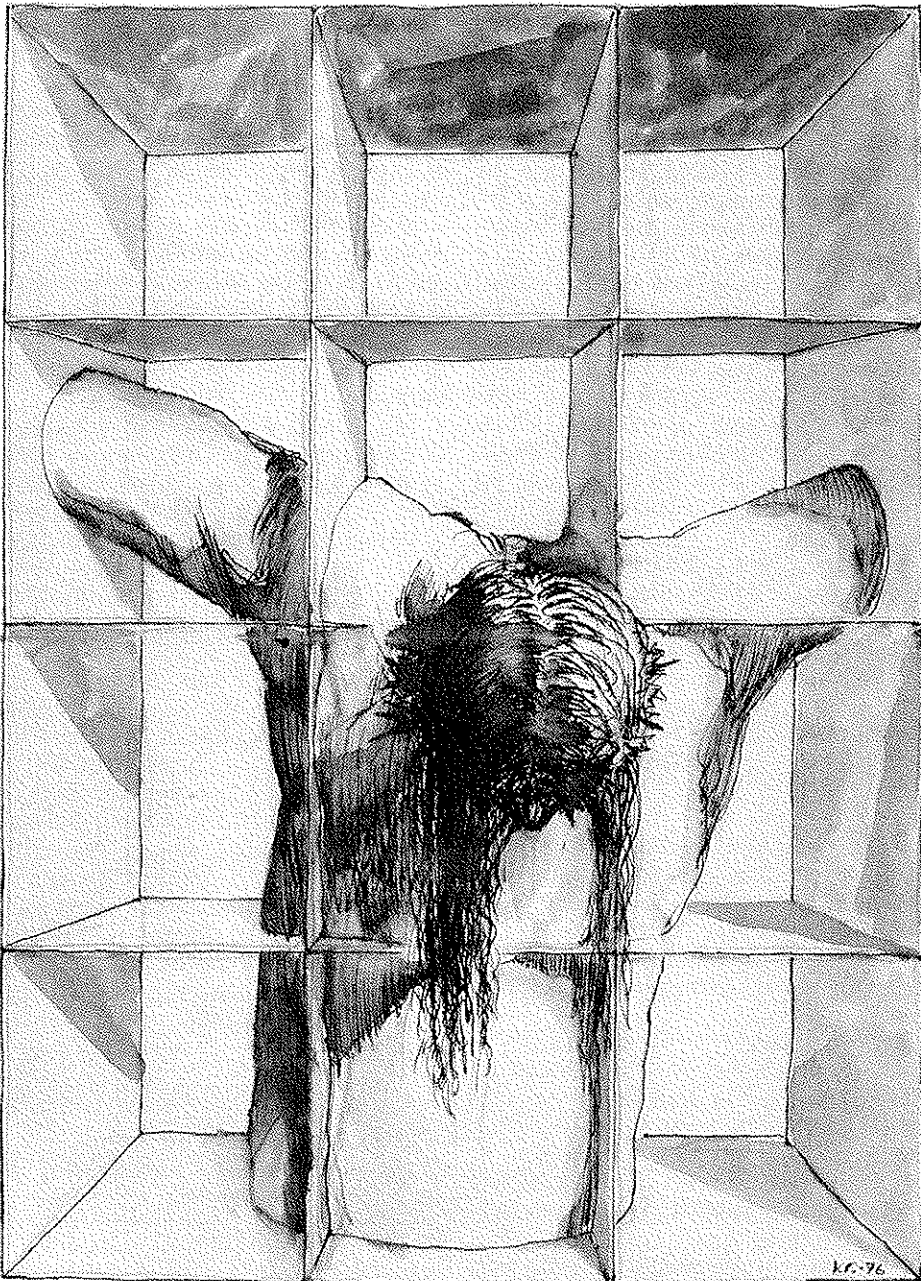
Oversatt fra svensk av Hanne Marit Rygh.

Tekst: Dr. Clifford Hill

Kan en nasjon evangeliseres av splittede, kjærlighetsløse kristne

Tegning: Krogh

I 1980 ble det holdt en nasjonal kongress om evangelisering i Storbritannia. Samlingen ble startskuddet for et tiår med evangelisering, under ledelse av «Den evangeliske alliansen i Storbritannia». Under avslutningen av konferansen fikk Dr. Clifford Hill et profetisk budskap med detransakende spørsmål: «Kan en nasjon evangeliseres av splittede, kjærlighetsløse kristne?» Etter konferansen sendte han budskapet i skriftelig form til deltagerne. Denne artikkel er et sammendrag som Dr. Hill har gjort av budskapet Herren gav ham. Selv om bakgrunnen her er Storbritannia, tror vi problemet han beskriver er universalt. Også i Norden vil sikkert mange si til seg selv. «Dette beskriver vår situasjon. La oss erkjenne sannheten i denne oppriktige artikkel og komme fram til en løsning. *Kristi legeme må finne en vei til å fungere som ETT LEGEME hvis det skal påvirke en nasjon.*

«Kristi legeme er alvorlig sykt p.g.a. splittelser, partisinn og mangel på kjærlighet,» hevder Dr. Hill i sitt profetiske budskap til alt Guds folk.

Ingen nasjon kan med større rett være stolt av sin åndelige arv enn Storbritannia. Vår historie kan framvise slike evangelister som: Tyndale, Latimer, Wesley, Carey, Hudson Taylor, Myller, og mange andre. Den styrke og inspirasjon som fulgte i kjølvannet av disse store troens ledere har gjort seg merkbart ut over hele verden.

Men Storbritannia selv har vekket av fra troen. I det nasjonen glir inn i det 21 århundre er det som et gudløst samfunn. Hvorfor?

I de senere år har jeg hatt utstrakt reisevirksomhet i mer enn 100 byer og større steder i Storbritannia, hvor jeg har talt til forkynnere og undervist i konferanser og kampanjer av alle slag. Det har vært en rik tjeneste, og jeg har sett Den Hellige Ånd virke til fornyelse i mange menigheter, som nå planlegger å gå ut i evangelisering. Men på samme tid har jeg mer og mer blitt klar over de veldige hindringer som finnes mot en effektiv evangelisering av Storbritannia i dag.

I mange tilfelle er det forkynnerne og presteskaper som viser størst motvilje mot enhver form for evangelisering. Mange er så bundet til møtelokalet og dets former, at de kun er opptatt av **vedlikeholds-tjenester**. Andre har rent personlig tapt troen, og er fanget i sin tjeneste-rolles rutiner. Mens andre igjen har sunket under presset av den ånden som sier: «Det nytter bare ikke».

Men på grunn av den store kontaktflate jeg har med Menigheten i Storbritannia, er det blitt vist meg at hovedbremsen til evangelisasjon er å finne i Kristi Legeme. Vi som er en del av dette Legemet er alvorlig syke, men vi er ikke klar over det. Vi er syke på grunn av splittelser, p.g.a. vårt partisinn, p.g.a. splitteleser, p.g.a. mangel på kjærlighet. Vi henger merkelapper på hverandre og vi vil ikke lytte til hverandre. Vi er menneske-sentrert og ikke Kristus-sentrert, og vi mangler Den Hellige Ånds kraft i våre liv.

Overalt hvor jeg ferdes hører jeg baktalelse og kritikk iblant de kristne. Jeg leser det i den kristne dagspresse. Noen ganger skjer det åpent med referanse til det læremessige eller de forskjellige måter å arbeide på. Eller det gjøres på en fordekt, fordømmende måte, iblandet rosende vendinger, men med underforståtte hentydninger til at det ikke er åndelig rett fatt med dem de taler eller skriver om.

Den største synd for en kristen må vel være å forårsake sykdom i Kristi Legeme, som er Menigheten? Allikevel er det nettopp dette vi gjør med våre hjerter, vår mangel på kjærlighet, med våre hardnakkede fordommer, og vår motstand mot å omvende oss.

Vi er en snublesten for evangeliseringen i Storbritannia i en større krisens tid for vår nasjons historie enn på mange hundre år. Vår nasjon er døen-

Vår nasjon er døende i mangel av Evangeliet, som ikke kan bli hørt midt i all uenighet og uorden, og på grunn av det anstøt vi volder med våre splittelser og med vår mangel på kjærlighet.

de i mangel av Evangeliet, som ikke kan bli hørt midt i all uenighet og uorden, og på grunn av det anstøt vi volder med våre splittelser og med vår mangel på kjærlighet.

I en tid da vår nasjon står overfor en økonomisk katastrofe, sosial oppløsning, moralsk forfall og åndelig frafall, er det et profetisk vitnesbyrd fra Menigheten, Guds folk, den trenger. Men istedet er det uoverensstemmelser og forvirring i Legemet. Slik er det i det øvre ledersjikt og helt ned til grasrotplanetens kristne, på tvers av kirkesamfunnene og teologiske merkelapper, iblant unge og eldre, forkynnere og evangelister, pastorer og legfolk. Kritikkens kraft og mangelen på kjærlighet går tvers gjennom i Kristi Legeme i vår nasjon.

Da jeg mottok min nåværende stilling i det nasjonale lederskap for evangelisering, så jeg fram til å arbeide i harmoni med Bibel-troende kristne. Jeg trodde jeg kunne forlate den religiøse konkurransen og feidene som er en del av den liberale scenen. Jeg tenkte jeg ville finne samarbeide hos dem som anerkjenner Skriftens autoritet.

Utrolig nok har jeg funnet større uenighet i den evangeliske verden enn noe annet sted. Dessuten har jeg funnet mindre kjærlighet! Jeg har levd og arbeidet iblant liberale kristne, og særlig de som er knyttet til sosial aktivitet, og jeg har funnet at de er i besittelse av større medynk og kjærlighet enn deres evangeliske motstandere som sjelden gjør mer enn å si: «Jeg skal be for deg, broder.»

Rett ut sagt: Hvorfor kan ikke evangeliske kristne lære å elske - til og med å elske hverandre? De er lik de kristne beskrevet i Åpenbaringen 2. De hadde hatt det så travelt med å sortere ut falsk lære og opprettholde rene doktriner, at de hadde sluttet å elske hverandre. De var sunne, rettferdige, kjærlig-

hetsløse kristne. Det Ånden sier til de evangeliske i vårt land i dag er: «Men jeg har dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet.»

I enhver by jeg besøker finner jeg kristne i nabomenigheter som ikke har snakket med hverandre på årevis. Jeg hører om kirker som ikke vil være med i fellesmøter, fordi de har hørt at taleren er karismatisk, eller for evangelisk, eller ikke evangelisk nok.

Denne mangelen på enhet er utbredd, på tross av at det er Guds vilje at vi skal komme sammen, bryte ned murer, og bli ett i Kristus ved Den Hellige Ånds hjelp. Gud gjør noe nytt i disse dager, men det finnes mange kristne som ikke er klar over hvordan Han arbeider og hva Han leder til. De foretrekker å holde seg trygt i den evangeliske tradisjons skjød.

Men det barnet som forblir i mors liv og nekter å bli født, vil dø. Og det vil moren også! Død tradisjon er som et tomt hylster. Med en gang Ånden har forlatt det, er det ikke lenger kraft der til å føde. Mange av våre kirker og institusjoner passer til denne illustrasjonen. De er blitt livløse skall. Det samme er tilfelle med våre kirkesamfunns forsøk på å organisere evangelisering. Uten Den Hellige Ånds kraft i fornyede kistnes liv, som flyter gjennom dem til folket, kaster vi bort tiden med strategier og planlegninger av evangelisering.

Du kan ikke planlegge evangeliseringsom et kjølig, klassisk oppdrag. Evangelisering er at Den Hellige Ånd gjennomstrømmer og fyller sønderbrutte liv til overflod, og det skjer i mennesker som lever i tilgivelse og daglig fornyelse. Det er ikke et resultat av planlagte framstøt, uttenkt i en komité. Den store tragedien i den Britiske Kirke er ikke at de ikke har klart å komme fram til en enkel definisjon på evangelisering som alle kan være tilfreds med, men den mangelen på kjærlighet som blinder våre øyne for det faktum at vi alle er på den samme siden. Vårt åndelige hovmod leder oss til å tro at vi har den eneste rette måten å gjøre det på.

Hvorfor kan vi ikke anerkjenne at det finnes mange måter å evangelisere på? Hvorfor kan vi ikke si «Gud velsigne deg» til de som ønsker Billy Graham? Hvorfor kan vi ikke si «Gud velsigne deg» til som ønsker å drive med personlig evangelisering? Hvorfor kan vi ikke si «Gud velsigne deg» til de som ønsker å bygge broer til ikke-kristne med et sosialt vitnesbyrd? Hvorfor kan vi ikke anerkjenne at vi trenger hverandre, og at Gud har gitt forskjellige gaver til sitt folk, fordi det er mange forskjellige oppgaver som skal utføres?

Det er ikke bare i forbindelse med de store teologiske skiller at uenighet og splittelse skaper fiendtlighet og forårsaker manglende kjærlighet. Innenfor

enhver gruppe, bak enhver merkelapp, i ethvert kirkesamfunn, og særlig iblant de evangeliske finnes det skiller og disharmoni. Og allikevel minner Det Nye Testamente oss om, igjen og igjen, at kjærlighet ikke er noe ekstra og valgfritt for de kristne, men at det er Guds befaling.

Hvordan kan vi forvente å evangelisere Storbritannia, dersom vi ikke elsker hverandre? Hvordan kan vi vente å kunne meddele frelsens Gode Nyheter, dersom vi ikke kan leve i kjærlighet med våre ikke-kristne naboer?

Denne mangelen på kjærlighet forsterkes ennå mer ved den kritikk og baktalelse, som er blitt en nasjonal vane for oss kristne. De evangeliske er nå grepet av den nederlagsholdningen som vi har lidd av i årevis. Vi har friskt minne om at Storbritannia falt fra sin stilling som ledende verdensmakt, og det medfølgende tap av nasjonal selvbevissthet har resultert i en sydebukkmentalitet - vi må forsøke på finne noen annen å legge skylden på, for å beskytte oss selv mot følelsen av personlig mislykkethet. Og de kristne har blitt dratt med i denne kritikkens dragang.

Jeg begynte å spørre meg selv: «Hva kan gjøres med denne kritikkens ånd som råder iblant de kristne i Storbritannia, og med den mangel på kjærlighet som undergraver Den Hellige Ånds gjerning?» Som et svar på dette spørsmål gav Herren meg klar beskjed om å åpne Haggais Bok.

Jeg vendte meg til profeten og leste gjennom de to kapitlene med en forventning som fullt ut ble tilfredsstillt. Haggai skrev i den tid med gjenopprettelse som fulgte etter landflyktigheten i Babylon. Jødene var vendt tilbake til Jerusalem, hadde bygget opp igjen sine hus, og hadde fått handelslover i byen på fote igjen, men Templet lå fremdeles i ruiner. Bylivet var på ingen måte vendt tilbake til det normale. Det fantes mange alvorlige sosiale problemer, og økonomien var i en sørgelig forfatning med stadig økende priser og mangel på arbeid. På mange måter var deres situasjon lik den som Storbritannia har opplevd siden ødeleggelsene under Annen Verdenskrig. Haggai 1:6 sier klart: « Dere vil aldri få orden på økonomien eller løse de store sosiale spørsmål, før det åndelige hjertet i nasjonen kommer i rett skikk.»

Det følgende budskap skildrer hvordan Templet blir gjenoppbygget på de gamle fundamentene - men med nytt materiale. For de kristne er grunnvollten Jesus Kristus. Det finnes ingen andre grunnvoll. Men vi trenger nye strukturer på det opprinnelige fundament. Ved stadig å huske på den gamle herligheten føres vi kun inn i dysterhet og fortvilelse. Budskapet i kapittel 2:3 lyder: «Fatt mot! Gå og arbeid, for Jeg er med dere.» Når vi følger denne til-

Jeg begynte å spørre meg selv: «Hva kan gjøres med denne kritikkens ånd som råder iblant de kristne i Storbritannia, og med den mangel på kjærlighet som undergraver Den Hellige Ånds gjerning?»

skyndelsen, settes vi på veien til vekkelse. Og vekkelse kommer bare når mennesker er brutt ned og kommer til Gud med angerens og botens tårer, idet de bekjenner sin absolutte avhengighet av Ham.

Det ville gå så mye lettere dersom vi kunne overføre denne vekkelsens ånd til alle kristne i en nasjon. Men uheldigvis kan vi ikke prøve å overta Den Hellige Ånds funksjon, og meddele hellighet til andre. Likeledes er det uheldigvis så at vi kan overføre det som bederver. Dersom du legger et dårlig eple i en kasse med gode, så vil ikke de gode eplene gjøre det dårlige friskt igjen. Med vår innbyrdes kringel og kjærlighetsløshet har vi som kristne handlet i kjødet, og har overført av det som bederver. Vi har gjort djevelens gjerning for ham.

I en tid med radikale sosiale, økonomiske og teknologiske forandringer har de britiske kristne ikke aktivt deltatt i oppbygningen av et rettfærdig samfunn, eller trofast proklamert Guds Ord for verden; vi har ikke skitnet hendene til i en tjeneste for vår generasjon, og vunnet retten til å bli hørt. Vi er ment å være salt, og Jesus selv har fortalt hvordan det går med saltet når det mister sin kraft.

I en periode hvor nasjonen har opplevd en sosial og kulturell revolusjon, med muligheter til godt og ondt, har vi ikke hjulpet til å styre den inn i en tidsalder bygget på åndelig orden. Vi har ikke vært med å etablere et samfunn hvor man bærer omsorg for hverandre og deler med hverandre, fordi man er i et rett forhold til Gud gjennom Jesus Kristus. Isteden har vi ødslet bort vår energi på innbyrdes kiv og stridigheter, eller har trukket oss tilbake i hyggelige, små fellesskap, atskilt fra kontakt med verden.

Herren sier til de kristne i Storbritan-

nia idag: «Jeg krever denne nasjon av deres hender... Dersom dere ikke omvender dere, skal dere omkomme på samme måten.» Vårt håp ligger i anger og bot.

Med all sin bitterhet og fiendtlighet er Menigheten i Storbritannia ikke rede for evangelisering. Vi må først sette vårt eget hus istand. Motvillig tvinges jeg til den konklusjon, at en evangelisk aksjon i stor skala på dette tidspunkt, uten en fornyelse av Menigheten, bare vil føre til ulykke.

Kristi Legeme i Storbritannia har fått kreft! Det er den snikende kreft av åndelig uorden, som har blitt forårsaket av mangel på kjærlighet. Mennekelig talt finnes det ingen kur mot den. Men jeg tror på guddommelig helbredelse. Skriften forteller oss at vi skal tilkalle de eldste for forbønn, når de kristne blir syke. Dette er kuren for Menigheten i Storbritannia. La de eldste i Menigheten komme sammen for å be og søke Herrens åsyn og gjøre bot. La oss ydmyke oss for Gud og bekjenne våre synder. La de helliges tårer være sæden for en kommende vekkelse.

Etter ti år i en tjeneste med menighetsplantning i East End (den indre bydelen) av London, har Dr. Clifford Hill tatt ledelsen når det gjelder å oppmuntre til og planlegge evangeliske aksjoner på lokalplanet og på det nasjonale plan i Storbritannia. Hans kone, Monica, er utgiver av KVARTALSKRIFTET KIRKEVEKST, som utgis i London.

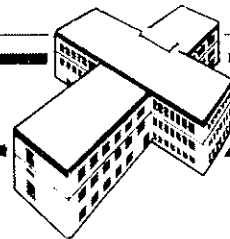

Oversatt fra «Global Church Growth Bulletin» av Jørn Bestum.

Gi et GAVE- ABONNE- MENT

PÅ

PIONEEREN

Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen

Hilsen fra Misjonsskolen

Marit K. Rasmussen

Bibelskolens 15. kull har nå dette leses, begynt sitt skoleår. Avslutningen for det 14. kull gikk for seg i slutten av juli måned. Vi er takknemlig til Gud som lar oss få se alle disse ungdommene gå ut i tjeneste for Ham.

Vi står foran store forandringer og utvidelser for skolen. I år begynte vi med et praksisår for elevene. De får et års tid i en menighet eller på misjonsmarken og deretter vil de som ønsker det kunne komme tilbake for et tredje år med bibelundervisning.

Praksisåret fungerer som andre år ved skolen. Vi formidler nemlig plasser for dem idet vi står i kontakt med menighetene eller misjonærene som trenger hjelp. Elevene er også pålagt leseplikt under dette året, og de står under bibelskolens ansvarsområde.

Flere av årets elever går inn i denne praksistiden med bønn om at Gud skal legge til rette den fremtidige oppgave som menighetsarbeider, forstander eller misjonær. Noen har valgt å gå inn i menighetsarbeidet her i landet, andre reiser til misjonsmarken.

Vi er meget takknemlig for det samarbeidet vi har med menigheter i inn- og utland som tar inn elever dette året.

Dersom det er forstandere og menigheter som er interessert i å ha elever, tar vi gjerne imot henvendelser fra dere.

Skoleåret 1982/83 har fått ny rekruttering i lærerstaben, idet Irene Skår inngår som fast lærer. Sigurd Sørhus er fremdeles i lærerstaben i tillegg til at han er redaktør for Troens Bevis. Ved en feiltagelse ble ikke bildet hans med i nr. 3 av Pioneren, og det beklager vi.

På denne måte vil jeg også på skolens vegne få takke alle dem som gir sin trofaste støtte hver eneste måned i form av fast beløp. Ikke minst er vi glade for all forbønn som vi er gjenstand for. Takk til alle mis-

jonsskolepartnere, Herren skal velsigne dere rikelig tilbake.

Du som leser dette og ennå ikke er en misjonsskolepartner, har anledningen nå til å fylle ut kupongen som du finner i dette nummeret, og bli et medlem i misjonsskolefamilien vår.

Sommeren i Tyskland

Av elev Tore Vindenes

De fleste bibelskole-elevene tilbrakte teamtiden i Norge/Sverige, med et unntak - Tysklandsteamet.

Vi fire fikk det privilegium å være i Per Kapstads menighet i Limburg a.d. Lahn, og vi er svært takknemlige for måten de tok seg av oss på. Per har virkelig visjon for arbeidet, og menigheten vokser.

Fra første stund merket vi at Gud var med oss. (Han ordnet med bil til oss!) Gjennom gateevangelisering og stand fikk vi personlig kontakt med mennesker som trengte åndelig hjelp, og flere av dem kontaktet vi med menigheten. Noen av dem hjalp vi også på andre måter. Bla.a. var det en alkoholiker som overnattet hos oss to ganger. Vi merket at Gud virket på ham.

Mange mennesker i Tyskland er bundet av frykt, tradisjon, alkohol, narkotika eller andre ting. De trenger virkelig Jesus. Han som setter fri. Religion er det mer enn nok

Be om at dette skoleåret må gi utrustning til de unge slik at de kan gå ut i fulltidstjeneste for Herren.

av: Død kristendom, Islam, Johovas Vitner for å nevne noe. Så vi fikk være med å stå ut de gode nyhetene, og vi vet at Guds Ord vender ikke tomt tilbake. I løpet av de 7 ukene vi var der, fikk vi være vitne til at 2 kvinner tok imot Jesus og 3 ble døpt i vann.

Vi deltok også i menighetens bibelgrupper og «Gottesdienst», og vi fikk formidle inspirasjon og mot til våre tyske søstre og brødre. Vi hjalp også til med praktisk arbeid.

I Pinsen dro vi til den store Europakonferansen i Strasburg. Det var fantastisk å se hvordan Gud ordnet alt for oss. Vi fikk oppleve at alle var ett i Ånden - uansett om en kalte seg katolikk eller protestant.

Vår konklusjon er at vi hadde en lærerik teamtid, både på den ene og andre måten, og vi anbefaler også andre å gjøre en innsats i Tyskland. Per Kapstad har tenkt å utvide virksomheten fra høsten av. Da vil han trenge frivillige til å hjelpe seg, også med praktisk arbeid. Så hvis du tror at det er noe for deg(!), så har Sarons Dal adressen hans. Du blir tatt imot med åpne armer.

Fra misjonsskolens møte under stevnet

Av Martha Søland

Under storstevnet i Sarons Dal, hadde Misjonsskolen også i år sitt eget møte. Det var mange tilstede i den store hallen, til tross for at solen skinte fra skyfri himmel.

Årets elever, samt elever fra tidligere kull hadde fylt plattformen, og sangen lød frisk og inspirert fra disse unge. Videre fikk vi sang av årets kull, samt duett og solo. Flere av ungdommene vitnet om hva skoleåret hadde betydd for dem, og fortalte også fra teamtiden i sommer.

Skolens viserektor, Marit Rasmussen, talte inspirert «Hva har du i huset», om oljekrukken som ikke ble tom før karene tok slutt, og det var mange som kom fram til plattformen for å tilkjenne at de ønsket å fornye sitt standpunkt.

Ellers har Misjonsskolen forberedelsene i gang til et nytt skoleår, det 15. i rekken. Vi har nå tatt opp 43 elever, 27 jenter og 16 gutter til det etårige kurset, og 10 elever på Evangeliserings Seminaret.

Det er tydelig at det er et behov i ungdommen i dag om at avsette et år til og gå på bibelskole og studere Guds ord. Vi er takknemlige til Gud som har gjort dette mulig, og vi er fram til glede til hva dette nye skoleåret vil bringe.

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLEPARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi: (Kryss av der det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned.

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

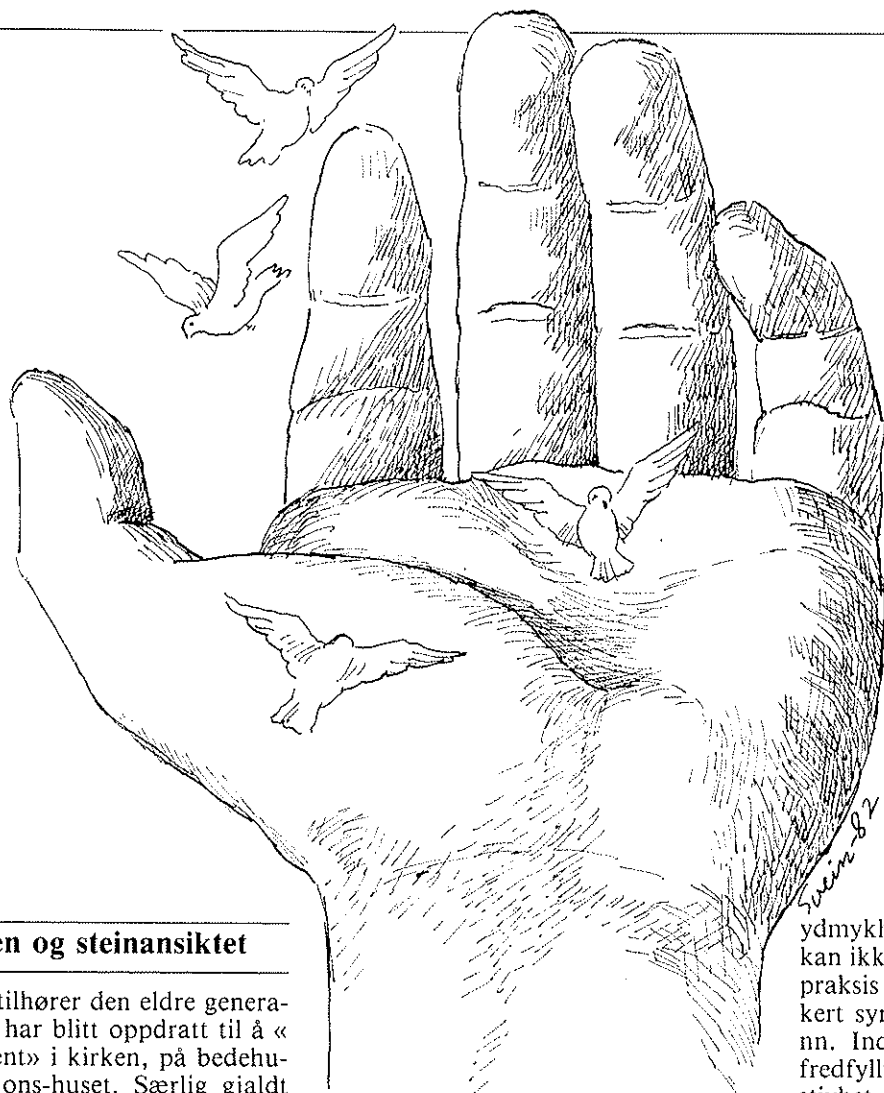
Navn:

Adresse:

Postnr.:

Sted:

Troens Bevis Bibel- & Misjons-Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Urørligheten og steinansiktet

De som tilhører den eldre generasjonen har blitt oppdratt til å «sitte pent» i kirken, på bedehuset og i misjons-huset. Særlig gjaldt dette under bønningen. «Sitte pent» vil da først og fremst si urørlig. Armer og bein måtte holdes i ro, hodet skulle være bøyd og hendene foldet. «Har du mark i magen», sa min mor til meg, dersom jeg rørte på meg. Urørligheten hadde i de aller fleste kristelige og kirkelige miljøer også å gjøre med ansiktuttrykket. Steinansiktet var det kristne bønneansiktet. Til nød kunne det tolereres lydløs gråt og trillende tårer.

For mange er urørligheten og steinansiktet blitt naturlig. Det man tvinges til, vender man seg til. Og det man vender seg til over en lengre periode, oppleves tilslutt som det eneste riktige og naturlige. I en diskusjon om opprakte hender i karismatiske miljøer, uttalte en tilsynelatende opprørt organisasjonsleder at det eneste naturlige for ham var å sitte med bøyd hode og foldede hender under bønningen. Med den innflytelse vedkommende øver, er det sannsynlig at denne personlige bemerkningen oppfattes som et signal til store skarer i norsk kristenhet om å holde fast ved urørligheten og steinansiktet.

Er det da ikke vakkert og riktig med foldede hender og bøyd hode? Skal man da ikke kunne holde sitt sinn i ro? Er det nødvendig at ansiktet avspeiler alt som skjer innvendig i de troende? Jo, foldede hender og bøyd hoder er vakkert. Det kan uttrykke samling og

ydmykhet. Den som folder hendene kan ikke arbeide med dem, og lang tids praksis har gjort de foldede til et vakker symbol nettopp for samling i bønn. Indre ro kan også uttrykkes i et fredfylt ansikt, og fredfullhet er ikke stivhet. Det finnes altså situasjoner der uttrykkene urørlighet og steinansiktet ikke passer.

Men på den annen side: Det har vært praktisert en ensidighet på dette området som har vært rene plagen. Dessuten; I hele Bibelen finnes det ikke et eneste skriftsted som anbefaler foldede hender. Moses og profetene, Jesus og apostlene, de første kristne og urkirkens folk, - ingen foldet hendene når de ba. Man kan derfor gjøre formen obligatorisk, til det eneste tillatte.

Urørligheten og steinansiktet har hatt store konsekvenser for evangelisasjonen. Det har vært med å forme folks inntrykk av kirke og menighetsliv. Ytterst få — i hvertfall av den voksne og eldre generasjonen — vil finne på å sammenkoble kirken, bedehuset og misjons-huset med tanken på begeistring og glede.

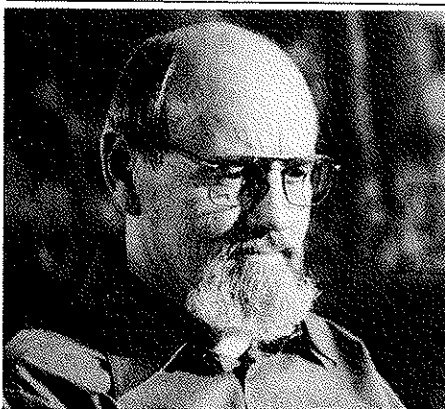
Dette har hatt skjebnesvangre konsekvenser. Folk vil ikke bli statuer og steinansikter. Derfor vil de heller ikke bli kristne.

BØNNENS KROPPS- SPRÅK

ART. 1

Tekst: Edin Løvås

Tegning: Svein Thorkildsen

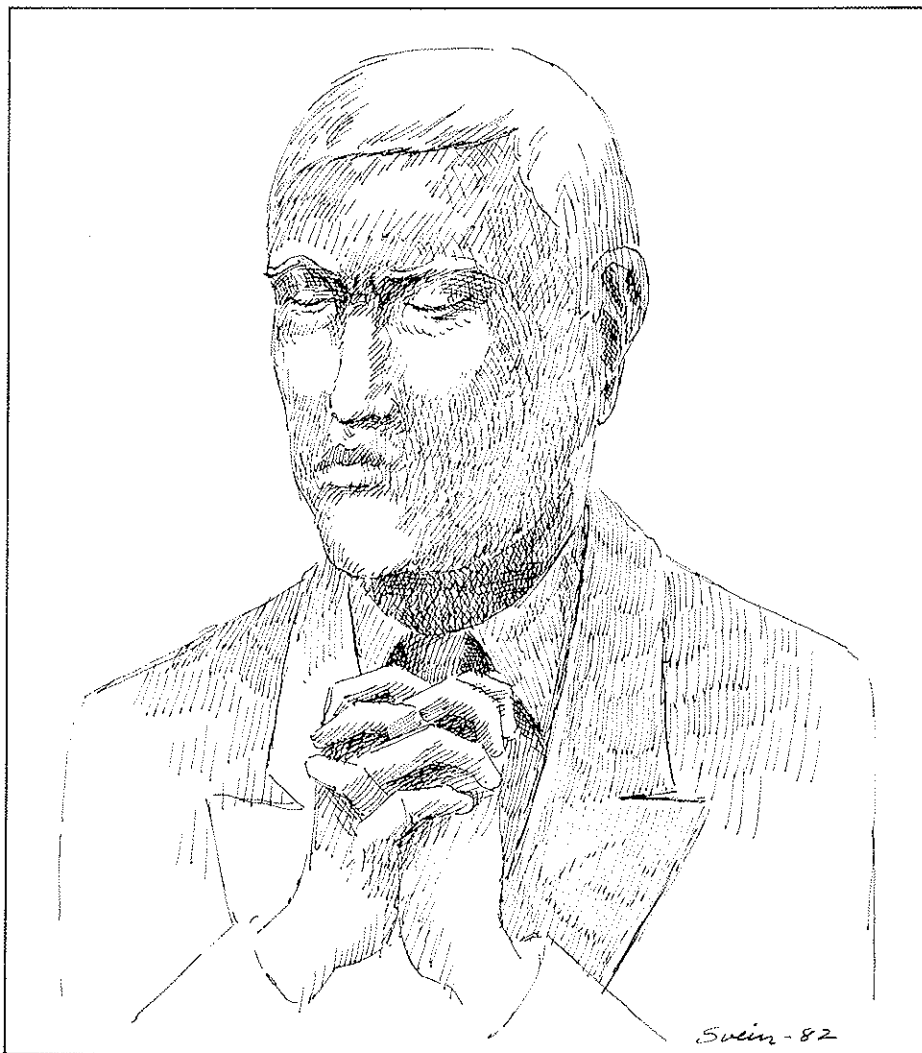
Løft hendene i Herrens navn.

I Salm 63,4-6 står det: «For din miskunnhet er bedre enn livet. Mine lepper skal synge din pris. Så vil jeg lovedeg hele livet og løfte hendene i ditt navn».

Vi bør nå fostre våre barn til å løfte hendene under bønner, og la denne bønnestillingen bli den vanligste både i søndagsskolen og i hjemmene. Når barnet etterhvert kommer med i ungdomsgruppen, i menigheten eller deltar i husmenighetens samlinger, vil de helt naturlig løfte hodet og rekke sine hender mot Herren i bønn og tilbedelse.

Etterhvert som barna vokser opp vil de løftede hendene bli den naturlige

Moses stod med løftede hender under et avgjørende slag for Israel. Og han stod i denne bønnestillingen så lenge at Aron og Hurr måtte støtte armene hans. For så lenge Moses holdt hendene oppe i bønn, seiret Israel, men så fort han lot dem synke tapte de i slaget.

Paulus skriver til Timoteus: «Og nå vil jeg at mennene på ethvert sted der det holdes bønn, skal løfte rene hender». (1. Tim2,8)

Når Jesus jublet for sin Fars ansikt, når disiplene gledet seg i bønner og når den første menigheten frydet seg i Den Hellige Ånd, stod de med hendene løftet. Dette var nemlig deres bønnestilling. For dem var dette det naturligste og selvfølgeligste av bønnens kroppsspråk.

selvfølgelig riktige formen i menighetens samlinger.

Akkurat nå er vi i en overgangsperiode. En del kristne - særlig eldre - kjenner ikke dette bønnens kroppsspråk naturlig. De må selvsagt få lov til å sitte som de pleier. Noen klager allerede over at de ikke vet hvor de skal gjøre av hendene, og kjenner seg besværet i en samling hvor urørlighetens og steinansiktens tid er forbi. Men disse får bare venne seg til å tåle dette. De aller fleste vil, om de har aldri så lite smidighet igjen i sinn og kropp, kunne starte på en utvikling mot den holdning hvor de i noen grad kan komme med i en friere innstilling.

For min del opplevde jeg en befrielse fra en sorts åndelig depresjon, da det gikk opp for meg at jeg kunne rette

meg opp og til og med åpne øynene under bønner og lovprisningen. Da jeg forsto at det var mulig å løfte hendene, først meget forsiktig, bare noen få centimeter, for å ende med dem over hodet, kjentes det som om jeg samtidig ble løftet ut av et åndelig tussmørke og opp i lyset. Ta imot det jeg her sier som et personlig vitnesbyrd.

Stående for Herrens ansikt

Om Abraham fortelles det (ifølge den gamle oversettelsen) at han ble stående for Herrens åsyn, da han ba for Sodoma og Gomorra. Uttrykket forteller om en dristighet og pågåenhet som er etter Guds vilje, og etter hans behag. Om Abraham hadde blitt stående litt lenger, og ført sin bønn ennå et stykke videre, så ville kanskje de to byene blitt reddet.

I Mark 11,25 finnes uttrykket «men når dere står og ber - -» I avsnittet foran fortelles det om fikentreet som visner på Jesu befaling. Der står også de sterke ordene: «Ha tro til Gud! Sandelig, jeg sier dere: Om noen sier til dette fjellet: Løft deg og kast deg i havet! og han ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier vil skje så skal det også gå slik. Derfor sier jeg dere: Alt det dere ber om i bønnene deres

Det naturlige vil være at han eller hun står oppreist. Å utøve autoritetsbønn er en akt som krever hele personlighetens engasjement. Jesus sier riktignok at det er hjertets tro og den indre vissheten som er avgjørende. Men kroppsholdningen kan enten uttrykke eller undertrykke denne visshet og overbevisning.

En personlig opplevelse som jeg gjengir under tvil (særlig fordi jeg har vært med om så lite av slike ting, og fordi det slett ikke forteller noe karakteristisk om meg som skriver dette) er følgende: Jeg hadde fått en Herrens maning til å besøke en avsidesliggende liten menighet. Den enkleste og naturligste måten å komme dit på, var å bruke fly. Jeg mellomlandet for å holde et foredrag. Tidlig neste morgen hørte jeg på radioen at store deler av flystasjonen på stedet som var mitt endelige mål, hadde brent ned. Det ble meldt at all flytrafikk var innstilt. Jeg kastet meg i en drosje, og før til flyplassen for å komme en bit videre med et tidligere fly. Etter to mellomlandinger fikk jeg endelig beskjed i luka om at det var umulig å komme helt fram. I tillegg til brannen, som hadde gjort landing umulig, var det nå også brutt ut streik i selskapet som hadde trafikken på denne ruten.

Jeg ble opprørt, og funksjonæren som så mitt ansiktsuttrykk, lo av meg. Mitt sinn ble plutselig avløst av en særegen åndens kraft. Jeg kjente meg viss på at det var Satan som forsøkte å hin-

dre meg i å utføre Guds vilje, og at han hadde satt seg på transportlinja. Deretter gikk jeg midt ut på gulvet i den lille flyhallen og stod der med en klar opplevelse av at Den Hellige Ånd gav meg en autoritet jeg ikke på noen måte hadde i meg selv. Deretter sa jeg - hvor høyt vet jeg ikke - «jeg befaler deg Satan å flytte deg fra transportlinja, og gjøre det straks. I Jesu Kristi, den Allmektiges navn. Amen.» Deretter stod jeg stille, overbevist om at noe ville skje. Etter 3 eller 4 sekunder kom det en meget forbausset stemme i høytaleren: «Det meddeles herved at det innstilte flyet til byen går likevel.» Satan hadde veket. Fjellet hadde flyttet seg, og befalingen må ha vært effektivt før den ble uttalt. Det finnes tider da vi skal tigge om Guds nåde, men det kommer også stunder da man skal rette seg opp fra tiggerens bøyd stilling og befale i Jesu navn. Da skal også fjellene flytte seg.

Jesus gir selv det beste eksemplet på denne holdningen. Ved Lasarus grav bad han ikke. Han løftet blikket mot himmelen og sa: «Far, jeg takker deg, fordi du har hørt meg. Jeg viste at du alltid hører meg, men jeg sier dette for folkets skyld som står omkring, så de skal tro at du har sendt meg.» Så ropte han med høy røst: «Lasarus, kom ut!» (Joh 11,41-43)

Autoritetsbønn er alltid forenet med dyp ydmykhet. Den som befaler i Jesu navn vet at det bare kan skje i Den Hellige Ånda kraft og i full overensstemmelse med Guds vilje. Det lille mennesket som befaler er bare et tale-ør for Herren, og formidler av hans kraft.

Reis deg opp du sammensunkne og nedtrykte Guds barn! Rett ryggen du motløse Herrens disippel! Din Mester har all makt i himmelen og på jorden, og han ønsker å se deg stående for sitt ansikt, full av tro og dristighet, slik at du kan være rede til å befale de onde maktene å vike når hans time er inne.

Kom, vi vil bøye kne for Herren.

Den bønneformem som har vært brukt mest ved siden av det bøyde hodet og de foldede hendene er knefallet. I endel kristne miljøer har et bønnemøte betydde at Guds folk falt på kne i benkene eller ved stolene. Katolikkene har benker som er innredet slik at man kan bøye kne framover når liturgien krever dette.

I de ungdomsmiljøene som nå er bærere av bønnens liv og kraft, brukes ikke knefallet i noen særlig utstrekning. Dette kan ha flere årsaker. En av dem er en uheldig praksis som var vanlig før. Det var ventet at den flokken som bøyde kne, skulle henge over benken eller stolen og helst skjule ansiktet i hendene.

Det ble til og med ironisert over de yngste eller nysgjerrige eldre som våget å titte mellom fingrene. På denne måten ble bønnen isolerende. Man ble alene med sin Gud og sin kamp.

I visse vekkelsemiljøer ble det også obligatorisk med en underlig og unaturlig gråtkvalhet. Sukk og stønn og sutring preget altfor mange bønnemøter.

Nyomvendte, som hadde opplevd gleden i Gud, ble trukket ned i en sump av mismod gjennom denne gråtkvalheten. Ikke overalt var det slik. Gleden hadde også rom før. Men det å dukke ned i benken for straks å starte med sukk, stønn og sutring var altfor vanlig.

De mange menneskene som nå tenes for Herren, og som Ånden driver inn i lovsang og bønn, vil se hverandres ansikter. De vil ha kontakt med hverandre. De jubler når det er naturlig og gråter når det er naturlig. Men de vil aldri tvinges tilbake til de obligatoriske sukk- og stønn-mentaliteten.

Men det skal ikke mere til enn en liten vri på selve formen før de unge menneskene kommer til å kjenne at knefallet er både naturlig og riktig. I Sandom Retreatscenters vakre kapell er stolene satt i ring. Retreatgjestene oppfordres til å bøye kne framover mot sentrum av rommet og mot hverandre, ikke mot veggen. Når de faller på kne har de ingen stol eller benk å henge over. De ser hverandre og de opplever sannheten i det løfte som forteller at der hvor to eller tre er samlet i Jesu navn, er han midt iblant oss. I Salme 94,1-7 kan vi bl.a. finne denne appellen: «Kom, la oss juble for Herren og rope høyt for vår frelses klippe! La oss tre fram for ham med lovsang og hylle ham med sang og spill! For Herren er en mektig Gud, en stor konge over alle guder. -- Kom, vi vil bøye oss og tilbe, bøye kne for Herren, vår skaper!»

Denne opplevelsen av å befinne seg like overfor den allmektige skaperen ligger oftest bak trangen til å synke i kne. Ærefrykten betyr ikke at man knuges ned. Tvert imot. I følge Salme 95 overvelder den bedende av gleden over Herrens storhet og herlighet og jubler for hans ansikt. Det er nemlig ingen motsetning, snarere en indre sammenheng, mellom den dype ydmykhetsom får et menneske til å synke på kne og gleden over at den allmektige er «min Gud»

Iblant kan ærefrykten bli så veldig at et menneske faller nesegrus framover for Guds ansikt. I 4.Mosebok fortelles det at Israelsfolket en gang ble så overveldet av Herrens nærhet og herlighet at de falt ned «med ansiktet mot jorden».

Denne opplevelsen — av Guds storhet og herlighet forenet med erkjennelsen av egen skrøplighet, kan lede over i

et trygt fader-barn-forhold. Det er dette Paulus beskriver så vakkert med ordene: «Derfor bøyer jeg mine knær for Faderen, han som har gitt navn til alt som heter far og barn i himmel og på jord.» Det var også dette profeten Daniel opplede da han var trengt på alle sider av ondskapsfulle fiender, men tre ganger om dagen bøyde sine knær ved det åpne vinduet vendt mot Jerusalem. Det var den allmektige som var hans trygghet. Det var hans himmelske Far som bevarte ham.

Den som ikke bruker knefallet i bønne mister noe viktig. Han taper ikke barnskapet eller Guds beskyttelse, heller ikke kunnskapen om Herrens storhet, men han eller hun kan stå i fare for å miste personlighetens samlede opplevelse av å falle på kne for Kongen, og nettopp i denne ytre holdning opplever storheten og tryggheten hos Gud. Fall derfor på kne og be Guds folk! Fall derfor på kne også dere unge. La oss alle følge maningen: «Kom, vi vil bøye oss og tilbe, bøye kne for Herren, vår skaper. For han er vår Gud. Vi er folket han vokter som en hyrde, hjorden han leder med sin hånd.»

Forts. neste nummer.

NY BOK

Av
**Kenyas Nicky Cruz
Henry Osodo**

SPENNENDE LESNING
YPPERLIG
EVANGELISERINGSBOK

kr 20,- pr stk.

Ved kjøp av 10 eller flere
17,50
Ved 50 stk eller flere 15,-

Besilling sendes til:
Full Gospel News
Evangelism
Box 18
9110 SOMMARØY

«HEI ALLE SAMMEN»

TRYGVE & BARNA I DALEN

TRYGVE & BARNA I DALEN

HEI ALLE SAMMEN!

TRYGVE &
BARNA I DALEN

HEI ALLE SAMMEN
JEG ER LYKKELIG
JEG VIL LIGNE DANIEL
SE PÅ SOLA
OPP PÅ BERGET
DET STÅR I MIN BIBEL

GAMLE NOAH
NÅR DET STORMER
KOM LA OSS DELE
LA ALLE BARNA
TRUDELUTT

SH LP/MC 1079
LP/MC 2

EN FESTLIG BARNEPLATE

NYE BØKER

HVERDAGSTRO
av Stanley Sjøberg

Inspirerer, skaper selvtillit og ikke minst lyst på livet. Grunntonen er positiv tenkning.

Pris poc. kr. 30,—

ALEXI OG FJELLSKATTEN
av Anita Deyneka

En meget spennende barnebok om de to russiske barna Tanja og Alexi.

Pris poc. kr. 20,—

LIVET I VINTREET
av Colleen Townsэнд Evans

Engasjerende bok som lærer oss å leve som en gren på vintreet. En velskrevet og lettest bok.

Pris poc. kr. 30,—

DEN STORE OVERRASKELSEN INNEN NORSK KRISTEN MUSIKK!

FRANSKE
BAGATELLER

Fermate

CMP LP/MC 1080 SH — LP/MC 4

Continental Music Production
SARA OG TULLOS
NORWAY

Bestillingskort

Ja takk! Send meg:

Nyheter i sangkassetter/plater og bøker:

..... eks	CMP LP 1080 FERMATE plate kr. 65,—
..... eks	CMP MC 1080 FERMATE kassett kr. 65,—
..... eks	SH LP 1079 TRYGVE & BARNA I DALEN plate kr. 50,—
..... eks	SH MC 1079 TRYGVE & BARNA I DALEN kassett kr. 50,—
..... eks	SH 1101 ANN EVA STRAND kassett kr. 60,—
..... eks	SH 1102 EVANGELIEKVARTETTEN kassett kr. 60,—
..... eks	HVERDAGSTRO av Stanley Sjøberg kr. 30,—
..... eks	LIVET I VINTREET av Colleen Townsэнд Evans kr. 30,—
..... eks	ALEXI OG FJELLSKATTEN av Anita Deyneka kr. 20,—

Taler fra Dypere Liv 1982:

..... eks	SH 1073 Asbjørn Johansen «Guds hensikt» kr. 30,—
..... eks	SH 1074 Martin Meland «Seiersstedet» kr. 30,—
..... eks	SH 1075 Asbjørn Johansen «Seier over Jeriko» kr. 30,—
..... eks	SH 1076 Kaj Holtti «Guds familie» kr. 30,—
..... eks	SH 1077 Kaj Holtti «Miraklenes Gud» kr. 30,—
..... eks	SH 1078 Asbjørn Johansen «Umulig- og mulighetstenkeren» kr. 30,—
..... eks	SH 1087 Aril Edvardsen «Helbredelse» kr. 30,—
..... hote	serien samlet, ordinær pris kr. 210,— din pris kr.150,—

Taler fra Sommerstevnet 1982:

..... eks	SH 1089 Bjørn Bergmann «Det er du» kr. 30,—
..... eks	SH 1098 Aril Edvardsen «Gud bruker individet» kr. 30,—
..... eks	SH 1090 Bjørn Bergmann «Aktiviser englehæren» kr. 30,—
..... eks	SH 1099 Jan Wilhelm van der Hoeven «De kristne og Israel» kr. 30,—
..... eks	SH 1088 Ingolf Kolshus «Guds boliger» kr. 30,—
..... eks	SH 1091 Stanley Sjøberg «Profetske hendelser i vår tid» kr. 30,—
..... eks	SH 1107 Stanley Sjøberg «Ditt speilbilde» kr. 30,—
..... eks	SH 1093 Kaj Holtti «Elsk hverandre — Gå ut» kr. 30,—
..... eks	SH 1094 Harald Brødeseen «Tal i tungen» kr. 30,—
..... eks	SH 1095 Kjell Haltorp «Så begynte festen og gleden» kr. 30,—
..... eks	SH 1096 Åge Aleskjær «Original kristendom» kr. 30,—
..... eks	SH 1105 Kjell Haltorp «Guds plan i endetiden» kr. 30,—
..... eks	SH 1070 Aril Edvardsen «Familievekkelse i krisetider» kr. 30,—
..... eks	SH 1100 Rolf Erik Janøy «Kristus er alt» kr. 30,—
..... eks	SH 1092 Leif Jakobsen «Den voksende menighet» kr. 30,—
..... eks	SH 1097 Åge Aleskjær «Troens evangelium» kr. 30,—
..... eks	SH 1104 Erik Larsson «Jesus Kristus er Herre» kr. 30,—
..... eks	SH 1106 Aril Edvardsen «Den fulle livsdimensjon» kr. 30,—
..... hote	serien samlet, ordinær pris kr. 540,— din pris kr.375,—

- Porto og oppkravsgebyr kommer i tillegg
- Våre konto-kunder får varene uten oppkrav
- Varene sendes portofritt ved forskuddsbetaling!

TALER FRA SOMMERSTEVENET 1982

Oversikt over kassetene på bestillingskortet

EN FESTLIG BARNEPLATE

Ann Eva Strand

«Nådestrømmen»

SH 1101 — MC 3

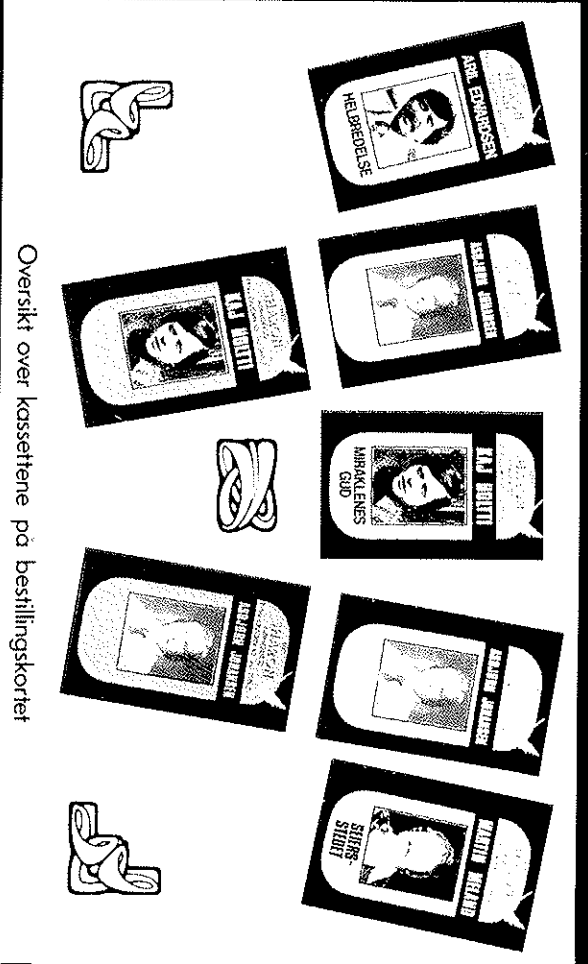
Evangeliekvartetten

«Følg meg»

SH 1102 — MC 3

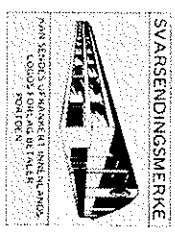
TALER FRA DYPERE LIV 1982

Oversikt over kassetene på bestillingskortet

OPPLEV MØTENE I DIN EGEN STUE

BREV

SVARSENDING
Avtale nr. 405 000/11

Logos Forlag

Postboks 8
N-4480 KVINESDAL
NORGE

Avsender:

Navn:

Adresse:

Postnummer: Poststed:

Hva PIONERENE skrev:

Denne artikkelen har vi hentet fra boken «Hvorfor den kristne menighet ikke har mere fremgang». Boken ble utgitt i 1913 da Severin Larsen opplevet rike vekkelsestider. Men han lengtet etter større fremgang for Guds menighet og var ikke redd for å peke på hva som hindret dette. Av andre kapitler i boken kan vi nevne «Tilgjort kristen-dom» — «Partier innen menigheten» — «For meget oppdelt — misvisende for verden» og «For meget på skyggesiden». Alle like aktuelle idag. Eller var det annerledes i 1913 enn det er i 1982? Det kan du selv bedømme når du leser denne artikkel!

Denne artikkel trykket vi i nr.1 1980, før denne serien av Severin Larsen var påtenkt. Den er så tankevekkende at vi tar den med på ny.

Severin Larsen:

Anerkjente synd

Hvorledes kan vi lære å kjenne hverandre om vi ikke kan tale godt om hverandre?

En stor hindring for Guds verk, er synder som ikke regnes for synd.

All synd er ille, men ingen synd er værre enn den som er elsket og dyrket hver dag, uten den minste tanke på at vi synder. Man lever i synd hver dag, så alle kan høre og se det, men da alle lever i de samme synder, regner man hverandre for gode kristne innenfor hver sin avdeling. Særlig de som dyrker en og samme religiøse sport i det tomme sinn. Flere av disse synder er nemlig intet annet enn en religiøs sport og en åpenbarelse av tomheten i deres ånd.

Hva er det for synder? Ja hva er synd?

Det er handlinger som strider imot hva Herren har sagt oss. Da evangeliet er forkynt for oss, under nådens husholdning, må selvfølgelig de bud som finnes i evangeliet gjelde for oss. La oss se på noen av disse utbredte synder. En som er meget avholdt og dyrket, og som man sjeldent ber Gud om tilgivelse for er:

Baktaelse

Tale ondt bak andres rygg er en yndet sport, særlig for sådanne som har religionen i hode. Hva skulle vil finne på å snakke om, om vi ikke skulle tale om hverandre? Men var det ikke bedre å la kvernen stå enn å male det korn vi ikke har lov til? Er det ikke bedre å lukke munnen enn å la søle renne ut?

Var det ikke bedre å ha løven i bur enn å la den komme ut for å rive folk i sønder? Men hva skulle mange gjøre om de ikke fikk lov å spise menneskekjøtt?

Jeg husker godt søster *Skvaldersyk*, hun fikk høy feber — over 40 grader — og var nær ved å dø da hun for noen år siden ikke fikk slippe til med sin sport. Vekkelsens ånd gjorde luften så ren at det ikke var mulig å finne noen hjertebund for baktalelsen. Men akk, kjære leser tror dere ikke at søster *Skvaldersyk* fant en venninne av seg, nemlig fru *Springomkring*, disse to hadde en meget hyggelig stund sammen. De var begge enig at noe måtte gjøres. Det var bare bønn og sang hvor man kom, og man kunne aldri få høre et eneste ondt ord om andre. Men etter en stund lykkes det å få solgt tomt snakk på torvet nesten gratis, og etter en tids handel med den slags vare, ble

luften så forpestet at det ble vanskelig å be en bønn i den Hellige Ånd på møtene.

Om satan deler ut diplomer, er jeg temmelig sikker på at både søster *Skvaldersyk* og fru *Springomkring* får en hver.

Det jeg har sett på dette område er meget sørgelig, for denne sjelelige fordervelse er meget utbredt blandt kristne bekjennere. Om menighetene skulle renses for *sladdrehanker*, ville medlemstallet bli temmelig redusert.

Det er simpelthen en synd som er så utbredt at man må leve temmelig avsondret, eller i en høy åndelig atmosfære, for å bli bevart fra denne forfærdelige pest og ikke bli besmittet i sin ånd. Om en slik synd blir alminnelig dyrket i en menighet, kan man like gjerne vente omvendelse blant svineflokkene, som blant dem som har vennet seg til slikt svineri, som å rote i sine medmenneskers navn og rykte. At svinene roter i jorden er deres natur, men å høre og se menn og kvinner grave i andre personers saker, vitner om dårlig kultur, og fravær av sann kristendom.

Hvorledes kan vi da lære å kjenne hverandre, når vi ikke kan tale godt om hverandre? Å ha forstand nok til å gi andre det rette vitnesbyrd når det er absolutt påkrevet, er vel ingen synd, men det er få som kan gjøre det. Baktalelse er noe helt annet. Det er en religiøs «snakke-eksersis» som hjelper satan med å så ugress. En tvillingsøster til baktalelsens synd som også kun trives i uren luft og som mange anser som sin rett og dyrke som rene drivhusplanter heter:

Uforsonlighet

Den synd er den ondes beste våpen mot all sann gudsfrykt, fordi den står i motsetning til kjærligheten, som er gudsfryktens naturvesen. Denne synd kunne gjerne kalles for satans Gibraltar, for den er meget vanskelig å innta.

Den er så farlig fordi den bygges av egoismens sterke materiale, — midt i den hellige Guds forsamling. Uforsonlighet er meget gammel og har vært med fra gammel tid, men den er også kommet med i «nye bevelser».

Den er i slekt med Kains synd, han som i forbindelse med gudsyndelse stod opp å slo sin bror ihjel. Den er helvets forgård. De urene ånders sikke tilfluktested. Forsøk å forkynn

ordet der hvor den synd er herskende og du vil finne at det er som å rope mot fjell.

Det er mange ting jeg har grunnet på, men noe av det jeg syntes er mest underlig er: At mennesker som bekjenner at de tror på den Bibel, som lærer oss at vi skal tilgi vår bror syv ganger sytti, kan gå å ha imot brødre og søstre i årevis.

Det viser at det menneske ikke kan være helt normal, og dernest at den frelse som skulle omskape sinnet, er fremmed eller fått liten makt over vedkommende. Man har kun religiøse ideer. De har ikke mottatt virkeligheter, derfor er deres indre en bolig for sinnets synder. Disse synder er langt værre enn de åpenbare kjødets synder, for kjødets synder kan til og med av de uforsonlig dømmes strengt...

Jeg husker godt frøken *Snakk-om-alling*, hvor overlegen hun var på det menighetsmøte som skulle behandle broder *Svak-karakter* som hadde falt, og som hadde vokset opp under meget vanskelige forhold. Stakkars broder *Svak-karakter* som hadde hatt så dårlig hjem. Stakkars frøken *Snakk-om-alling*, som forstod

så lite av kristenlivet at hun ikke forstod hun selv var en tom kiste, fordi at lokket alltid stod åpent...

I en menighet hvor uforsonligheten får herske blir luften så uren at Guds rene ånd ikke kan arbeide med sin gjenfødende makt. Det hele blir et tussmørke av kjødelig religiøsitet.

Det er ganske merkelig hvordan denne synd er vanlig over alt. Det er som det skulle være på mote å ha imot hverandre. Johansen har noe imot Olsen, og Olsen imot Pedersen, som ikke kan glemme hva Larsen gjorde imot ham for ti år siden, og Nilsen har på 12 år ikke vært i kontakt med Adreassen som igjen er sint på Jakobsen som er fornærmet på madam Abrehamsen, som ikke liker fru Trulsen, som er fornærmet på pastoren...

Tenk når forholdene blir slik. Da må det meget kalkstryking til fra talerstolen forat Johansen, Olsen, Pedersen, Larsen, Nilsen, Adreassen, Jakobsen, og fruene Abrehamsen og Trulsen — ikke skal bli såret av preken, men heller oppbygget i sine hverdagslige synder. Stakkars predikanter som må stå å preke i en slik forpestet luft. Den eneste løsning er å

forkynne rett ut at her behøves det omvendelse. Blir han så bedt om å dra, så går han i alle fall derfra med seier i sin ånd. Men er han redd og gir sukker i stedet for salt, blir han nok oppspist når han får være der en tid.

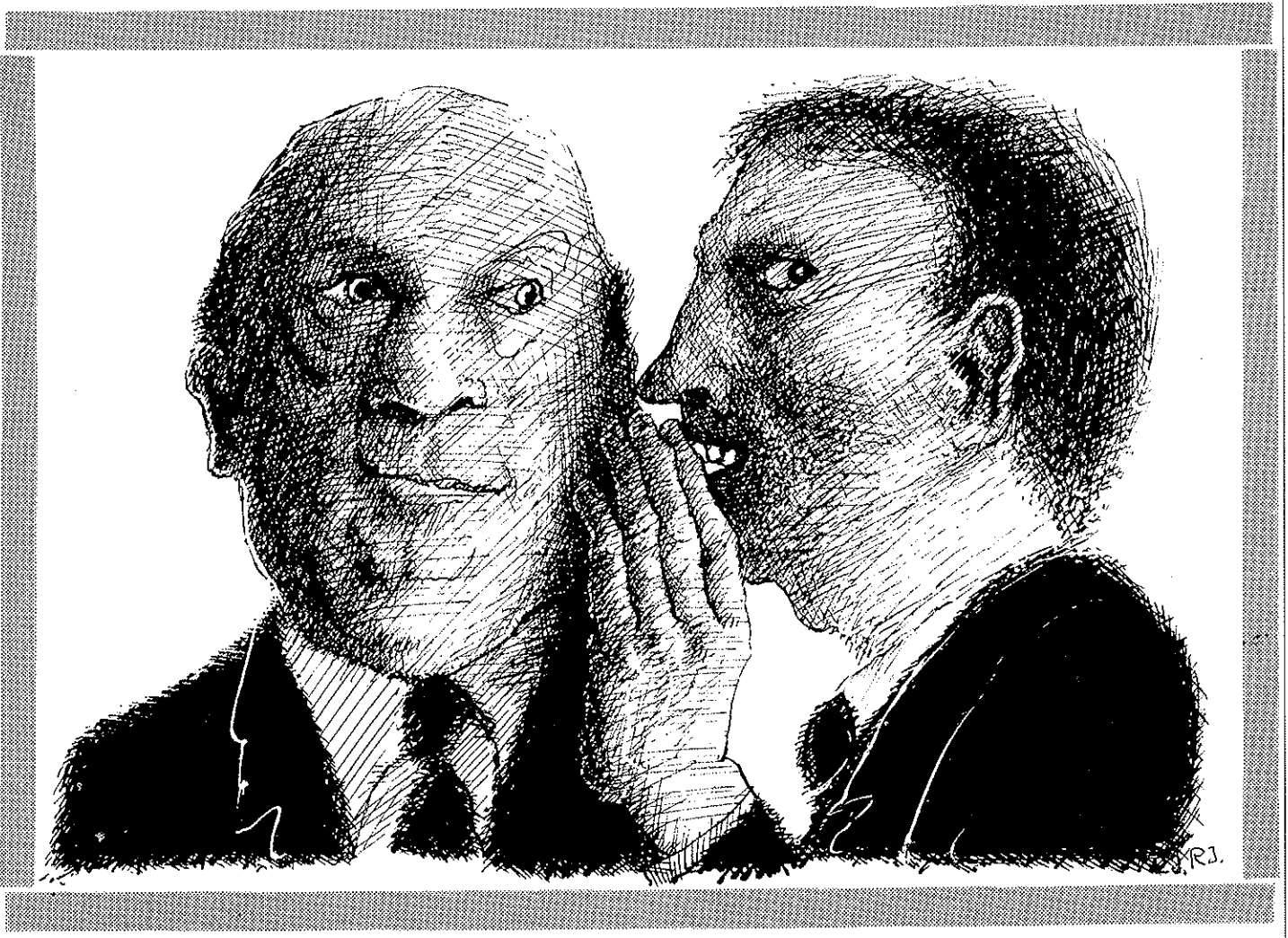
Jeg har lagt merke til en sak på det åndelige felt: All sann vekkelse har begynt med et oppgjør blant Guds folk.

Uforsonlighetens synd har særlig tre årsaker:

1) Folk kjenner hverandre bare etter kjødet, det yttre, og ikke etter ånden.

2) Mange har ingen virkelig erfaring av hva frelse er, menigheten blir en lekeplass for deres egoisme. Man kjemper for sitt eget.

3) Et slurvet liv som får kjærligheten til å bli kald hos mange. Det er en fryktelig dom som hviler over uforsonlighet. Gud vil strengt straffe den som ikke «av sitt hjerte tilgir sin bror» Matt. 18,35. Gud vil frelse sitt folk fra denne uhyggelige synd som selv predikanter kan ligge under for.

Tomt snakk

Finnes der hvor alle tomme sjeler samles. De er flinke til å ordlegge seg, — helt til det skal bedes. Da blir det så underlig stille og trykkende. Og om det skulle hende at Herr *Tomhet* åpner munnen for å be, er det lite oppbyggelig å høre lange tomme bønner fra religiøse bedemaskiner. Man holder ikke lenge på med tomt snakk før det blir en natur. En sjelelig sport som tilfredstiller det tomme og urene sinn. At verden dyrker den på restauranter og kafeer er naturlig. Men for en kristen som bekjenner at vår tale skal være yndig, kryddret med salt, er tomt snakk meget upassende. Det vitner om et liv som er fattig på virkeligheter, som kristendommen er så full av, — og om et udulig sinn. 1. Tim. 6.20 — Titus 1.10.11.

Tomt snakk er djevelens lekestue. De som henfaller til slike synder blir uten ånd på møtene — og hva værre er de blir motstandere til den tredje person i guddommen. Ikke av teoriene om DHÅ, men til hans nærvær og virkning! Det er nemlig slik at dersom vi lever i urenheter så føler vi fordømmelse og en viss uhygge der DHÅ virker. For noen emner folk kan holde på å tale om. Jeg vil med et uttrykk fra musikken kalle det for «tom» dur og «tull» moll.

Fornærmelse

Er i nær slekt med uforsonlighet, men kan være mere akutt. Det er rart hvor lite Herr *Småsint* og fru *Fintfølende* tåler av hverandre. Hos noen har dette med fornærmelse blitt en del av deres natur, de er ikke friske om de ikke har noe å være fornærmet for. Jeg husker søster *Unormal* som alltid var så såret, om ikke annet så fordi de andre i menigheten gjorde så lite for henne. Det var vanskelig å få åndelig kontakt med henne, og det å kjenne henne etter det ytre vesen var lite behagelig, for selv livet var så fremtredende hos henne. Når vi vet hva kristendommen er, er det ikke da underlig at mange som bekjenner seg som kristne, ikke har annet å tenke på enn seg selv? At nyfrelste kan være opptatt med seg selv er naturlig, men etter noen år skulle vi forstå at den største lykke er å komme så meget som mulig bort fra oss selv. For meg selv å leve og for meg selv å dø, — det er da ikke noe godt frø?

Jeg husker hvordan folk som var med og priste Gud i en menighet, kom med i en fornærmelsesforening og ble ødelagt. Da forstår en at det er meget

som går under navnet av å fremme Guds rike, men som sikkert djevelen har meget mere behag i enn Gud.

Kirkepolitikk

Kirke og menighetspolitikk er laveste form for politikk. Det kan være meget elendighet med den almindelige politikk, men det er enda værre med den politikk som kastes inn blant Guds folk. Skulle det holdes menighets-tukt over noen synd, skulle det være fremfor alt over menighetspolitikken. Men dessverre får den rom midt i menigheten, og det under navn av «kjærlighet til saken.»

Broder *Betenkt* og herr *Egen-interesse*, samler et parti omkring seg og begynner å agitere for å få fram sitt syn. Tenk når disse herrer innfinner seg på menighetsmøtene og begjærer ordet tre, fire ganger. . . Blir de ikke hørt, begynner de husagitasjon. De spør hvist ikke etter hvor mange åndelige barn de ødelegger med sin virksomhet, for slik har de aldri hatt selv, men de har tatt livet av mange. Dersom noe har ødelagt menighetslivet så er det partier og kirkepolitikk. Det har vært en god taktikk av satan selv, når det er tegn til vekkelset og fremgang, å få istand en flokk av religiøse personer som kan motarbeide Guds rikes skjulte naturkraft. Den

slags folk vil ikke trives annet sted enn der hvor de døde former er, og hvor man bare dekorerer med Guds navn. Virkeligheter har disse meget imot, — da de selv ikke har noen.

Det åndelige menneske er opptatt med det indre liv, mens det religiøse sansemenneske er opptatt av det ytre.

Man kan til og med høre når flere predikanter kommer sammen hvordan de er opptatt av samfunns og menighets-politikk. Man kan endog ha glede av samtale med åndelig syke medlemmer, som gjør utfall mot sin egen forstander. Da kan dere tro pratet går livlig. Det er et resultat av den atmosfære menighetspolitikk frembringer. Tenk en sådan sport kan ordets forkynnere holde på med. Selvsagt kan det også være en trang til å bli pave. Det er visst slik at paven i Rom har tapt en hel del av sin makt, men så har vi til gjengjeld fått en god del småpaver, som fremfor alt vil være *ufeilbarlige* i troen og herske over sine brødre.

Den beste måte å komme bort fra klikkvesen og kirkepolitikk, er å gå så opp i evangeliet, at man kommer bort fra seg selv og sitt eget, og alene interesserer seg for det som hører Kristus til. Når skal menighetene våkne opp overfor disse anerkjente og tilbedte synder? Om ikke før, så kanskje når anskriket lyder: SE brudgommen kommer!»

Budskap fra INSPIRASJONSDAGER 82

D-265 LARS ERIK LINDVALL

Død gir liv

Et sterkt undervisningsbudskap.

D-266 ÅGE ÅLESKJÆR

Livet i Kristus

Trosinspirerende om frelsens rikdommer.

D-267 MAGNE FRIESTAD

Festen er igang

Det er ikke trist å bli en kristen. Hør bare. Mye sang.

D-268 ÅGE ÅLESKJÆR

Fornyelse av trosbudskapet

Våre rettigheter i forsoningen, grunnlaget for vår tro.

D-269 TERJE RYGH

Seier over synd

Undervisning om en viktig sannhet.

D-270 LARS ERIK LINDVALL

Kjærlighetens vei

Klar undervisning om en virkningsfull sannhet.

SEMINAR:

LARS ERIK LINDVALL:

Menighet i fornyelse og forandring

D-261 *Liv og virksomhet*

D-262 *Alle kan tjene*

D-263 *Menigheten og grupper*

D-264 *Guds folks enhet*

KJELL ERIK OLSEN:

Kristen i hverdagen

D-271 *Grunnlag for hverdagstjeneste.*

D-272 *Min plass i menigheten*

D-273 *Kristen på arbeidsplassen*

D-274 *Den personlige samtale*

ÅGE ÅLESKJÆR:

Ny utrustning til tjene

D-281 *Åndens tjener*

D-282 *Nøkkler*

D-283 *Utri*

D-284

**OBS! ALLE SOM KJØPER 8 ELLER
FLERE AV DISSE KASSETTER
FÅR MED EN KASSETTBOK
(som kan romme 8 kassetter) GRATIS.**

Hva er nye skinnsekker?

Tekst: Tom Marshall

«Ny vin» blir raskt flau og smakløs innenfor organisasjonsrammen. Tom Marshall gir oss her tre anvisninger på hvordan vi kan bevare vinen.

Lignelsen Jesus fortalte om ny vin og gamle skinnsekker blir ofte referert til i diskusjonen om menighetsstrukturer og Den Hellige Ånds gjerning i vår tid. Problemet med nytt liv innenfor faste og ubøyelige strukturer er vel kjent og behøver ingen utdyping. Det som imidlertid trenger å klargjøres, er formen på de strukturene som er istand til å inneholde nytt liv. Med andre ord, hva er de nye skinnsekkenes natur? Det er på dette punkt at vi vanligvis kommer med vage generaliseringer. Vi kan med rommelige uttrykk forklare hva som behøves: smidige organisasjonsformer, strukturer som vil forme seg etter livet i stedenfor å kvele det. Vet vi ikke mer om det enn som så, er vi i virkeligheten ikke kommet noen vei. Vi har en tendens til å velge enten stukturenløshet slik at vinen går til spille, eller en særlig form som passer til vår smak og som vi gjør like fast som de strukturene vi forlot.

Dette spørsmålet tvang seg på oss for få år tilbake, da den lille husgruppen vi var i plutselig begynte å vokse raskt. Vi oppdaget da at skjønt Skriften ikke fastsetter en presis form for menighetsliv, så er det ganske klart at det er grunnleggende prinsipper som må være der om strukturen skal kunne forbli påvirkelig for Den Hellige Ånds bevegelser. Vi oppdaget tre betydningsfulle prinsipper som ligger gjemt i skriftens undervisning om nye skinnsekker, og vi har gjort oss flid med å gjøre rom for disse prinsipper.

1 Delt Lederansvar

Det første prinsippet er at et lederskap må bestå av flere. Ledelsen av den lokale menighet i den Ny-Testamentlige tid besto alltid av en gruppe eldstebrødre; det var flere i ledelsen og flere om ansvaret.

Mange ting vinnes ved dette prinsippet. Menigheten låses ikke ved ett menneskes visjon eller én manns tjeneste. Med større visjonær bredde og delt ansvar blir det mye lettere å tilpasse seg nye syn eller forandre ledelsen om Herren leder til det. Dessuten begrenses ikke menigheten til én manns kapasitet. Stort sett er dagens menigheter svært enspreget. De har en begrenset oppfatning av Kristi herredømme over livet i sin helhet. I det minste en grunn til denne mangel på allsidighet er den begrensningen som påtvinges ved lederens interesser og kapasitet. Derimot kan en lokalmenighet med flere i ledelsen gå løs på en hel del nye oppgaver og tjenester.

Det er alltid en trygghet ved delt lederskap. I dag er det ikke tiden, om det noensinne har vært det, til å stå alene. Det er trygghet og beskyttelse for en menighet når veiledning, ledelse, åpenbaring og lære skal utarbeides i en gruppe av eldste som har viet seg til hverandre og har underordnet seg hverandre i Herren Jesus. Det er vanskelig

å undervise om prinsipper for fellesskap og samhørighet i Kristi Legereme, hvis det på toppen sitter en pastor som ikke selv lever i et slikt forhold til de andre. Men der hvor det finnes en gruppe av brødre som alvorlig søker å leve i samhørighet og fellesskap, der finnes det en åpenbaring som menigheten kan se og noe som den kan etterfølge.

Et punkt behøver å pekes på til slutt, som ofte blir oversett. Prinsippet med flere eldste i ledelsen som står sammen om ansvaret er anvendelig på alle nivåer i menighetslivet. For eksempel har vi brakt denne modellen for lederskap til våre husgrupper og andre tjenesteaktiviteter innen menigheten. Det er ikke nok at det finnes et delt lederansvar på topplanet hvis det er en rekke én-manns kongedømmer

**Hva er
nye
skinnsekker?**

videre nedover — med alle de problemer som knytter seg til det.

2

Celle-enheter

Det andre prinsippet for de nye skinnsekkene er at menigheten består av celle-enheter med de to og tre; «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn,» sier Jesus, «der er Jeg midt iblant dem.» At dette andre prinsippet anerkjennes, har betydningsfulle konsekvenser. Det innebærer at det er tilstrekkelig at to eller tre mennesker har samme byrde

eller visjon, for nye virkemuligheter skal åpne seg. Resultatet er at menigheten naturlig vil lede inn i mange oppgaver og tjenester. Som vi har pekt på, så er menigheten av i dag ensidig i sin virksomhet, og har altfor få muligheter til at menighetsmedlemmene kan finne sin plass i virksomheten. For eksempel legger vi fra tid til annen evangeliseringskravet på hele menigheten. Alle kristne er kalt til å være vitner; men ikke alle er evangelister. De som ikke er evangelister vil gjøre halvhjertede forsøk på å fungere utover sin gave, svikter i alminnelighet og gir opp og kjenner seg fordømt. På samme måten gjør vi med forbønn, eller åndelig krigføring, eller sosialomsorg og lignende resultater.

3

Alle kan forstå

Det tredje prinsippet for de nye skinnsekkene er at i menigheten kan alle medlemmer være med å oppdage hva Herrens plan og vilje er for menigheten. Selv menigheter som forstår og bruke flere i lederskapet anvender ofte uten å vite det svært verdslige prinsipper i ledelsen av menigheten. Man har f.eks, «sjef og arbeiderne» modeller. Det er bare formannen som forstår hvordan tingene skal gjøres og kan ta avgjørelsene — arbeiderne bare gjør som de blir bedt om. Bare de eldste har evne til å kjenne Herrens sinn for menigheten — og medlemmene bare følger deres ledelse.

I Mk. 10:42 uttrykker Jesus anvendelsen av dette prinsippet i menigheten med et knusende slag: «Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt. Men slik er det ikke blant dere....»

Er da alternativet en form for åndelig demokrati, et menighetsstyre av folket, ved folket, og for folket? Svaret er nei. Det finnes ikke noe bibelsk grunnlag for å anta at majoritetsstemmen er et vitnesbyrd

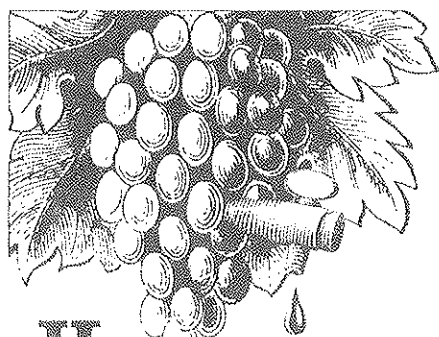
om Guds vilje. Men hva det betyr er dette: ethvert medlem i menigheten tar del i å oppdage Guds vilje for felleskapet. Derfor må vi etablere strukturer som lar dette prinsippet være virksomt. Du vil finne det i Apostlenes Gjerninger 15, og det synes å ha vært et bemerkelsesverdig kjennetegn ved menigheten i Antiokia helt fra begynnelsen.

For vår egen del har vi et møte fra tid til annen som vi kaller Familierådslagning. Det er åpent for enhver, og alle kan komme med sin sak, komme med et forslag, eller øve kritikk mot noe som er blitt gjort eller for noe som burde ha vært gjort. Vi tar ingen avgjørelser i Familierådslagningen. De eldste bærer ansvaret med å fatte beslutningene. Men vi beflitter oss på å lytt til hva Gud sier til og gjennom sitt folk. Ofte kommer sannheten gjennom kanaler som vi mener er upassende; noen ganger blir det sagt på en gal måte, og til og med ut fra en gal holdning. Allikevel kan det være den sannheten vi trenger å høre. Det er riktig å si at mye av de beste tingene vi nå holder på med som en menighet ble født, ikke i eldste-møtene, men ut av samtalene i Familierådslagningene. Det er forunderlig å legge merke til hvor ansvarlig man ordlegger seg når medlemmene vet at de har ledelsens fulle oppmerksomhet.

Menighetsstrukturer kan variere meget fra sted til sted, og på samme sted fra tid til tid. Livet som kommer til uttrykk finner sin egen form. Dersom vi vil ha strukturer som lar dette skje må vi bygge inn de prinsipper som jeg her har antyd-

Oversatt fra «Fulness» av
Jørn Bestum

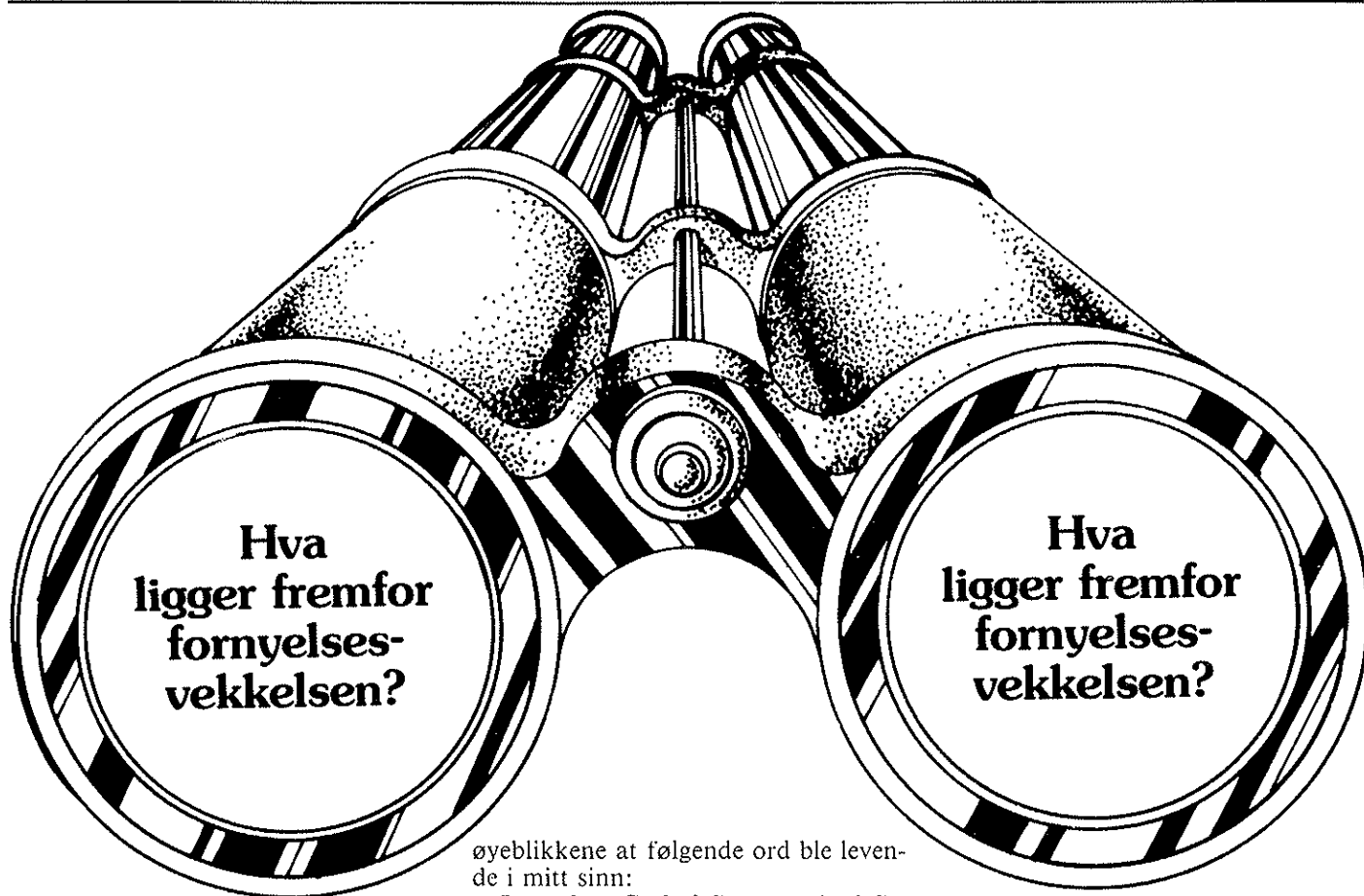

**Hva er
nye
skinnsekker?**

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Tekst: Darryl E. Hicks

Hva
ligger fremfor
fornyelses-
vekkelsen?

Hva
ligger fremfor
fornyelses-
vekkelsen?

øyeblikkene at følgende ord ble levende i mitt sinn:

Jeg valgte Guds folk som mitt folk. Det var nøkkelen. Dersom vi skal gå dit Herren vil; dersom fornyelsen skal fullendes - da må uttrykket **Guds folk** bli forstått rett. Det hadde vært tåkelagt i for mange århundrer.

Apostelen Peter forkynte oss at vi er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk som er Guds eiendom. . . Før var dere ikke et folk, tilføyde han, men nå er dere blitt Guds folk (1. Peter 2. 9-10 og senere henvisninger).

Der jeg satt i det vesle landsens huset ble jeg overveldet av logikken: Dersom Gud har utvalgt et folk og jeg var innbefattet gjennom nåden i Jesus Kristus, skulle ikke jeg da aktivt og ivrig

velge dette folket som mitt folk? Hvis Gud hadde satt meg inn i en familie, måtte jeg ikke da åpent anerkjenne den familien som min? Jeg tenkte på den første tiden min som en kristen, da jeg ikke alltid hadde villet åpent erkjenne at visse kristne var mine søstre og brødre. Jeg var blitt flau over noen av dem. Noen var høyrøstet og fanatiske. Noen var så udannede; noen var endog fornærmelige. Og noen hadde fullstendig urett. Jeg hadde forsøkt å få avstand mellom dem og meg; jeg ønsket ikke at omverdenen skulle tro jeg på noen måte sto i forbindelse med dem. Så skamfull jeg er over den holdnin-

Jeg satt i et lite hvitt hus på en bondegård i Berkshires sist sommer da jeg endelig grep tak i en sannhet så enkel at den kunne gjøre en skamfull. Og likevel var den så dyp at den var revolusjonær for den karismatiske fornyelsen, ja, for hele menigheten. Mens jeg arbeidet på manuskriptet til en bok måtte jeg stadig kjempe med fristelsen fra den fredelige grønne skogen som beveget seg like utenfor vinduet. Det strålende solskinn dro øyene mine vekk fra papiret i den slitte, grå skrivemaskinen ut til de slanke, lutende furutrærne. Jeg satt faktisk og stirret. Det var under et av disse lange

gen! Jeg hadde sannelig ikke utvalgt alle troende som mitt folk. Sist sommer, i Berkshires, forandret jeg det med fullt overlegg. Vel, jeg hadde sikkert forandret den holdningen betraktelig lenge før det. Jeg hadde modnet på 15 år. Ikke desto mindre gjorde jeg en viljesak og med vilje og fullt overlegg omfavnet jeg alt (uds folk så helt som jeg kunne.

«Far,» ba jeg, «jeg velger ditt folk som mitt folk. Jeg vil ikke sette noen utenfor. Jeg er en del av alt ditt folk - til og med dem jeg ikke liker. Jeg utvelger dem.»

Det var en virkelig handling. Noe hendte. Min bevissthet om Guds familie - **min** familie - ble mye sterkere. Og det er dit, håper jeg, den karismatiske fornyelsen er på vei. Det er dens endelige mål: enhet. Gud vil føre oss - og hele kirken - til enhet, og om ikke av noen annen årsak så i allefall fordi hans Sønn, Jesus, ba ham om å gjøre det. Vi husker alle de kjente ordene han uttalte kvelden før han ble forrådt: «Far», ba han, «Jeg i dem og du i meg, så **de helt og fullt kan være ett**. Da vil verden skjønne at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik du har elsket meg.» (Joh. 17,23)

For meg er dette nødvendigvis ingen

forutsigelse om at det skal bli ett kirkesamfunn. Jeg er ikke overbevist om hva Herren vil gjøre med trossamfunnene. I Kristi legeme skulle det være mangfoldighet innen enheten, og med visse deler som er nødvendige for å fullføre oppgaver for Herren som andre ikke kan.

Det menigheten virkelig må gripe tak i er at den allerede har en viss enhet som må opprettholdes. Apostelen Paulus skrev om dette: «**Legg vinn på å bevare** Åndens enhet i den fred som binder sammen: Ett legeme.....» Med andre ord må vi bevare, fremme og åpenbare det vi allerede har. Men det skal bli mer som Paulus uttrykte det noen setninger lenger fram: «...og Kristi legeme kan bygges opp, inntil vi alle **når fram til enheten** i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og vi blir **den modne mann**» (Efeserne 4,13).

Vi skal opprettholde enheten vi allerede har og likevel forvente mer. Og der er en sammenheng mellom enhet og modenhet. Modenhet kommer ikke ved isolasjon og oppdeling. Den kommer bare i samvær med andre troende.

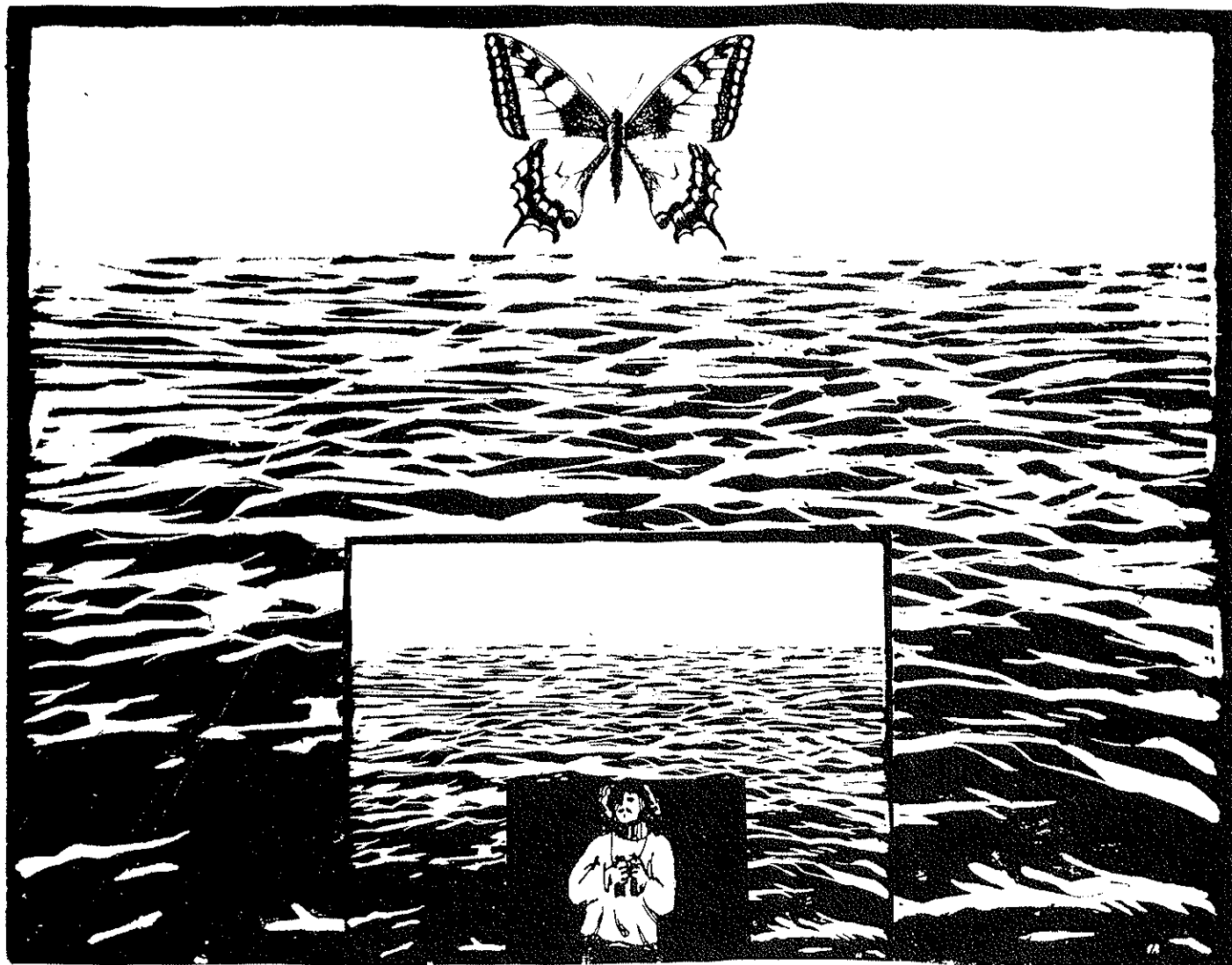
Jeg er overbevist om at alt dette taler om samfunn - de troendes samfunn - som menigheten har gjort noe av, men ikke fullt opplevet. På en eller annen

måte ligger det foran oss.

Alle nedskriverne av Det nye testamente, åpenbarer inspirasjonen og helheten i Skriften, der skriver alle om forholdet mellom de troende. La oss særlig se på apostelen Johannes tanker slik de er bevart for oss i hans første brev: «Det som var fra begynnelsen, det vi har hørt, det vi har sett med våre øyne, det vi så og våre hender tok på, om det bærer vi bud, om livets ord. Og livet ble åpenbaret, vi har sett det og vitner om det og forkynner dere det evige liv, som var hos Faderen og ble åpenbaret for oss. Det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at dere skal ha samfunn **med oss**, vi som har samfunn med Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.» (Johannes brev 1,1-3).

Ser du helheten i det han sa? Kunnngjøringen av de gode nyhetene om Jesus Kristus felleskap som sitt mål. Hensikten er ikke bare at mennesker må bli frelst, men at de må ha samfunn med søsken som igjen har samfunn med Herren.

Og hva betyr ordet «Samfunn»? Det betyr å «**eie noe sammen**» - i dette tilfelle de ting som har med Gud å gjøre: Livet i Kristus, selve livet. Det har vi ikke greid enda. Vi dekker fremdeles

for vår individualisme, vår uavhengighet. Vi frykter at fellesskap og enhet vil føre til ensretting. Vi tror ikke på Paulus' ord om mangfoldighet innen enheten: «Det er forskjellige nådegaver, - men Ånden er den samme.... Det er forskjellige slags virksomhet, men Gud er den samme, han som virker alt i alle» (1.Kor 12,4-6) -full virkeliggjøring av dette ligger fremdeles fremfor Den karismatiske fornyelsen, men vi kan ikke tillate at den ligger for langt foran - særlig ikke når vi lever i disse tider som er kjent som de siste tider eller tidsalderens ende. For Paulus formante menigheten i Tessalonika i sitt første brev om at ettersom den Herre Jesu Kristi gjenkomst er nær bør vi ha samfunn med hverandre og holde fast på løftet om at «Derfor» sier han, «må dere oppmuntre og oppbygge hverandre....» (1.Tess 5,9-11) Og slik oppmuntring og oppbyggelse kommer bare gjennom samfunn - med Herren og med hverandre. Han la ganske enkelt fram de ordene som senere fikk sitt ekko gjennom han som skrev til hebreerne:« (Hebr 10,25)

Vi skal ikke være alene. Vi er blitt frelst for å være en del av en familie.

Og derfor må vi ikke miste det faktum av syne at Gud betegner oss som et rike. Hvilken rolle vi skal spille i det avhenger av hvilken rolle Han får spille i våre hjerter. Jesus forklarte dette i Herrens bønn:

«Fader vår, du som er i himmelen!
La ditt navn holdes hellig!
La ditt rike komme.
La din vilje skje...»

(Matt 6,9-10)

I den parallelle oppbygningen viste han tydelig hva Guds rike ikke er av denne

verden, men at det er inni oss. Og derfor er den riktige slutningen at nå og inntil tidsalderens ende befinner Guds rike seg i våre hjerter hvis han hersker der.

Og når vi lever i det riket, under hans herredømme, nyter vi godt av prinsippene som gjelder der. Blant dem er den vissheten som blir uttrykt av nedskriveren av Hebreerbrevet, om at vi lever i et rike som ikke kan røkkes (Hebr 12,28). Det røkkes ikke selv om hele jorden og himlene kommer til å røkkes i det kaos som oppstår ved tidsalderens ende. Også mot dette punkt går vekkelsen fram - mot en stilling hvor den kan overleve og veilede. Ja, underlig nok, synes bibelen klar i sitt utsagn om at Guds folk, de som lever under Herrens vilje, vil bli anmodet om å lede ettersom tiden går mot sin avslutning, Jesus talte om dette: «Kongene er herrer over sine folk, og de som hersker over dem, kalles velgjørere. Men slike er det ikke blant dere. Den største av dere skal være som den yngste, og lederen skal være som en tjener. For hvem er størst, den som sitter til bords eller den som varter opp? Er det ikke den som sitter til bords? Men jeg er som en tjener blant dere.» (Lukas 22,25-27) Guds folk skal være tjenere. Ifølge bergprekenen skal de være ydmyke, gode og tålsomme, og likevel skal de være jordens salt og verdens lys. (Matteus 5,3-16) Disse ordene kan synes uforenlige, og likevel kan de fornes ved Guds nåde.

Og som Guds folk - familien, fellesskapet - vitner om Guds rike og dets prinsipper, vil de komme til syne, ja, de vil bli klarere ettersom verden blir mørkere. De vil bli sett ettersom de gir uttrykk for den kjærligheten som Fa-

deren har for sine barn. Og som profeten Esaias forutsa så tydelig, vil verdens folk vende seg til dem og virkelig si: «Hjelp oss, led oss.» For eksempel skrev han: «Reis deg i stråleglans! For nå kommer ditt lys, Herrens herlighet går opp over deg. Se, mørke dekker jorden, det er stummende mørkt over folkene. Men over deg stråler Herren fram, hans herlighet åpenbares over deg. Mot ditt lys skal folkeslag vandre, konger skal gå mot din solrenningsglans» (Esaias 60,1-3).

Og litt senere profeterte han at alle som ser Guds folk «skal sanne at de er en ætt som Herren har velsignet.» (Esaias 61,9) Herrens velsignelse vil være tydelig. Og det, tror jeg, er hva vi skal vente av denne mektige fornyelsen Herren satte i bevegelse for 75 år siden.

Den skal føre fram til - den synlige åpenbaringen av Guds folk, fellesskap og Guds rike.

Han som elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod, og som har gjort oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far - ham tilhører æren og makten i all evighet. Amen.

«Se, han kommer i skyene! Hvert øye skal se ham, også de som har gjennomført ham, og alle jordens folk skal bryte ut i klagerop over ham. Ja, sannelig, amen!» (Johannes Åpenbaring 1,5-7)

Bob Slosser er forfatter av flere bøker, innbefattet See How the Wind Blows (Se hvordan vinden blåser), Logos, en gjennomgåelse av hvor Den Hellige Ånd har ledet kirken.

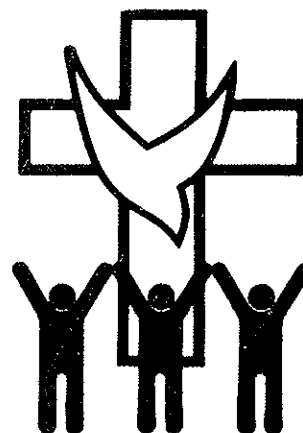
Dette var siste artikkel i serien om «Åndsutgytelse i vårt århundre» som er oversatt for Logos av Bjørg Tolleshaug.

OSLO NÆR-RADIO ER I GANG!

Frekvens: 101 på FM-båndet

Første-mann ute var Oslo Fullevangeliske Kirke som sender til følgende tider:

Tirsdag	kl: 07.30-08.00	11.00-12.00	23.00-24.00
Torsdag	kl: 07.30-08.00	11.00-12.00	23.00-24.00
Lørdag	kl:	11.00-12.00	23.00-24.00
Søndag	kl:	10.30-13.00	23.00-24.00

Kan også høres i områder som grenser til Oslo.

OFK-media, Postboks 7549, Skillebekk, Oslo 2

Når emnet åndelig lederskap i det hele tatt blir drøftet i dag, er det igrunnen symptomatisk for en tid og en slekt som er på leting etter tapte verdier og som lider under mangel på **gudsåpenbaring**, med uvisshet som følge, og dermed også med fare for å komme på villspor (Ordspr 29,18). Da er det at åndelig lederskap igjen blir et aktuelt behov.

Så lenge lederskapet fungerer etter sine ideelle forutsetninger og leverer overbevisende begrunnelse for sin eksistens gjennom den **åndelige** autoritet det legger for dagen, vil det føles unødvendig, og av rent akademisk interesse, å ta det opp til debatt. Lederskapet vil legetimere seg selv i kraft av sin funksjon.

Noe annet er det når et forutsatt **åndelig** lederskap kanskje i større eller mindre grad mister nettopp den autoritet som har Ånden som sin forutsetning og lever videre vesentlig i kraft av **embetet**, eller på ren tradisjon. Da vil denne mangel etterhvert kunne bli merkbar innen fellesskapet. Og så kan det nok på nytt bli aktuelt å spørre etter det åndelige lederskaps forutsetninger og legitimitet.

På åndens område betyr personen mer enn embetet. Noen slags form for utvendig hierarki i Guds menighet lar seg ikke begrunne ut fra Guds ord. Her er vi alle prester innenfor «det hellige presteskap», og Jesus er vår øversteprest. Men Gud bruker personer i styringen av det arbeidet han har gående i verden. Og disse personer er vi blitt innprentet å holde i akt og ære som Guds redskaper i hans tjeneste. Vi kan ikke uten videre og etter forgodtbefinnende sette deres autoritet ut av spill og avvise deres ord og eksempel. Det må ligge tungtveiende grunner bak om en mener å måtte si seg løs fra deres ledelse. Det krever innsikt og åndelig vurderingsevne for å gi en rett bedømmelse av et åndelig lederskaps eventuelle svikt og udugelighet. Iblant vil imidlertid lederskapet kunne dømmes på sine gjerninger og gi tydelig beskjed om at forutsetningene er gått tapt. Og det er jo tragisk. Men farligere er det likevel når dette tap av forutsetninger vanskelig lar seg konkret påvise, slik at lederskapets ord og eksempel oppfattes som normgivende også i de tilfelle der Jesu ånd og hyrdesinn ikke lar seg spore. Da er det at spørsmålene begynner å trenge seg på.

Hva skal kjennetegne et sant åndelig lederskap? Bibelen sier en hel del om de egenskaper som kreves av dem som innehar tjenester i menigheten. Dette er lederskapskriterier som gjelder alt åndelig lederskap, og det er kriterier som stiller store krav til kristelig kvali-

Tekst: Josef Haugen

Åndelig lederskap

tet hos dem det gjelder. En samlebetegnelse på disse krav kunne kanskje være **gudsfrykt**. En dyp og ekte gudsfrykt må særprege et åndelig lederskap. **Hyrdesinn** er også et ord som melder seg her. En åndelig leder må i særlig grad besitte kjærlighet og forståelse og ikke ha et stridbart sinn. Når vi i dag iblant forsvarer vår hardhet og stridlystenhet med å henvise til at også apostlene kunne ha stridigheter gående seg imellom, da er dette en argumenta-

Josef Haugen, som er tømmer av yrke, har utgitt en sjelesørgerisk bok og en diktsamling foruten en rekke artikler. Hans produksjon ruver ikke i kvantitet, men i innholdets kvalitet. Haugen er en av de fremste frikirkelige skribenter idag.

sjon som opphøyer ellers rosverdige menneskers **svakheter** til en slags norm. Som om apostlenes tidvise svikt i forhold til det ideelle (som Bibelen i sin realisme ikke legger skjul på) skulle være etterfølgelsesverdig for oss i dag! I grunnen burde vi etter to tusen år med kristelig påvirkning ha kommet atskillig lenger enn de første kristne — men det er en annen historie, som vi lar ligge i denne sammenheng. Hvis vi skal teste vår egen status, må vi ikke bruke noen lavere målestokk enn Jesus selv.

Et åndelig lederskap etter Bibelens modell er et lederskap «i Kristi sted», og det må her ikke savnes for mange av Jesu karaktertrekk, hvis dets autoritet fortsatt skal virke overbevisende på fellesskapet. Peter har et ord til hyrder og tilsynsmenn i menighetene. Han sier i 1. Peter 5,3: «Dere skal ikke herske over menigheten som er betrodd dere, men være et eksempel for hjorden.» Og han understreker at **ydmykheten**, som er en forutsetning for lederskapet, også gjelder hjorden i sin helhet: «Og alle skal dere være kledd i ydmykhet mot hverandre» (v. 5). Der hvor herskermentalitet kan spores, står fellesskapet på svake føtter. Hvis ydmykheten ikke merkes hos dem som skulle være «et eksempel for hjorden», da vil dette lett kunne medføre en «smitteeffekt» med hardhet og uforsonlighet også mellom brødre og søstre som egentlig er glade i hverandre, men som via eksempelets makt blir trukket inn i et kunstig motsetningsforhold. Her er det «det alminnelige prestedømme» kan komme til anvendelse. Gode råd skal ikke bare gå én vei — i visse tilfelle må de som i navnet er rådgivere, vise villighet til å lytte til råd fra de menige rekker, fra brødre og søstre som har bevart Kristi sinnelag i et kaldt og uforsonlig klima, og som dermed kan bidra til å bilegge strid og bygge bro over motsetninger. Men ingen må hovere og tro at «jeg løste saken». Det er bare én som fortjener betegnelsen **løseren**, og han er til alt overmål også **forløseren**.

I det hele tatt er det Jesus som er målestokken som alt arbeide og alle embeder i kristen sammenheng skal prøves på. Vi har ganske fritt spillerom når det gjelder metoder og opplegg innen det kristelige arbeide, og lederskap kan utøves i forskjellige fasonger, men **ånden** i det hele må alltid være den samme: Kristi ånd! Og denne ånd lar seg ikke kopiere via metoder og strategi, og den lar seg ikke diktere til å tjene våre egne hensikter. Men der hvor Ånden ikke finnes, ja, der kan vi nok fremdeles operere med våre kristne begreper og i utvendig bekjennelsestroskap blankpusse hver minste lille lære-

setning i den kristne tro, det gagnar oss bare ingen ting. Uten Guds Ånd — kjærlighetens ånd — er alt sammen tomhet, skall uten kjerne. Samme hva slags kristne realiteter vi søker utredet, stanser vi alltid opp foran denne uomgjengelige forutsetning: «Uten meg kan dere intet gjøre» (Joh 15,15).

Egentlig ser jeg ingen hensikt i å gjøre denne slags refleksjoner omkring åndelig lederskap for omfattende og teoretiserende. For det er faktisk en fare her: en kan fristes til å mystifisere emnet og i tidens stil nøytralisere det til «problematikk», slik at livet og virkeligheten tynes ut av det og en blir sittende igjen med et stykke teologi for skrivebordet. Dette med åndelig lederskap er ikke noe nytt eller nyoppdaget som en nå plutselig må ta stilling til. Åndelig lederskap er noe en ikke merker noe til så lenge det fungerer etter sine forutsetninger på det åndelige plan. Det er bare når det svikter, at vi merker det. Sykdommen sier ifra — sunnheten tier.

Et sunnhetstegn vil det også være om vi i en tid med åpenbare svikt hos oss alle, greide oppriktig å be for både høy og lav om at Jesus må vinne skikkelse i oss. Og at vi kanskje i spesiell grad la vekt på å be for **hyrdene**, som ikke har det lett i en tid der så mye er i støpeskjeen. I dette perspektiv lever vi forøvrig i en stor og mulighetsmettet tid. Vi kan våkne opp for behov som nettopp tidens store utfordringer har bragt for dagen. Og i avgjørelsens øyeblikk må vi la all prestisje fare og tenke helt familiært: vi har ulike oppfatninger om både det ene og det andre, men vi har et blodsfellesskap i Jesus Kristus, et fellesskap som, når alt kommer til alt, er sterkere enn de kunstige skiller vi bygger opp mellom enkeltkristne og kristne samfunn. Og når denne slektsfølelsen blir sterk nok, vil det ikke lenger være aktuelt å drøfte et begrep som åndelig lederskap. For da vil det ikke lenger merkes — fordi det fungerer som en naturlig del i en sunn organisme.

PIONEEREN

**lages av
kristne i alle
leire, — En
annonse når
langt.**

HØSTKONFERANSE

Fevik 15. - 17 okt, 1982

Talere:

**Jim MacInnes
Henning Mattson
Pauli G. Staalesen**

Undervisning og offentlige møter.

Sted: Filadelfia, Fevik. Pris kr 275. (Rimelig middag i tillegg).

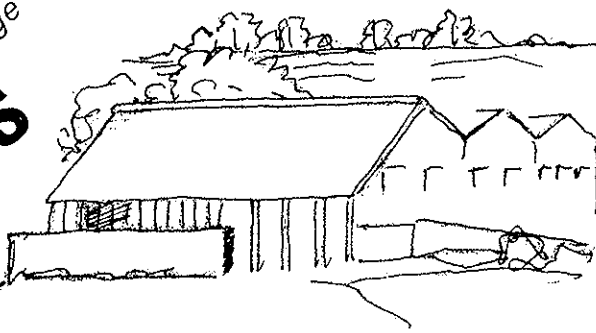
Påmelding: Vidar Aune, Skargr.v. 8b
Arr.: Filadelfia Fevik / RHEMA. Evangelisasjon.

Bibel kurser
Velkommen til herlige

FURNÄS

for

studier, avkobling og fellesskap

I et herlig og velutrustet feriesenter bare 45 minutter fra den norske grensen kan du oppleve åndelig oppbyggelse, sjelig vederkvegelse og legemlig fornyelse.

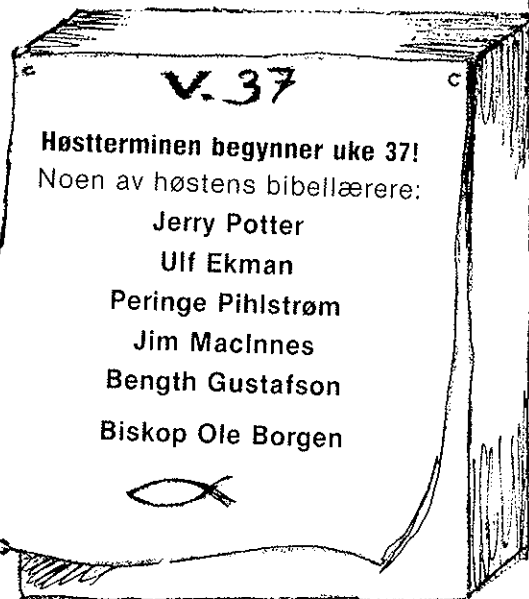
Bibel-undervisningen starter opp fra 14. sept. Hver ny uke kommer en bibellærer med et aktuelt emne. Undervisningen foregår fra tirsdag til fredag. Du kan være så mange uker du selv ønsker. Velutrustet bibliotek, audiotek (med samling av lydkaassetter) og undervisning som er video-innspilt.

Moderne anlegge med adgang til svømmehall, tennishane, minigolf, kano paddling, og andre sommer/vintersport aktiviteter.

For nærmere informasjon om hel eller korttids-studier på bibelskolen, så skriv eller ring til oss:

ORDET undervisningscenter

Box 133
S-666 01 Bengtsfors
Telf. fra Norge: 095-46-531-11 625

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Bli kjent med **PIONEREN**

**Bli kjent med
bladet som inspirerer
informerer
og oppbygger
kristne
over hele
Norden.**

Klipp ut og sende dette bestillingskort.

JA, TAKK

Jeg vil bli nærmere kjent med Pioneren.

Navn

Adr.

Post nr. Sted

Send meg nr. 5 og 6 1982
så betaler jeg kr 10,- på
giro som er innlagt i nr. 5.

Vil du gi et Gave-brev så bruk IKKE dette kortet.
Send kr 10 på giro 3 19 84 62 og påfør navn og
adr. til den du vil skal motta nr. 5 og 6.

Husk
kr 2,-
i frimerker

Til
Pionerens
ekspedisjon
boks 8
4480 KVINESDAL

**Send inn
denne
kupongen
idag!**